

Lời yêu chỉ nói cùng em

Contents

Lời yêu chỉ nói cùng em	1
1. Chương 01	2
2. Chương 02	4
3. Chương 03	7
4. Chương 04	10
5. Chương 05	12
6. Chương 06	15
7. Chương 07	17
8. Chương 08	20
9. Chương 09	22
10. Chương 10	25
11. Chương 11	27
12. Chương 12	29
13. Chương 13	32
14. Chương 14	35
15. Chương 15	38
16. Chương 16	40
17. Chương 17	43
18. Chương 18	46
19. Ngoại Truyện	48

Lời yêu chỉ nói cùng em

Giới thiệu

Hai người chưa hề kết hôn, bởi một đêm tình mà có con Một đoạn đường tình duyên bắt đầu từ đây, c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/loi-yeu-chi-noi-cung-em>

1. Chương 01

CHƯƠNG 1 NGUYÊN NHÂN

Sáng sớm, ánh mặt trời xuyên thấu qua bức màn, chiếu những tia nắng vào trong phòng, Tần Tử Tấn từ trong mơ ngủ tỉnh lại, dư vị của việc say rượu vẫn còn đọng lại. Đầu anh đau buốt, dần dần khôi phục sự thanh tỉnh.

Nhìn bốn phía, căn phòng đơn giản, vật dụng trong phòng cũng rất đơn giản và chỉ là những thứ khá cần thiết, vừa nhìn đã hiểu ngay, đây là một khách sạn nhỏ.

Mở chăn ra, nhìn xuống, anh phát hiện người mình không một mảnh vải che thân (Kat: oa oa, mở cửa sổ ra cho ta nhìn lên với tác giả!; Tác giả: *đạp* lo edit đi!), trên mặt ga giường hỗn độn, không cách nào bỏ qua trong tầm mắt vết máu đỏ tươi. Trong đầu anh cơn đau đầu lại dấy lên, cố gắng hồi tưởng lại tối hôm qua chuyện gì đã phát sinh, nhưng ấn tượng lại rất mơ hồ, chỉ nhớ rõ anh vì chuyện phiền lòng trong nhà, đến quán bar uống say, về sau xảy ra chuyện gì đều không nhớ ra.

Tần Tử Tấn không khỏi tự trách, anh sao lại để cho bản thân mình say mèm, còn để cho loại chuyện tình một đêm này xảy ra với mình, mà lại là cùng với một xử nữ nữa, thật sự là không thể tưởng.

Nhưng anh cũng có chút cảm thấy may mắn vì người cũng đã đi, bằng không anh cũng không có cách nào phụ trách, nữ nhân bây giờ, nhiều người có thể ăn tươi nuốt sống kẻ khác đấy!

Đứng dậy nhặt quần áo ở đầu giường, ánh mắt quét đến một mảnh giấy được chặn ở trên bàn, anh nhặt lên xem xét: “Không mang chứng nhận, tiền lại thiếu, chỉ có thể tới nơi này, xin thông cảm! Về sau nên uống ít lại, tự lo cho bản thân!”

Anh không khỏi cười khê một tiếng, không những không tệ, còn lại là một người rất có lương tâm.

...

Hai tháng sau, Diệp Vân lặng lẽ ngồi yên trong đại sảnh bệnh viện, nhìn kết quả xét nghiệm của mình, suy nghĩ rối bời.

Nhớ lại đêm hôm đó có đủ thứ chuyện xảy ra, cô đã chính mình sắp xếp mọi chuyện đêm đó, chỉ muốn lưu lại một kỉ niệm đẹp khó quên với người mình thầm mến, lại không nghĩ rằng, rõ ràng đã tính toán tốt chu kỳ an toàn, nhưng như thế nào lại thành ra như bây giờ?

Khuôn mặt vốn thanh tú tràn ngập vẻ bất lực, không biết kế tiếp như thế nào mới đúng, cô chỉ là vào một quán bar vui hát, như thế nào lại hoài thai một hài tử, một mầm sống đang hình thành trong cô!

“Haiiii!” Một tiếng than thở bất thành linh vang lên, Diệp Vân trợn mắt, hiện ra trước mắt là vẻ mặt cười hì hì, cô bất đắc dĩ nói: “Chị đừng có làm em sợ như thế chứ!”

“Nhìn em như người mất hồn vậy, chị đến gần thế mà cũng không chú ý. Sao lại thần người ra như thế, nói chị nghe xem nào, mà, đây là cái gì?” Diệp Tuệ đoạt lấy tờ giấy trên tay Diệp Vân, khiến cô không kịp giật lại “Lần đầu có thai, hai háng, ông trời, mang thai, sao lại có chuyện này được a ...”

Diệp Vân vội vàng che miệng Diệp Tuệ, hạ giọng nói: “Người ta nghe thấy bây giờ, về nhà nói sau.” Không chờ Diệp Tuệ phản ứng, cô liền lôi kéo chị mình đi ra ngoài.

Trong phòng khách nhỏ hẹp, hai chị em mặt đối mặt, ai cũng không muốn nói trước. Cuối cùng vẫn là người chị tính tình gấp gáp, không kìm nén được mà nói.

“Đến cuối cùng thì xảy ra chuyện gì, em nói là bị choáng một chút, sao lại nhảy ra một đứa bé? Hèn gì, mấy tháng nay em có biểu hiện không tốt a, cả ngày không biết nghĩ cái gì, làm việc thì trì trệ, nấu ăn vốn là sở trường cũng không ra hồn, ăn uống cũng không ngon miệng, thậm chí không ăn, chị còn nghĩ em bị đau dạ dày, hóa ra, hóa ra là hệ thống sinh sản có vấn đề, em sao có thể ...” (Kat: ta đến chết cười với Tuệ tỷ)

“Đủ rồi, sự tình cũng đã xảy ra, nói những lời này ... cũng vô dụng, dù sao đứa nhỏ này, em muốn giữ.” Diệp Vân tuy thái độ do dự nhưng lời nói lại rất kiên định, dù sao nữ nhân sớm muộn cũng phải sinh con, sinh sớm một chút cũng không sao.

Diệp Tuệ nổi giận: “Em ăn gan hùm à, còn coi chị là chị sao, đây là chuyện đại sự, nói đến là đến, không thêm nghĩ tới ý của chị sao, muốn sinh liền sinh? Sinh đứa nhỏ là chuyện bình thường à? Cha của nó đâu, đừng nói với chị chỉ một mình em có thể tạo ra đứa bé, làm sao có thể vậy, chị còn chưa từng biết qua em có bạn trai, đừng nói ... là em như vậy mà cũng học người ta có tình một đêm nha!”

“Tình một đêm thì sao, không được à?” Diệp Vân cùng đường thừa nhận, chị không ủng hộ coi như đã xong rồi, còn chất vấn cô đủ điều, khiến cô bỗng có cảm giác tứ cố vô thân.

Diệp Tuệ trợn mắt, thật đúng là, nghĩ cũng không ra cô em gái của mình sao lại biến thành người như vậy, tính tình nó vốn hiền lành, ít nói cơ mà, cô liền kéo Diệp Vân qua ngồi cạnh mình, ý bảo em gái nói rõ sự tình.

Sau khi nghe xong toàn bộ câu chuyện, Diệp Tuệ như người trong mộng: “Nói cách khác, em vốn là yêu thầm người khách ở quán bar đó, thừa dịp hân uống say, cùng hân “làm”, cho rằng đang ở kỳ an toàn nên không có uống thuốc, kết quả là mang thai?”

“Em vốn để ý anh ta mấy lần, hơn nữa anh ta thường đi cùng bạn bè uống rượu trong phòng, em thì ở sảnh hát cùng mọi người, anh ta căn bản không chú ý tới em. Nói cho cùng em nào biết được, kỳ an toàn thật ra cũng không an toàn.”

Nghĩ đến đêm đó anh ta say khướt, không cho người phục vụ giúp đỡ, loạng choạng đi ra khỏi quán. Nếu không phải cô đi theo, giúp anh đi vững, không biết anh ta say như vậy đi trên đường như thế nào, nhưng cũng vì vậy mà nảy sinh sự cố này. Cô không khỏi âm thầm cảm thấy may mắn cho lần đầu tiên phóng túng của bản thân.

“Đây không phải trọng điểm, trọng điểm là em mang thai mà cha đứa nhỏ không hề hay biết, em định làm như thế nào?”

“Chị, đứa nhỏ này em thật sự muốn giữ lại, đây là ông trời ban con cho em, em sẽ không buông tay. Em cũng sẽ không đi tìm anh ta, bởi em biết sẽ không có kết quả gì, không muốn tự rước phiền toái đến cho mình. Nhà anh ấy không có cửa cho chúng ta bước vào, mà nghe nói anh ta cũng đã có vị hôn thê, em cùng với anh ta cái gì cũng không có, cùng lắm chỉ là một đêm thác loạn, dựa vào cái gì mà làm xấu nhân duyên người ta.” (Kat: Vân tỷ, sao tỷ lại tốt như thế?)

Diệp Vân kéo tay chị mình, hi vọng chị sẽ ủng hộ, mắt tràn ngập mong chờ.

Diệp Tuệ bó tay rồi thở dài: “Aiz, được rồi, em vui vẻ là được. Chị chỉ có một mình em, ba mẹ đã mất sớm, hai chị em ta dựa vào nhau mà sống, chị không giúp em thì ai giúp, chỉ cần em cao hứng là được. Chỉ là, sinh con không phải việc nhỏ, sinh ra rồi còn phải nuôi dạy, đây cũng không phải là chuyện nói giỡn, em còn trẻ, có thể tin tưởng mình sẽ làm một người mẹ tốt sao, em nghĩ kỹ chưa?”

“Vâng.” Diệp Vân nặng nề gật đầu.

...

“Tử Tấn, chờ em một chút!” Quan Dĩnh cố chạy mau đuổi kịp nam nhân phía trước không để ý tới bộ đồ Gucci mới diện, dùng sức níu cánh tay của anh lại, tức giận bất bình nói: “Đính hôn cũng lâu rồi, nói anh theo em về nhà ăn cơm bao nhiêu lần, mỗi lần đến cửa anh đều đổi ý nói không rảnh, ba mẹ em hỏi rất cục anh bề bộn chuyện gì, em quả thực không trả lời được, em có phải là vị hôn thê của anh không, anh có coi em là vị hôn thê của anh sao?”

Nhìn nữ nhân lải nhải trước mắt mình, Tần Tử Tấn không khỏi buồn cười: “Xin lỗi, hôn sự này rốt cuộc là do ai muốn, tôi có đáp ứng cô sao? Tôi ngay từ đầu đã vô cùng thẳng thắn nói là tôi không hề để ý tới, cô nói không sao, đã như vậy, sao giờ cô còn phàn nàn cái gì. Ngay từ đầu tôi cũng không có hứa hẹn gì với cô, không có việc gì đừng huyên náo tôi, thật là.” Nói xong, anh ta nghênh ngang rời đi.

Quan Dĩnh nhìn về phía thân ảnh cao ngất phía trước dần dần từng bước rời đi, không khỏi thấy mất mát trong lòng, thì thào tự hỏi: “Rốt cục muốn em làm như thế nào, anh mới có thể chịu liếc nhìn em một cái?”

Tần Tử Tấn đẩy cửa quán bar đi vào phòng quen thuộc, đi thẳng tới chỗ trống trên ghế salon, lấy một ly rượu, bắt đầu một mình uống, hoàn toàn không nhìn đến những người bên cạnh.

“Chắc chắc, đại thiếu gia hôm nay lại buồn bực, cũng không thèm chào hỏi anh em một tiếng, một mình ngồi uống rượu thế kia!” Người vừa nói là chủ quán bar, cũng là anh em tốt của Tần Tử Tấn, Lý Triết, mọi người vẫn thường gọi anh là đại ca Lý, anh ta có đôi mắt lẳng tử, mang vẻ ôn nhu của nước nhưng không làm mất đi vẻ nam tính trong tướng mạo, thập phần đều rất tuấn đạt, cũng là kẻ đào hoa không kém người anh em của mình.

“Đừng làm phiền tôi.” Anh uống cạn một ly rượu, trán nhăn lại, nhú mày vẻ không kiên nhẫn, ánh đèn mờ nhạt chiếu lên những đường nét rõ ràng mà rất tuấn tú trên gương mặt anh, tràn đầy vẻ mỹ hoặc.

“Sao lại thế.” Lão Lý không thèm biết sợ, ung dung tới bên cạnh Tần Tử Tấn, rất hào hứng mà nói: “Có chuyện gì vậy, lại không có tiểu mỹ nhân nào quần quýt lấy cậu à! Anh nói cậu đấy, không hiểu sao sinh ra đã mang số đào hoa như vậy, khiến cho biết bao thiếu nữ thương tâm ...”

“Cậu xưng anh với ai, so với tôi cậu còn kém năm ngày tuổi đấy! Tôi hỏi cậu, hôm tôi đính hôn xong đến bar uống rượu, sau khi tôi say mềm cậu ném tôi đi đâu hả?” Anh hậm hực hỏi lại.

“Ồ, sao lại hỏi chuyện đó! Không phải là vì cậu đính hôn, tôi đến chúc mừng sao. Nhưng tâm tình cậu lúc ấy lại không tốt, chỉ lo một mình uống rượu, không chú ý gì tới anh em cả. Biết cậu không thoải mái, bọn tôi cũng không có làm phiền, không quần tới cậu nữa. Bọn tôi cũng có nhờ người để ý tới cậu, nhưng mà cậu lại không cho ai lại gần, một mình say rượu lao đảo đi ra ngoài. Uống rượu kiểu này vốn không phải kiểu của cậu, bọn tôi cũng có chút lo lắng không biết có chuyện gì với cậu nha, không biết cậu có hay không ngủ vạ vật nơi đầu đường. Mà nói chuyện này làm gì vậy, chuyện cũng lâu rồi mà, chẳng lẽ có chuyện gì phát sinh ...”

“Phát sinh là chuyện của cậu đấy.” Tần Tử Tấn thấy hỏi cũng không có ra manh mối gì, đoán chừng sự việc đêm đó xem ra đã như đá chìm đáy bể, mà cái tên bạn này cũng không hé mở tí tin tức gì, mà dạo này anh cũng uống rượu quá nhiều, cần phải giảm bớt thôi “Không có việc gì thì về nhà đi, xem ra nhà cậu cũng không muốn thua kém người khác đấy. Mấy ngày hôm trước tôi gặp dì, đang cảm râm về cậu đấy.”

Nói xong tiêu sái rời đi.

“Không phải chứ!” Lý Triết quơ lấy điện thoại trên bàn, nhấn số gọi: “Tìm ngay một cô gái đang hoang, tự nguyện cho tôi!” Ngắt máy, anh ta duỗi chân dựa vào ghế sofa, lẩm bẩm với chính mình: “Đúng là đồ quý!”

2. Chương 02

CHƯƠNG 2 ĐẮNG CHẤT

Tần Tử Tấn vừa đi vào đạo sảnh nhà mình, Tần phu nhân liền chạy ra đón.

Vốn sống trong cuộc sống an nhàn, khiến cho Tần phu nhân trẻ hơn nhiều so với cái tuổi năm mươi của mình, chỉ là khóe mắt bà có chút nếp nhăn, để lộ ra một chút tang thương.

Tần phu nhân tiến lại gần, sửa sang lại cà vạt cho con, trong miệng không ngừng nhắc: “Lại chạy tới quán bar, cả người toàn mùi rượu, bảo con bình thường uống ít thôi, mà cứ không nghe, uống quá sinh bệnh thì phải làm sao bây giờ. Đúng rồi, vừa rồi Quan Đình đến tìm con, thoát nhìn có vẻ không tốt, lại làm cho con bé không vui rồi. Mẹ thấy người ta đối với con không tệ, mọi chuyện đều xem trọng con, con sao lại không để tâm đến ...”

“Mẹ để ý tới là được rồi, mẹ thay con tốt với cô ta đi.” Tần Tử Tấn kéo tay mẹ xuống, nghiêm túc nhìn mẹ mình: “Đáp ứng đính hôn cùng cô ta là đã tới cực hạn của con rồi. Dù sau này có kết hôn, cũng vẫn vậy

thôi. Mẹ, mẹ hiểu con trai mẹ mà, đã nhiều năm như vậy, trước kia không thích, về sau này lại càng không có khả năng.”

“Con không thể thử tốt hơn với con bé một chút sao, coi như em gái cũng được, hai nhà kết giao, cũng không thể để cho Quan gia khó chịu, chính là sống phải biết hỗ trợ nhau lúc hoạn nạn, nhường nhịn nhau một bước. Những người trẻ tuổi như các con, tình yêu a, không đáng tin, phải tìm hiểu qua thời gian mới được.”

“Tốt thôi, con sẽ cố gắng, công ty còn chút chuyện, con thay quần áo liền đi, không ăn cơm ở nhà.”

Tần Tử Tấn không muốn tiếp tục, dừng chủ đề lại, ôm Tần phu nhân một cái rồi lên lầu trở về phòng.

...

Gian phòng khách hơn mười mét vuông được chủ nhà trang trí tỉ mỉ tạo cảm giác ấm áp thoải mái dễ chịu, rất có không khí gia đình, trên kệ cửa sổ còn bày vài chậu hoa nhỏ ... khiến căn phòng nhỏ thoáng lên một không khí vui vẻ bình yên.

Lúc này, hai nữ chủ nhân đang ở bên bàn trà không phòng khách dùng cơm, không thích như ăn ở ngoài nhà hàng, hai chị em dùng luôn bàn trà làm bàn ăn, cho tiện.

“Chị, em đã thôi việc, công việc hiện tại không tốt cho thai nhi.”

Diệp Vân nhàn nhạt nói, gấp lấy một miếng cá, bên cạnh là một chén canh bổ, ăn uống vừa phải để cân đối dinh dưỡng.

“Ừ, vậy cũng tốt, tiền của ba mẹ để lại còn một chút, hiện tại chị công tác cũng thuận lợi, tạm thời không lo về tiền. Em nha, chuyên tâm ở nhà tịnh dưỡng.”

Diệp Tuệ làm tại một tiệm cắt tóc, bởi vì làm việc rất chuyên chú, kỹ thuật lại tốt nên rất được khách hàng ưa thích. Mặc dù không được đãi ngộ tốt, nhưng nhìn chung thì cô vẫn dư dả để lo cho em mình.

“Em mới tìm việc mới, là nhân viên quản lý của một tiệm sách mới mở. Cũng gần đây thôi, đi bộ chừng 20 phút, tiền lương tuy có ít nhưng công việc không có gì, chỉ là bổ sung sách vở cùng đồ dùng để bán.”

Diệp Vân cảm thấy mình 23 rồi, không thể cái gì cũng dựa vào chị, chị cô cũng chỉ lớn hơn cô có 2 tuổi, cô dù sao cũng nên chia sẻ cùng chị chút ít. Nói vậy, nhưng trong lòng cô không khỏi tự cười mình.

“Công việc có vất vả không, nếu quá nặng nhọc thì đừng đi, cũng không phải là thiếu thốn tiền bạc gì.” Về mặt Diệp Tuệ lo lắng.

Diệp Vân cười cười: “Sẽ không, chỉ là phân loại sách báo, giới thiệu đôi chút cho khách hàng, mệt mỗi thì có thể nghỉ ngơi, nếu không sao lương lại không cao. Hơn nữa, bác sĩ đều nói phụ nữ có thai cũng nên hoạt động một chút, chị đừng lo lắng.”

“Ừ, có chuyện gì em phải nói ngay nhé, từ nhỏ đã cứng đầu thế này rồi.” Dừng một chút, Diệp Tuệ không khỏi cảm thán mà nói: “Thật không dám tin tưởng, con gái vốn ngoan ngoãn quy củ nhất trong nhà vậy mà lặng lẽ không nói tiếng nào đã làm ra chuyện đại sự nha, một đứa nhỏ, nghĩ đến cũng chưa từng tưởng tượng ra. Em nha, thực nhìn không ra, không thương thì thôi, một khi yêu rồi, là không quản để ý tới chuyện gì.”

Diệp Tuệ không ngừng mâu thuẫn trong lòng, tính cách cô không tin vào nhiệt tình trong tình yêu, nhưng em gái xinh đẹp của cô lại luôn tin vào đó, cô thật không biết nói thế nào cho em mình tỉnh ra.

Diệp Vân lười cùng chị mình tranh cãi, nhẫn nhịn nghe chị lâu bầu, chuyên tâm vào đồ ăn trong miệng.

Cho dù chị không nói, bản thân cô cũng không tin vào chuyện đã xảy ra.

Cô nhớ rõ lúc gặp gỡ trong quán bar, anh ta cùng với bạn bè say sưa nói cười, thanh âm trong trẻo dễ nghe, thân hình thoát nhìn qua rất gợi cảm, khi cô lướt mắt nhìn qua, dù chỉ trong nháy mắt cũng khó chối bỏ nụ cười kia thuần túy không có tà niệm, như tuyết ban sơ, tinh khiết lưu lại trong tâm của cô.

Cô hơi run tay, ngăn mình không hồi tưởng tiếp.

Cô tự nhủ chính mình, nhiệm vụ thiết yếu hiện tại là phải dưỡng thân thể tốt, để cho đứa nhỏ trong bụng được khỏe mạnh mà lớn lên.

Những thứ khác không cần nhớ đến, dù sao cũng đã qua rồi.

Cha mẹ mất sớm nên Diệp Vân trưởng thành sớm, cô không phải là người hay mẫn cảm, cho dù là gặp phải chuyện gì cô chỉ cần chăm chú làm tốt bổn phận của mình là được rồi.

...

Trong văn phòng rộng lớn, Tần Tử Tấn tiện tay lật xem qua vài bản thiết kế, tư thái có chút lười biếng, dáng dấp như một vị công tử ưa nhàn, chỉ có trong đáy mắt anh lộ ra sự tinh tường, anh chính là đang chăm chú suy nghĩ.

Nói về kinh doanh, Tần Tử Tấn chính là một kỳ tài, anh khi chưa đến 30 tuổi đã đem sản nghiệp của Tần thị phát triển mạnh gấp đôi so với khi cha mình còn tiền nhiệm, không khỏi được mọi người khen ngợi.

Tuy nhiên, thiên tài cũng có những lúc phải đau đầu, mà Tần Tử Tấn dường như cũng không may mắn thoát khỏi điều này, nữ nhân chạy theo anh như vịt không khỏi làm anh thấy phiền não. Ngẫm lại cũng có thể hiểu, thanh niên anh tuần lại có tài, danh tiếng không tầm thường, ngoại hình tao nhã lịch sự, không có chỗ nào mà không hấp dẫn phụ nữ cả. (Kat: Tấn ca, ca tự sướng quá đi, cơ mà ta hám zai nên hem cóa ý kiến *cười híp mắt*)

“Quan tiểu thư, Tần tổng nói là không cho bắt luận ai vào ...” Nam nhân còn chưa có nói hết lời, một thân ảnh diện váy dài sáng màu thướt tha cùng chiếc áo khoác nhỏ màu đen lách cửa đi vào, chính là Quan Dĩnh, khuôn mặt cô lúc nào cũng mỹ lệ, dáng người thon thả có chút kiêu ngạo.

Sự tình này vốn đã quen thuộc tới hiển nhiên, Tần Tử Tấn không đã động gì tới người vừa xuất hiện, nhúu mày với nam nhân ngoài cửa nói: “Dương thư ký, cậu ra ngoài trước, không cần chuẩn bị trà bánh, cô ấy sẽ rời đi ngay thôi.”

Dương thư ký gật đầu hiểu chuyện, rút lui ra ngoài kéo cửa lại.

Xem xét thư ký rời đi, Quan Dĩnh liền bước đến bên cạnh Tần Tử Tấn, đem hộp đồ bên người ra, lấy hộp cơm đặt trên bàn làm việc, mở ra, lấy từng món ra bên ngoài, cười cười với Tần Tử Tấn: “Tử Tấn, nếu anh nói công việc bề bộn, em đã vì anh mà chọn vài món ăn ngon mang đến đây, đều là món anh thích đấy, anh nếm thử xem.”

Nói xong, cô liền múc một muỗng canh gà hướng về phía miệng Tần Tử Tấn, anh không nếm, lạnh lùng đẩy ra, tiếp tục xem bản thiết kế, lạnh nhạt nói: “Gần đây có chút cảm mạo, ăn không được đồ nhiều dầu mỡ, cô ăn đi.”

Sắc mặt Quan Dĩnh có chút biến sắc, nhưng chỉ trong chớp mắt, liền khôi phục bình thường trở lại, tiếp tục cười: “Còn có cá hấp, không có dầu mỡ, hay anh muốn ăn cái gì, em sẽ đi đi mua.”

“Không cần, tôi không muốn ăn gì, tôi có chút việc phải đi, những thức ăn này cô cứ từ từ mà thưởng thức.” Tần Tử Tấn buông bản thiết kế, quơ lấy áo vest, khoác vào người, động tác nhanh chóng, tiêu sái rời đi.

Đi mới được vài bước, liền dừng chân, Tần Tử Tấn bỗng quay người nhìn Quan Dĩnh cười cười, phảng phất như gió nhẹ thấm vào ruột gan. (Kat: tác giả cứ toàn làm Tấn ca tự sướng; Tấn ca: cô có ý kiến zề à?; Kat: a, không, không có ý kiến j hít soái ca àh)

Không để cho Quan Dĩnh có thời gian thụ sủng nhược kinh, anh liền nói tiếp: “Không có việc gì đừng tới công ty tìm tôi, còn chưa phải là người một nhà, ảnh hưởng tới công tác.”

(Thụ sủng nhược kinh: được ưu ái đến kinh ngạc)

Nói xong liền không chút lưu luyến đẩy cửa mà đi. Để lại Quan Dĩnh một mình với dư vị kinh hỉ chưa đến một giây đã bị đã kích nặng nề.

Tần Tử Tấn chính là người như vậy, ưa thích một người sẽ toàn tâm toàn ý, không thích ai thì hoàn toàn không để ý đến.

Ra khỏi công ty, lấy xe, nhất thời cũng không biết đi đâu, anh lấy điện thoại đi động ra: “Dương thư ký, hội nghị buổi chiều giao cho Quý phó tổng, tôi không có mặt tại công ty, có việc gì thì gọi điện thoại cho tôi.”

Tần Tử Tấn là người hay đoán trước được một số việc, nên sau khi về nước liền lập hai số điện thoại, một số dùng trong gia đình, một số chuyên dùng với công ty.

Quan Dĩnh biết số anh dùng ở nhà, chắc là mẹ anh cho cô ta.

Số ở công ty, anh chỉ cho những nhân viên tin tưởng biết.

Lúc này, anh tắt số dùng ở nhà, tránh bị Quan Dĩnh làm phiền, khởi động xe hướng ra ngoài mà không có mục đích là đi nơi nào.

3. Chương 03

Chương 3: Bị phỏng

Diệp Vân bắt đầu công việc mới, diện tích tiệm sách cũng không quá lớn, ước chừng hơi 100 mét vuông.

Bất quá công việc không có gì khó khăn, chỉ là phân loại sách vở ngăn nắp trật tự. Từng giá sách đều được bố trí thêm một chậu hoa nhỏ, ngoài ra trong tiệm sách còn có khu đọc sách riêng, được sắp một số bàn tròn, trên bàn bày biện một chút trà bánh. Sách trong tiệm có thể mua hoặc mượn đọc tại chỗ.

Dù sao thì chỉ cần phục vụ khách hàng chu đáo, không đòi hỏi quá nhiều sức lực, đó cũng chính là nguyên nhân Diệp Vân chọn công việc tại đây.

Ngoài ra, còn là vì chủ nhân của tiệm sách này là Hoắc Tương, một nữ nhân chỉ mới 30 tuổi, một mình mang theo đứa con 10 tuổi, tự bằng sức mình lập nên tiệm sách này, gian khổ của chị ấy không cần nói qua cũng biết.

Diệp Vân lúc tuyển dụng cũng không dấu diếm chuyện mình mang thai, sợ làm ảnh hưởng công tác, không thể làm lâu dài được.

Hoắc Tương không chút ngại việc đó, có lẽ vì cô cùng chị cũng đồng cảnh ngộ nên cũng không cảm cho nhau, chị còn ủng hộ cô nên sinh con, sau khi sinh lại tiếp tục công việc.

“Tiểu Diệp!” một tiếng gọi khê cắt đứt dòng hồi tưởng, Diệp Vân nhìn lại liền thấy Hoắc Tương, cô cười hỏi: “Bà chủ, sách đã phân loại xong rồi, còn gì phân phó không ạ?”

“Ôi, gọi chị Hoắc Tương là được rồi, chị bán sách chứ có phải như các sếp lớn đi xe hơi đầu mà gọi bà chủ, ha ha. Không có việc gì, em cũng nghỉ ngơi một chút đi, phụ nữ mang thai, rảnh rỗi nên nghỉ ngơi nếu không sẽ rất nhanh mệt mỏi.”

Hoắc Tương vui cười hơn hờ nhìn Diệp Vân, nghĩ thầm cô gái này nhìn không tệ, không giống như những cô gái hiếu động táo bạo bây giờ, cả người cô toát ra một khí chất thanh nhã linh động. Mặc dù không biết vì sao cô chưa kết hôn mà có con, nhưng Hoắc Tương không có cách nào so sánh cô với những cô gái khác cũng chưa kết hôn mà có con, ở cô có một cái gì rất khác.

“Vâng, chị Hoắc Tương, em đi tới khu nghỉ một chút, có việc gì lại kêu em nhé.”

Diệp Vân chỉ biết nghe theo, đối với sự quan tâm của bà chủ, cô từ trước đến nay không dám có ý khước từ.

Đi đến khu nghỉ ngơi, nhìn thấy bình trà trên bàn đã không còn nước, cô quơ lấy phích nước rót vào bình trà, ngay lúc ấy lại nghe được:

“Bà chủ, tiệm có sách “Thành nam cự mộng”?”

Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng này Diệp Vân sợ là cả đời cũng không quên được. Cô vô thức quay đầu lại, liền thấy chủ nhân của tiếng nói nọ đang nhàn nhã tựa vào bên giá sách, vóc dáng cao to, khí chất thanh tao như ngọc. (Kat: *tưởng tượng sau lưng Tấn ca có một màn hoa hiện ra*)

Trong tiệm, một vài khách hàng đứng thưa thớt giữa các kệ sách đều vụng trộm chú ý tới anh, người như vậy, dễ trở thành tiêu điểm chú ý a.

Diệp Vân thất thần, không phát giác nước trong bình đã đầy tràn ra, men theo mặt bàn nước chậm rãi chảy xuống đất, dưới chân cô đột nhiên cảm nhận một cơn nóng bỏng đến sâu sắc, “A!”

Lúc cô hoàn hồn lại đã muộn, vội ngồi xổm xuống, đau đớn cúi đôi giày cùng vớ mỏng, mu bàn chân cô đã sưng đỏ thành một mảng.

Nghe tiếng kêu, Hoắc Tương vội chạy đến xem xét, mặt mày thất sắc mà kêu lên: “Ông trời ơi, sao lại thành như thế này!” Chị lập tức mang bình nước lạnh xối qua mu bàn chân của Diệp Vân, cảm giác mát tràn qua, đau đớn nhất thời giảm bớt chút ít.

“Không được, đến bệnh viện, còn có thể đi được không, để chị dìu em.” Hoắc Tương khẩn trương đỡ cô.

“Không được, chị còn phải trông tiệm, một mình em đi là được rồi, không sao đâu.” Diệp Vân không muốn là phiền chị Hoắc Tương, dù sao cũng là do cô bất cẩn, không thể để cho người khác cũng liên lụy vì mình.

“Em, nha đầu này thật bướng bỉnh, thành thế này còn cứng đầu, không được, đi nhanh lên, trong tiệm vẫn còn Tiểu Ngụy cơ mà.”

Không đợi Diệp Vân cự tuyệt, chị liền dựng cô đi gấp ra ngoài. Tiểu Ngụy, một nhân viên khác trong tiệm cũng giúp vịn cô.

“Để tôi giúp, tôi có xe, đi nhanh hơn.”

Trong chớp mắt, còn không kịp giật mình, Diệp Vân đã bị ôm trong ngực của Tần Tử Tấn, cô chưa bao giờ nghĩ tới lại gặp lại anh trong tình huống này.

Cô không thể mở nổi miệng, chỉ có thể sững sờ tùy ý anh ôm mình đi rất nhanh ra ngoài, đau đớn dưới chân cũng tạm thời quên mất.

Tần Tử Tấn nhìn người trong lòng ngực mình bộ dáng ngu ngơ, bàn tay to khê chạm vào khuôn mặt trắng nõn, lông mi dài khê nhếch lên, đôi mắt đen bóng nước bởi vì thất thần nhìn thật miên man, một chút ý cười theo cổ họng anh phát ra: “Đường đột giai nhân rồi, chịu khó nhẫn nại, cấp cứu cho bàn chân quan trọng hơn.”

Mặt Diệp Vân bởi vì lời anh nói nhất thời đỏ lên!

Thời khắc quan trọng này, vẫn là nên tin tưởng ở nam nhân, nhất là nam nhân có xe a.

Chỉ một lát hai người đã tới bệnh viện, với tốc độ thật nhanh so với từ trước tới giờ, bác sĩ nhanh chóng xử lý chân bị bỏng của Diệp Vân, dẫn dò cô sau khi bị bỏng nên chú ý tới công việc không nên di chuyển nhiều, kê đơn thuốc, dặn cô mua về nhà thoa ngoài da.

“Bác sĩ,” Khê liếc Tần Tử Tấn bên cạnh, Diệp Vân ngần ngại nhưng vẫn phải nói, khê cắn môi thốt ra: “Tôi mang thai!”

Tần Tử Tấn nghe vậy liếc mắt nhìn lại cô, trong ánh mắt bỗng có tia chớp, nhưng rất nhanh lại khôi phục bình thường.

Bác sĩ nhìn hai người, gạt đầu tỏ vẻ hiểu, lấy giấy bút viết nhanh sau đó đưa cho Tần Tử Tấn: “Cái này là thuốc thoa ngoài da, mỗi ngày thoa ba lượt là được, thuốc này có thể yên tâm dùng, không ảnh hưởng tới thai nhi.”

Anh nhận lấy tờ đơn, theo lời hướng dẫn đến quầy thuốc mua thuốc, để Diệp Vân ngồi lại trong phòng khám.

Bác sĩ gặp lúc không có người bệnh, liền trêu ghẹo cô: “Tân hôn à, được chồng yêu chăm sóc!”

Cô cũng chỉ biết cười cười, không đánh chính lại, có lẽ, để cho người ta hiểu lầm coi như là chút an ủi sót lại cho cô.

Mua thuốc xong, Tần Tử Tấn như trước ôm cô ra khỏi bệnh viện.

“Mấy ngày tới cô nên ở nhà tĩnh dưỡng là tốt nhất, để tôi đưa cô về nhà.”

Lên xe, Tần Tử Tấn thấp giọng hỏi thăm Diệp Vân.

Cô ngoan ngoãn nói địa chỉ nhà mình, việc đã đến nước này, cự tuyệt anh khác nào mình làm kiêu.

Tần Tử Tấn nhìn qua gương chiếu hậu thấy Diệp Vân nằm ngay ngắn, chân bị thương được băng bó cẩn thận, nhìn bộ dáng thận trọng của cô thật cảm thấy rất đáng yêu không khỏi khiến anh cảm thấy vui vẻ.

Phía trước truyền đến tiếng cười cợt mở càng làm cô cho mặt Diệp Vân đỏ thêm!

Diệp Vân trong nội tâm không ngừng mắng mình, chính bản thân cô đã tự nói với mình không được tơ tưởng về anh, dù cho anh có đẹp trai đến thế nào, cũng không thể vì thế mà mất hết tinh thần nha, làm thế nào mà khi vừa gặp anh cô lại để cho sự bình tĩnh của bản thân chạy đi đâu mất rồi?

Nhìn Diệp Vân vừa thẹn lại vừa quýnh, khoe miệng Tần Tử Tấn vui vẻ mỉm cười. Đoạn đường này hẳn là sẽ không nhàm chán.

Khi đến cửa nhà, cô nói anh dừng lại.

Tần Tử Tấn nhìn tòa nhà hơi cũ ven đường, nghĩ thầm hóa ra nhà cô ở đây.

Xuống xe, anh mở cửa phía sau xe, tính đem Diệp Vân ôm xuống.

Diệp Vân vội né tránh khiến Tần Tử Tấn ngạc nhiên.

“Trong nhà còn có người, thật không tiện.” Diệp Vân không dám nhìn ánh mắt của anh, nhỏ giọng nói.

Tần Tử Tấn thoải mái cười cười: “Ngược lại, là tôi sợ ý, thì ra chồng cô có ở nhà.” Cô không có đáp lại.

Tần Tử Tấn lấy đôi dép lê mới vừa mua trên đường đi, giúp cô đi vào, rồi dìu cô xuống xe: “Không tiện cô được rồi, nên tự chú ý bản thân, chớ đi quá gấp, còn phải nhớ thoa thuốc đúng giờ.”

Diệp Vân gật nhẹ đầu, nhìn anh: “Cám ơn anh đã giúp đỡ hôm nay, có cơ hội nhất định sẽ báo đáp.”

Đây chỉ là nói ra ngoài miệng, trong lòng chỉ sợ là không có cơ hội a.

“Ừ, nói sau, nên nhanh đi thôi, về nhà nghỉ ngơi cho tốt.”

Tần Tử Tấn nhìn Diệp Vân xoay người, hơi nghiêng người trong lúc di chuyển, bộ dạng ngu ngơ, không khỏi cười cười, thật là một cô gái ngốc. Anh thích thú lên xe, quay chiếc xe đẹp bóng loáng rời đi, chạy xa thật nhanh.

Nghe thấy tiếng xe rời đi, Diệp Vân quay người, nhìn theo bóng chiếc xe đã đi xa, hồi lâu vẫn không nhúc nhích!

Cuối cùng cô cũng đi được lên lầu, mở cửa, Diệp Tuệ dĩ nhiên ở nhà, đang nằm trên ghế salon xem tạp chí. Trông thấy Diệp Vân trở về, Diệp Tuệ vội rời khỏi chỗ đến bên cạnh cô.

Đến gần Diệp Vân, thấy em bước chân có phần quá dị, Diệp Tuệ phát hiện có gì không đúng, vội cúi người xem xét, luống cuống hỏi: “Như thế nào lại thành như vậy, rất đau a, đi khám bác sĩ chưa, đi, đi bệnh viện với chị.”

Diệp Vân ngăn chị lại, thực sự càng quan tâm sẽ càng loạn nha, cô chỉ chỉ vào vết thương, “Không cần thận bị phỏng, không có việc gì lớn, em đã tới bệnh viện rồi. Mấy ngày sau việc nấu cơm đều phải để chị làm rồi, thật bất tiện, aiz.”

Nghĩ đến còn phải gọi điện thoại cho chị Hoắc Tương xin nghỉ phép trong khi mình mới làm việc được vài ngày, cô không khỏi cảm thấy thật không có ý tứ.

4. Chương 04

Chương 4: Phát biểu

Trong quán Bowling, quả cầu rời khỏi tay người chơi, văng văng lăn về phía trước, vài âm thanh va đập vang lên, những cây cơ thi nhau ngã xuống.

“A, đều trúng!” Lý Triết đang mặc quần áo thể thao màu đỏ vung nắm tay, hưng phấn reo hò, đi về chỗ Tần Tử Tấn đang ngồi thất thần, anh vẫy vẫy tay trước mặt bạn, hô: “Này, hoàn hồn đi.”

Lý Triết thích thú ngồi xuống bên cạnh Tần Tử Tấn, cầm lấy nước trái cây trên bàn: “Cậu làm gì mà nhăn nhó như vậy, gần đây lại rất khó chịu, làm người ta phát sợ! Cậu xem, cậu vốn là một anh chàng đầy hứa hẹn, bên cạnh còn có mỹ nhân quần quýt, Quan tiểu thư đó ngay cả mẹ của tôi cũng khen nức nở, cậu đó nha, thật là hạnh phúc!”

Tần Tử Tấn vô lực nhìn Lý Triết: “Thích thì cậu theo đuổi đi, nếu thành công, tôi sẽ mỗi ngày đều thấp hương cầu nguyện cho cậu.”

“Thôi, thôi, thôi, đi! Tôi thềm vào, tôi là thanh niên trai tráng còn sống khỏe mạnh sờ sờ ra, không mượn cậu nhang đèn cúng bái. Tôi cũng không nói tôi thích cô ấy, là mẹ tôi và mẹ cậu thích cô ấy đấy chứ, đúng kiểu mấy người mẹ của thế hệ trước. Vả lại tôi cũng không dám muốn, loại đại tiểu thư này, tôi không muốn dính vào. Tôi thấy vẫn là độc thân là thoải mái nhất!”

Nói xong, Lý Triết tâm đắc gật đầu, vung nắm tay tỏ ý kiên định và quả quyết.

Tần Tử Tấn nhìn bộ dáng đùa nghịch của bạn tốt, không nói gì, chỉ cười cười tỏ vẻ ủng hộ.

Điện thoại trên bàn bỗng đổ chuông, Tần Tử Tấn cầm lên nhìn qua, mặt tối sầm lại, hậm hực tắt máy quăng trở lại bàn. (Kat: ô ô, ta xót cái điện thoại; Tác giả: hem sao, nhà giàu là vậy; Kat: ô ô, ta nghèo nàh!)

Lý Triết nhìn vẻ mặt của bạn mình, bảy tám phần đoán ra được sự tình, anh không có khuyên giải hay an ủi, chỉ thở dài: “Ai, Phụ nữ!”

Tần Tử Tấn sau đó tạm biệt Lý Triết trở về nhà, thấy ba mẹ mình đều đang ngồi trong đại sảnh, biểu tình trên mặt rất nghiêm trọng, anh lên tiếng chào hỏi rồi có ý muốn lĩnh lên lầu.

Không ngờ, Tần lão gia kêu giật lại: “Lại đây, ngồi xuống ba hỏi chuyện.”

Tần Tử Tấn bất đắc dĩ quay lại, ngồi xuống phía đối diện ba mẹ, làm như không biết chuyện gì cả nói: “Có chuyện gì vậy ba?”

“Nói như vậy là sao, con bức mình cái gì? Học cái tính cách ấy của tên tiểu tử nhà họ Lý phải không, theo tên tiểu tử ấy nên toàn nhiệm tính xấu, nó làm gì không làm, lại đi mở quán bar, còn lôi kéo con nhập bọn. Con nhìn xem, hiện tại là mấy giờ, giờ này mới chịu mò về, tên tiểu tử kia lại “tha” con đến nơi không đứng đắn nào?” Tần lão gia phẫn nộ, vẻ mặt bất mãn nhìn con trai.

Tần Tử Tấn ngẩng đầu nhìn đồng hồ cổ treo trên tường, mới vừa chỉ qua chín giờ một chút: “Ba, con cũng sắp 30 tuổi rồi, có thể tự chủ trong sinh hoạt, tự chủ kết giao bạn bè. Ba không thể áp đặt suy nghĩ của mình lên con, bây giờ không có giống như trước kia, con cũng không phải là ba, con tự biết mình nên làm gì. Lúc trước ba giả bệnh lừa con trở về, con không có ý kiến gì, theo ý ba tiếp quản công ty, giúp công ty phát triển. Làm nhiều như vậy, chỉ hy vọng ba có thể để cho con có được không gian thoải mái. Còn về phần Lý Triết, cậu ấy mở quán bar hoàn toàn là dựa vào chính bản thân mình, không hề nhận một đồng nào từ ba mẹ cậu ấy, con thật không cảm thấy cậu ấy có cái gì không tốt!”

Không chờ Tần lão gia phản ứng, Tần Tử Tấn liền đứng dậy đi lên lầu, anh cảm thấy có nói tiếp với ba mình cũng phí công, kinh nghiệm nhiều năm đã cho anh nhiều bài học rồi.

Để lại Tần lão gia tức giận không thôi, nhưng lại không có chỗ để trút giận, nhất là đối với người bạn đời của mình, ông vẫn là không nỡ giận cá chém thớt. (Kat: nguyên văn là “giận chó đánh mèo”, mừ ta là mèo nên hem để nguyên văn mí lại để vậy cho nó thuần Việt chút ^^)

“Cũng là do tôi, không có giáo huấn nó nghiêm nghị, trưởng thành rồi lại đối nghịch với ba mẹ.” Tần lão gia chỉ đành tự than thở.

“Được rồi, đừng tức giận, lại sinh khí mà hại tới thân thể cũng không hay.” Tần phu nhân nhẹ giọng khuyên bảo: “Con trai chúng ta tiền đồ còn chưa đủ sáng sủa sao, tôi đi ra ngoài gặp mọi người, ai cũng đều bật ngón tay cái mà tán thưởng, ngay cả khi ông còn trẻ cũng không thể làm được như vậy.”

Vừa nghe vậy, Tần lão gia không khỏi dựng râu trềng mắt: “Nếu tôi không vất vả dốc sức làm việc, tiểu tử này sao có thể thoải mái ngồi mát ăn bát vàng học hành nên người, tôi nghĩ nếu để nó sống khổ sở, thiếu ăn thiếu mặc may ra mới biết được nỗi khổ tâm của ba mẹ.”

“Ừ, ừ, là ông vất vả, là ông lợi hại nhất” Lão già này phải dụ dỗ mới yên được “Thế nhưng con dù sao cũng đã lớn rồi, có thể tự quản chuyện sinh hoạt của riêng mình, chúng ta không thể ngang ngược can thiệp, nếu ông không bức nó, nó cũng không phản kháng ngược lại ông, nên thông cảm mà nghĩ thoáng cho con. Quản lý một công ty lớn như vậy không dễ dàng, ông cũng là người hiểu rõ chuyện đó hơn ai hết, nên hiểu cho con, mỗi người đều lui một bước a. Đúng rồi, Tử Tần cũng sắp tới sinh nhật thứ 28, lúc đó cùng với Quan Dĩnh, chúng ta lại là người một nhà cùng một chỗ, thật vui vẻ nha!”

Tần lão gia không có ý phản bác gì, gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Tần Tử Tần nằm ở trên giường trần trọc, ba anh luôn không thông cảm, làm anh rất khó chịu. Anh cũng rất muốn cải thiện mối quan hệ, nhưng ba lại càng lúc càng đưa ra thêm những điều kiện quá đáng hối thúc anh. Dần dà, anh cũng lười phản bác, cứ theo ý mình là đi.

Anh đã thỏa mãn ý định của ba, tiếp nhận quản lý công ty, cung đã đính hôn, nên giờ này sẽ không tiếp tục thỏa hiệp gì nữa.

Không khí khẩn trương trong nhà khiến cho Tần Tử Tần cảm thấy ngột ngạt, không tự giác mà nghĩ đến cô gái mình gặp lúc buổi chiều, là một nha đầu đáng yêu, nghĩ gì cũng đều hiện ra ở trên mặt, cực kỳ đơn thuần. Bị phỏng nhưng cũng không hoảng hốt, nhìn cô làm ra vẻ coi như không đau khiến anh ở bên cạnh cũng không nhẫn tâm đứng yên mà nhìn.

Khởi đầu thật nhẹ nhàng, hồi lâu tiếp xúc lại có cảm giác rất tốt, Tần Tử Tần nghĩ đến cô ấy, khóe miệng lộ ra nét vui vẻ nhàn nhạt.

Đáng tiếc, cô đã là vợ người ta, đã là mẹ đứa nhỏ. (Kat: sống có gì khổ cho bằng khổ tâm, yêu có gì đỡ đau bằng yêu ... phải người có gia đình, he he)

...

Bóng nắng cuối ngày hắt qua mái hiên, Diệp Vân sớm lên giường nghỉ, nhớ tới buổi chiều, vẫn có cảm giác như mình còn trong mộng. Nghĩ tới sự săn sóc của Tần Tử Tần, nghĩ tới đêm đó, bàn tay to lớn của anh như lửa nóng, mặt cô không khỏi đỏ bừng.

Người như vậy, vị hôn thê của anh hẳn phải rất hạnh phúc a. Nghĩ tới đây, cô khẽ lắc đầu, cảm thấy không nên tiếp tục suy nghĩ tới anh nữa.

Diệp Vân cầm lấy cuốn sổ tay dành cho phụ nữ mang thai trên đầu giường, chuyên tâm đọc, một tay nhẹ nhàng vỗ về phần bụng chưa nhô lên rõ ràng, cảm giác thật hạnh phúc.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, vết thương ở chân của Diệp Vân cũng đã chuyển tốt, cô liền không chờ đợi thêm mà bắt đầu đi làm trở lại.

Làm trễ nải việc kinh doanh đã lâu, cho dù Hoắc Tương không ngại, cô cũng thấy băn khoăn.

Sáng sớm, Diệp Vân liền đến tiệm sách, mở cửa, thừa dịp sáng sớm còn chưa có khách, bắt đầu quét dọn.

Một lúc sau, một nhân viên khác của tiệm sách là Tiểu Ngụy đến, thấy Diệp Vân quét dọn, vội chạy lại đoạt lấy chổi trong tay cô: “Chị Diệp Vân, chân của chị bị thương, lại đang mang thai, để em làm cho.”

Diệp Vân không có tranh cãi với cô bé, tùy theo ý Tiểu Ngụy.

Tiểu Ngụy là sinh viên đại học, đến đây làm thêm ngoài giờ, việc học vẫn là được cô bé coi trọng hơn. Tuy nhiên cô bé vẫn rất quan tâm tới mọi người, nhất là lúc này, không lúc nào không tranh làm việc này việc kia cho Diệp Vân, thật là một cô bé thiện tâm.

Diệp Vân không khỏi cảm thấy chính mình thật may mắn, gặp được nhiều người tốt như vậy, thậm chí cảm thấy mình thật là có phúc khí!

Cũng không lâu sau, Hoắc Tương cũng tới, mỗi ngày chỉ đều đưa con đi học rồi mới đến trường.

Diệp Vân lại không khỏi cảm khái, làm mẹ thật không dễ dàng, làm một người mẹ tốt lại càng không dễ, lấy chị Hoắc Tương làm ví dụ đây.

“Nghĩ gì mà nhập thần như vậy?” Hoắc Tương gõ nhẹ vào đầu Diệp Vân, đưa cô một hộp sữa bò: “Chị mua sữa cho con, thuận tiện lấy thêm một hộp cho em, phụ nữ có thai nên uống nhiều sữa bò, đứa nhỏ sinh ra mới có làn da đẹp.”

Diệp Vân cảm ơn, vui vẻ tiếp nhận. Có đôi khi khách khí quá mức lại chính là làm tổn thương tấm lòng người khác.

Uống sữa, Diệp Vân phát giác ra tâm tình thật sung sướng, cảm thấy nếu mỗi ngày đều có thể vui cười như vậy cũng không tệ chút nào.

5. Chương 05

Chương 5: Ăn cơm

Cửa tiệm sách mở ra, Diệp Vân theo thói quen nghênh đón, nhìn thấy người vừa vào, lại ngay lập tức sững sờ, ánh mặt trời mùa thu đổ xuống sau lưng người nọ, làm nổi bật lên nụ cười yếu ớt nhưng cảm giác vô cùng tao nhã, không khỏi làm cho người ta ngây dại. (Kat: soái, soái ca!)

“Sao lại trợn mắt nhìn tôi như vậy, trông tôi đáng sợ đến vậy ư?” Nhìn thấy phản ứng của Diệp Vân, Tần Tử Tấn cười cười: “Xem ra phải xem lại bản thân mình rồi, đến cùng là làm sao mà lại dọa đến cô.”

Diệp Vân ngượng ngùng đáp lại: “Không phải, bộ dáng anh nhìn rất tốt.” Nói xong, cũng nhận ra mình có chút không có ý tứ, mặt cô lại đỏ bừng lên, chỉ biết cười cười với anh.

Nhìn thấy cô cười, Tần Tử Tấn cũng vui vẻ cười đến sáng lạn khiến cho Diệp Vân chói cả mắt, dường như có những người trời sinh lại rất hợp ý nhau, ví như Diệp Vân và Tần Tử Tấn vậy.

Hoắc Tương và Tiểu Ngụy ở bên cạnh nhìn cảnh tượng trước mắt, cũng vui vẻ không ngừng mỉm cười.

Cuộc sống, thật là đẹp, chỉ là một mẫu đối thoại nhỏ, cũng có thể làm cho người ta hạnh phúc như thế.

“Được rồi, hai người cứ nhìn nhau mãi thế, đến trưa cũng không làm thêm được gì.” Hoắc Tương nhin không được lên tiếng, “Anh chàng đẹp trai, anh không phải là cố ý đến tìm Tiểu Diệp chứ, thật là vừa vặn nha, Tiểu Diệp hôm nay lại trở lại làm việc đó.”

Ánh mắt Tần Tử Tấn chuyển tới trên người Hoắc Tương, “Lần trước tôi có hỏi mua cuốn sách nhưng quá vội vàng mà chưa tìm mua được. Hôm nay vừa vặn rảnh rồi, cố ý tới đây hỏi lại xem.”

“Là sách “Thành nam cự mộng” à, đương nhiên là có.” Hoắc Tương cười gian “Mà anh chàng đẹp trai này, sách này không phải chỉ mỗi tiệm sách của tôi mới có, cố ý tìm tới đây, không sợ phiền hà, muốn gặp “người ta” thì cứ việc nói thẳng, chị đây sẽ không chê cười cậu!”

Anh nhìn về phía Diệp Vân, ánh mắt nhu hòa: “Xem như chị nói đúng vậy!”

Diệp Vân tránh ánh mắt của anh, không dám nhìn, sợ rằng khi nhìn vào đôi mắt sáng đó, sẽ không cách nào kiềm chế được.

“Ừ, đoán được cậu sẽ đến, đã sớm gói sẵn lại rồi.” Hoắc Tương tới bên quầy thu ngân, mở ngăn kéo lấy ra một túi sách đưa cho anh: “Dù là có quen biết, nhưng kinh doanh là kinh doanh, chị không giảm giá đâu, mà nhìn cậu cũng rất khá giả, không sợ tốn kém.”

Tần Tử Tấn lơ đãng, móc ví trong túi ra trả tiền, bên trong ví sáng loáng một loạt thẻ vàng bóng loáng, mọi người trong phòng tròn mắt nhìn. (Kat: cho em, cho em một thẻ!; Tấn ca: đây *cười cười bỏ đi*; Kat: *ngơ ngác nhận* *ngơ ngác nhìn theo* nhà giàu cóa khác, *sực nhớ ra* á, khoan, thẻ này bị khóa chưa?)

Hoắc Tương chớp mắt nhìn: “Cậu đẹp trai, tiệm sách của tôi còn có rất nhiều sách hay, thuận tiện cậu chọn thêm vài cuốn, đọc sách rất hữu ích cho tinh thần và thể xác, ha ha!”

“Cảm thấy sách nào hay, giúp tôi bọc lại.”

Tùy tiện cầm lấy một cây bút trên bàn thu ngân, anh lấy cuốn sách ra đi đến phía Diệp Vân. Đứng lại trước mặt cô, anh mở bìa sách ra, ngay tại trang đầu viết xuống tên mình, thần sắc chuyên chú.

Diệp Vân thở dài, người đàn ông này làm cái gì cũng làm cho người ta mê muội.

Trong nháy mắt, những nét chữ to tròn sôi nổi hiện lên trên mặt giấy, lúc trầm lúc bổng, lại có đường nét tiêu sái, giống như sự thoải mái của bản thân Tần Tử Tấn vậy.

Kỳ thật tên của anh đã sớm khắc vào trong lòng của cô rồi, không thể xóa đi được, chỉ là không cách nào nói ra ngoài miệng mà thôi. Diệp Vân âm thầm than thở với chính mình.

“Tôi đã cho cô biết tên mình rồi, cô cũng công bằng mà cho tôi biết tên đi!”

Không có chút bối rối, Tần Tử Tấn mỉm cười, có chút bướng bỉnh, lại có chút giảo hoạt, nhưng cũng lại rất có khí suất bên cạnh một chút ác ý trêu chọc.

Diệp Vân nghĩ thầm, lần trước khám bệnh, lúc đăng ký không phải là đã biết tên cô sao? Nhưng cô vẫn nhận lấy cây bút, tính tùy tiện viết xuống, nhưng không ngờ anh chỉ vào khoảng trống ngay bên cạnh tên anh, nói với cô, “Tại đây!”

Vì hai người rất gần nhau, giọng nói trầm thấp của Tần Tử Tấn truyền đến, dễ nghe như tiếng vĩ cầm du dương.

Diệp Vân vui sướng viết tên mình xuống mặt giấy, nét chữ thanh tú không kém, nằm bên cạnh nét chữ của anh trông càng thu hút.

“Ừm, chữ viết thật đẹp, Diệp ... Vân.” Anh đọc lên từng chữ tên của cô, khiến tim cô nhất thời đập nhanh, cảm giác hạnh phúc tràn đầy trong lòng.

“Tốt, giới thiệu xong rồi, Diệp tiểu thư, có phải cũng đến lúc cô thực hiện lời hứa rồi?”

Diệp Vân sững sờ, không nghĩ tới anh vẫn nhớ rõ, “Anh muốn cái gì, tôi không có nhiều tiền lắm, những thứ đắt quá ... tôi không mua nổi.”

Biết rõ nói vậy là thất lễ, nhưng sự thật là thế, cô cũng không muốn làm bộ trước mặt anh.

“Vậy thì một bữa cơm trưa nhé, cô mời tôi tính tiền cũng được!” Tần Tử Tấn nói, giọng mang theo vài phần thích thú.

“Nên ăn ở đâu đây?” Diệp Vân hỏi dò, ngàn vạn lần đừng là một nhà hàng lớn nha, một bữa ở đó, mấy tháng tiền lương của cô cũng không đủ trả.

“Bất luận chỗ nào cô thích cũng được!” Diệp Vân có chút quýnh quýnh, không ngờ Tần Tử Tấn lại là người dễ chịu như vậy, mà anh thật khiến cho cô không thể đoán được.

“Được rồi, hai người cứ kéo dài thời gian mãi, này giờ thời gian để nói chắc đã đi được hơn phân nửa đường rồi.” Hoắc Tương tới gần, đưa cho Tần Tử Tấn hai túi sách lớn, “Cậu đẹp trai, đọc sách thật kỹ nhé, mỗi ngày một cuốn hay mỗi giờ xem một cuốn đều không thành vấn đề. Xem xong rồi lại đến chỗ chị, cam đoan

với cậu một năm bốn mùa đều có sách hay cho cậu đọc. Tốt rồi, không nói nhiều nữa, mau tính tiền rồi rời đi!”

Tần Tử Tấn lưu loát móc ra một xấp tiền, đặt lên bàn, một bên cầm lấy đồng sách, một bên liền kéo Diệp Vân đi.

Dù Hoắc Tương muôn vàn lời nói ra không nghe được, nhưng có một điểm anh thực đồng ý, thời gian quả là không nên lãng phí.

Hoắc Tương vui tươi hơn hở nhìn bóng hai người rời đi, tay không ngừng miết miết xấp tiền mặt, miệng còn không ngừng nói: “Thật là tốt, không cần thối lại tiền lẻ!”

Tiểu Ngụy nhìn bà chủ tươi cười đến đáng sợ, có ý chê bai mà nói: “Chị Hoắc Tương, chị như vậy thật là ...”

Ánh mắt như phi dao giết người phóng qua, Tiểu Ngụy nuốt nuốt nước miếng: “Thật là tốt!”

Thượng đế, xin tha thứ cho những lời khẩu thị tâm phi của đứa nhỏ này!

(Khẩu thị tâm phi: nói điều không đúng với suy nghĩ của bản thân)

“Nhà hàng này tuy hơi nhỏ, nhưng tôi cam đoan mùi vị thức ăn không tệ.” Để tiện cho việc quay lại tiệm sách, Diệp Vân chọn một nhà hàng nhỏ gần đấy, là nơi cô hay ghé vào, cũng rất đáng tin cậy về mùi vị thức ăn.

Tần Tử Tấn quét mắt nhìn bốn phía, ánh mắt có chút bề nghệ oai vệ, làm cho những người tò mò nhìn anh trong nhà hàng nhanh chóng thu hồi ánh mắt, chuyên chú trở lại đồ ăn của mình.

Quả nhiên, đẹp trai như vậy cũng không dễ dàng ăn đậu hủ nha, ngay cả nhìn cũng khó nữa là, khí chất của anh chàng đẹp trai này quá lớn rồi!

“Tôi biết những thức ăn này anh cũng không quen ăn, kỳ thật không cần nhân nhượng tôi đâu.”

“Không có việc gì, tôi không kén ăn.” Tần Tử Tấn mỉm cười với cô, dường như có ý trấn an.

“Vậy sao, tôi còn nghĩ anh đã quen ăn sơn hào hải vị, đối với thức ăn rau cháo này sẽ không hợp khẩu vị.” Diệp Vân nhìn anh, thấy anh tựa hồ như không hề ngại, mới có chút yên tâm.

“Hồi ở Mỹ học, tôi ăn toàn thức ăn nhanh, bây giờ đối với thức ăn hoàn toàn “miễn dịch”, có thể ăn là được.” Tần Tử Tấn vẻ mặt không cho là đúng nói, nhìn thấy vẻ khó hiểu trong đáy mắt Diệp Vân, anh bổ sung: “Ba tôi khóa lại tài khoản của tôi.”

“Vậy sao? Ba anh hẳn là sợ anh trở thành đại thiếu gia ỷ vào tiền tài của gia đình, có ý muốn rèn luyện cho anh đó!”

Quan tâm, yêu thương từ ba mẹ, loại cảm nhận này Diệp Vân kiếp này có muốn cũng không có được, cô hi vọng anh có thể biết quý trọng.

“Cô rất lương thiện!” Tần Tử Tấn không muốn nói nguyên nhân thật ra là do ba anh muốn buộc anh về nước kế thừa gia nghiệp, chưa đến thời điểm nói ra, mọi việc phải có quá trình, tiến hành theo thứ tự mới thú vị.

“Bình thường, người ta chỉ dùng từ “thiện lương” đối với những cô gái không xinh đẹp, không đáng yêu ...” Diệp Vân bắt đầu dĩ khê cười, có lẽ trăm năm sau cô cũng chỉ nhận được lời đánh giá này.

“Đáng yêu, xinh đẹp cũng có thể là người lương thiện, không hề có mâu thuẫn, mà cô cũng rất xinh đẹp đáng yêu!” Tần Tử Tấn nhìn Diệp Vân, biểu tình vô cùng chân thành tha thiết.

Có lẽ là do ở gần Tần Tử Tấn, mặt của cô lúc nào cũng đỏ mà tim thì cứ đập loạn nhịp cả lên.

Bất quá đối với lời khen ngợi của anh, cho dù là thật hay giả, Diệp Vân vẫn là vui mừng không thôi.

“Ah, sao còn chưa mang thức ăn lên, cũng hơi đói bụng rồi.” Không muốn bị anh nhìn thấu, cô vội lãng sang chuyện khác.

Tần Tử Tấn liếc về phía nhân viên phục vụ đang mang đồ ăn tới, nhìn lại Diệp Vân cười cười: “Vừa tới rồi đây!”

Ánh mắt như phóng điện của anh làm Diệp Vân hồi hộp không thôi.

6. Chương 06

Chương 6: Sau khi ăn xong

“Mang thai nên ăn nhiều cá, đứa nhỏ mới có thể thông minh!” Tần Tử Tấn gấp cho Diệp Vân một miếng cá.

Diệp Vân vui vẻ nhận, mang thai cũng được một thời gian rồi, không có triệu chứng nôn ọe gì, ngược lại cô ăn ngủ rất tốt, nghĩ thầm có lẽ là mang gen di truyền của cha, nên đứa nhỏ cũng nghe lời. (Kat: phải vậy hem ta, Tấn ca có gien ngoan ngoan nghe lời à?)

“Bụng của cô thật sự nhìn không ra là đang có thai, chắc mới hai ba tháng thôi đúng không?” Tần Tử Tấn nhìn cô ăn uống thoải mái không hề để ý, cảm thấy thật đáng yêu.

“Cũng gần bốn tháng rồi!” Diệp Vân chú tâm vào ăn uống, trả lời cho có lệ.

Anh gật đầu, không làm phiền cô thêm nữa, cũng tiếp tục vừa ăn vừa trầm ngâm.

Sau khi ăn xong, hai người tản bộ nhân nhả trên đường, bởi theo ý của Tần Tử Tấn thì sau khi ăn xong đi bộ rất tốt cho thân thể và tinh thần, nhất là tốt cho sự tiêu hóa của phụ nữ có thai. (Kat: chẹp, chưa biết là con anh, anh đã chăm vậy, biết rồi anh sung chị tận trời!)

“Không nghĩ tới, anh cũng thích đọc sách văn học, vì một quyển sách mà nhọc công tìm mua. Tôi còn tưởng những người thành đạt trong kinh doanh không có hứng thú với sách vở, văn chương.” Cuốn sách “Thành nam cự mệnh” anh tìm mua Diệp Vân cũng từng nghe qua, dường như là một cuốn sách hay. Khó trách anh lưu tâm như vậy, anh quả không giống những thương nhân khác chỉ quan tâm tới kinh doanh, lợi nhuận trước mắt.

Được rồi, cô thầm nghĩ, về sau cũng đọc thật nhiều sách để đứa nhỏ trong bụng sinh ra cũng thích đọc sách.

“À, một người bạn giới thiệu, nói là sách rất hay, muốn tôi xem qua, tôi đáp ứng nên tìm mua.” Tần Tử Tấn không để ý mà đáp.

Diệp Vân có chút giật mình, thì ra là Tần đại nhân không phải vì ưa thích sách mà là do đã đáp ứng nên phải làm bằng được.

Aiz, hết lòng tuân thủ lời hứa cũng là một đức tính tốt nha. Cô chỉ có thể tự an ủi mình thế.

“Tiểu Vân!” Tần Tử Tấn khê gọi cô, không khỏi cười khỏ, cô gái này rất dễ dàng chìm đắm vào thế giới riêng của bản thân, nhất thời không để ý cô liền lạc vào trạng thái thất thần.

“Gì cơ?” Cô mờ mịt nhìn anh.

Tần Tử Tấn chỉ chỉ cửa tiệm phía trước, cô thuận thế nhìn lại, thì ra là đã đến cửa tiệm sách, thiệt là, chẳng lẽ mang thai thật sẽ khiến cho người ta trở nên trì độn.

“Tôi trở lại tiệm, anh lấy xe đi, lúc này để lại ở chỗ nhà hàng nọ rồi. Lúc lái xe cũng không cần đi quá nhanh, bây giờ cũng không phải giờ quá bận rộn gì. Còn có, sách chị Hoắc Tương giới thiệu cũng không tệ, rảnh rồi nên xem qua, coi như giải trí tinh thần ...” Diệp Vân vô thức là tuôn một tràng, không hề ý thức mình đang nói cái gì.

Anh không nói gì, thần sắc trên mặt nhu hòa, chăm chú nhìn cô, khóe miệng cong. Nhìn nụ cười ôn nhu ấy khiến Diệp Vân có chút khó thở, không thể không chấm dứt chủ đề: “Tôi đi trước đây, anh cũng nhanh trở về đi.”

Không dám nhìn phản ứng của anh, cô quay người muốn đi gấp.

Phụ nữ mang thai quả nhiên trí tuệ cũng không minh mẫn, nói chuyện rời rạc như vô nghĩa a.

“Tiểu Vân!” Cách gọi tên thân mật như vậy làm cho người khác không thể không để ý. Ý thức nói cho cô biết, không nên để anh gọi cô như vậy, kỳ thật muốn nói anh không nên gọi thế nhưng lời nói cứ nghẹn lại trong cổ họng không cách nào mở miệng ra.

Có lẽ, đối với anh, cô vĩnh viễn không cách nào cự tuyệt!

“Tiểu Vân,” Anh cúi xuống, khuôn mặt tuấn tú phóng đại trước mắt cô, hai mắt giao nhau, khoảng cách gần gũi có chút mập mờ “Có thể gọi cô như vậy à? Điện thoại của tôi để quên trên xe rồi, có thể cho tôi mượn điện thoại của cô không?”

“Được thôi.” Diệp Vân vô thức gật đầu, lấy di động ra đưa cho anh.

“Vậy cứ quyết định vậy đi!”

Một câu trả lời cho cả hai ý hỏi, đợi khi Diệp Vân hiểu ra thì đã trễ, trong lòng cô vừa xấu hổ vừa có cảm giác tê tê, chỉ là xưng hô mà thôi, không có gì quá đáng cả, phải bình tĩnh.

Tần Tử Tấn nhìn cô, khóe miệng tràn đầy vui vẻ, lại có vài phần thỏa mãn sung sướng.

Anh quay lưng lại, nhấn số gọi rồi đưa máy lên tai, là đang trò chuyện sao, nhưng sao không nghe thấy anh lên tiếng gì cả?

Diệp Vân nhìn anh cảm thấy kỳ quái, Tần Tử Tấn quay lại đưa di động trả cô, cười cười vẻ bất đắc dĩ: “Hình như đã tắt máy. Tốt rồi, cô mau trở lại trong tiệm, đứng lâu rồi cũng nên nghỉ ngơi.”

Diệp Vân gật đầu, liếc nhanh anh một cái rồi quay trở lại tiệm sách. Người ở trong lòng nhìn này giờ cũng đã đủ.

Tần Tử Tấn nhìn thân ảnh mảnh mai dần dần mờ nhạt trước mắt, đôi mắt tập trung chìm vào mảng suy tư, như có điều gì phải suy nghĩ ...

Diệp Vân đem một số sách mới bỏ vào trong xe đẩy, đẩy dọc các giá sách phân loại sách, nhân nhả dạo quanh tiệm, không có chút lo lắng gì.

Đi đến góc rẽ liền gặp một anh chàng đang đứng trước giá sách, nhú mày xem xét sách trên kệ.

“Anh cần giúp gì không, xin hỏi anh tìm loại sách gì?” Cô mỉm cười với anh chàng đó.

Anh chàng đó hơi ngạc nhiên nhìn qua Diệp Vân, ánh mắt có chút dò xét rồi mở miệng: “Sách y học.”

“À, anh đi thẳng về phía trước, sao đó quẹo phải, giá sách thứ hai bên tay phải có nhiều sách rất hay, nếu không tôi dẫn anh đi!”

“Không cần, phụ nữ có thai không nên đi lại nhiều.” Anh chàng nhìn Diệp Vân cùng cái xe đẩy, lạnh nhạt cảm ơn rồi tự bước đi.

Diệp Vân có chút ngạc nhiên, nhìn theo thân ảnh thon gầy, khuôn mặt anh ta trắng trẻo, đeo gọng kính rất có dáng thư sinh, tuổi chắc cũng bằng cô. Nhưng cô không nghĩ mình mang thai mới bốn tháng, bụng chưa có biến lớn, mà cô lại mặc quần áo rộng rãi che khuất bên ngoài, nhìn thoáng qua khó nhận ra, vậy mà anh ta liếc mắt một cái đã nhìn thấu. Thị giác của người học Y thật nhạy cảm nha.

Sau một hồi cảm thán cô lại tiếp tục đẩy xe, chậm rãi mà bước.

Sau khi phân loại xong sách, cô đem xe đẩy trống trở về quầy hàng đã thấy người vừa rồi đứng trước quầy tính tiền. Chà, lựa chọn khá lâu, xem ra cần nhắc rất kỹ.

Cô quét mắt nhìn chồng sách, 5 cuốn, cuốn nào cũng rất dày, không khỏi bội phục nghị lực của sinh viên học ngành y.

Mà Tiểu Ngụy, đã nhận tiền nhưng cả người đột nhiên bất động, ngẩn người ra, khuôn mặt lại ửng đỏ.

Mà anh chàng đó vẻ mặt đã không còn kiên nhẫn cho lắm, Diệp Vân nhanh miệng, cười với anh chàng đó: “Tiên sinh, sách nghiên cứu này mua năm bản sẽ giảm giá ưu đãi còn 60%, anh mua vừa đúng 5 bản, ha ha.” Cô quay đầu nhìn Tiểu Ngụy, lớn tiếng nói: “Tiểu Ngụy, giảm còn 60%, đừng quên tính cả chiết khấu.”

Tiểu Ngụy cuối cùng cũng có phản ứng, cuống quýt thanh toán, giao lại tiền thừa.

Diệp Vân bọc lại sách, muốn nhắc lên đưa cho khách, nhưng năm cuốn sách quá nặng, cô cố hết sức cũng không nhắc nổi.

Đột nhiên có cảm giác nhẹ hẫng, hóa ra là anh chàng học ngành y kia đưa tay nhắc bọc sách, lưu loát nâng qua quảy, hướng cô lườm liếc một cái rồi nghênh ngang rời đi.

Diệp Vân không khỏi cảm thán lần nữa, đàn ông dù nhìn gầy gò đến đâu, khí lực cũng tốt hơn phụ nữ rất nhiều.

Quay đầu lại thấy Tiểu Ngụy vẫn nhìn chằm chằm vào cửa ra vào, cả người ngẩn ngơ.

“Tiểu Ngụy, hôm nay làm sao vậy, có gì không yên lòng hay sao?” Diệp Vân quơ quơ tay trước mắt cô bé.

Tiểu Ngụy định thần lại, đột ngột nắm lấy tay Diệp Vân, vẻ mặt kích động kêu lên: “Chị Diệp Vân, cuối cùng em đã đối mặt cùng với thần của mình rồi, anh ấy vừa nhìn thẳng vào em đó, chị thấy không!”

“Thấy rồi, Tiểu Ngụy, buông lỏng một chút, nói cho chị có chuyện gì xảy ra, hiện tại cũng không có khách, coi như giết thời gian.”

Thế là hai người ngồi bên quây hàng hàn huyên.

“Chị Diệp Vân, anh ấy rất giỏi đấy, tuy em mới học năm nhất, vào trường chưa được hai tháng, nhưng nghe nói không ít chuyện về anh ấy. Anh ấy cũng họ Ngụy, gọi là Ngụy Thanh, là sinh viên y khoa tổng hợp chính quy 5 năm, hiện tại anh ấy đã học năm thứ 5 rồi, luôn ở tại bệnh viện thực tập, rất ít học tại trường. Anh ấy lúc nào cũng đứng đầu kỳ thi chuyên ngành mỗi năm, năm nào cũng đại diện trường tham gia các cuộc tranh tài diễn thuyết, phiên dịch, thể thao, có thể nói anh ấy là một người toàn tài. Học bổng quốc gia một người chỉ lấy một lần, nhưng anh ấy lấy được những ba năm. Lợi hại không!”

Nhìn Tiểu Ngụy thao thao bất tuyệt về thần tượng, vẻ mặt hưng phấn, Diệp Vân không khỏi cảm khái, tuổi trẻ thật tốt, cảm giác vui vẻ nhưng lại tự cảm thấy có chút buồn cười, kỳ thật cô cũng còn trẻ, nhưng sao lại luôn có cảm giác buồn lúc này.

7. Chương 07

Chương 7: Chuyển ra

“Tần phu nhân, đang bề bộn chuyện gì vậy?”

Một đôi bàn tay to lớn từ phía sau ôm lấy Tần phu nhân, chủ nhân của đôi bàn tay nhìn xuống cái nồi đang bốc khói trên bếp, mắt đầy ý cười: “Hôm nay lại có nhà húng tự mình nấu súp nha.”

“Cháu trai lão Dương bị bệnh, ông ấy xin nghỉ về nhà mấy ngày.” Tần phu nhân múc một muỗng súp, thổi thổi rồi đưa vào miệng con trai “Như thế nào?”

“Rất ngon, tay nghề không hề giảm!” Anh gạt đầu khẳng định.

Tần phu nhân nghe xong cười vui vẻ: “Thích là tốt rồi, mấy ngày nữa mẹ là chủ nhà bếp, muốn ăn cái gì, nói mẹ làm cho con!”

Tần Tử Tấn kéo mẹ vào lòng: “Nếu vất vả thì nên thuê đầu bếp, trong nhà cũng không thiếu tiền, đừng khiến mình mệt mỏi mẹ à.” (Kat: ôi, ta càng lúc càng mê anh này, ô ô, chị Vân, nếu chị hem phải người tốt, em hem nhường ảnh cho chị đâu!)

“Mẹ chỉ tin tưởng lão Dương, vả lại cũng chỉ nấu ăn có mấy ngày không đến mức mệt mỏi đâu, hai người cũng lâu rồi không ăn đồ ăn mẹ nấu, coi như mấy hôm nay ôn lại đi.” Tần phu nhân múc một chén súp, đưa cho con: “Đây, nhân lúc còn nóng ăn đi, ầm dạ dày.”

Tần Tử Tấn ăn một chút, đem chén đặt trên bàn, kéo Tần phu nhân ra ngồi trên ghế, biểu tình nghiêm túc: “Con muốn thương lượng với mẹ một chuyện, gần đây có một số việc con phải xử lý, ở trong nhà không thuận tiện, mẹ cũng biết ba, rất để ý thời gian của con, cho nên, con muốn chuyển ra ngoài ở một thời gian.”

“Chuyện gì vậy, nói cho mẹ nghe, xem mẹ có giúp được không.” Con trai vẻ mặt nghiêm túc như vậy, Tần phu nhân cũng lo lắng theo.

“Không cần, mẹ phải tin tưởng vào năng lực của con trai mẹ, nếu muốn hỗ trợ, thì giúp con nói với ba, con muốn nói với ông ấy nhưng lại sợ nói không khéo chọc ba phát hỏa.”

“Aiz, hai cha con các người cứ như là oan gia.” Tần phu nhân sủng nịch nheo nheo cái mũi con trai “Tìm được nhà rồi thì nói cho mẹ, mẹ sẽ qua giúp con sửa sang lại. Có thời gian rảnh phải về nhà biết không?”

“Vâng.” Tần Tử Tấn cúi đầu hôn lên trán mẹ.

“Tối hôm sinh nhật nhất định phải về nhà, mẹ sẽ làm một bữa tiệc lớn cho con!”

“Nhất định!” Tần Tử Tấn gật đầu, lựa thế nói thêm: “Mẹ, con dùng Quan Dĩnh hay là thôi đi, đối với cô ấy, con thật không có biện pháp để ý tới, kéo dài chuyện này không tốt, về sau lại trở thành một đôi vợ chồng bất hòa, hai nhà cũng không vui vẻ gì.”

“Xem ra nha đầu kia thật đúng là không thể chiếm được tâm của con, thôi được, mẹ lựa thời điểm mà nói với cha con, con đừng nói gì với ông ấy vội.” Tần phu nhân phiền toái nhìn con trai: “Hôm sinh nhật con mẹ cũng mời Quan Dĩnh, bữa đó không được trốn, nếu không ư cũng phải ráng nén ghen, việc này mẹ để cho con giải quyết, nghe chưa?”

“Vâng, toàn bộ đều nghe mẹ!” Tần Tử Tấn cảm thấy thật cao hứng, lại hôn Tần phu nhân một cái.

“Bất quá, mẹ cũng có điều kiện, tìm người cho con, con lại không thích, vậy con tốt xấu gì cũng phải mang người con thích về, để mẹ có chút vui mừng nha. Mẹ của con lúc này, hiện tại không cầu mong cái gì khác ngoài trông mong con trai sớm tìm ra con dâu để cho ta và ba con có cháu ẵm bồng, an hưởng tuổi già.”

“Vâng, rồi sẽ có.” Tần Tử Tấn nhận lời.

...

“Này, nghĩ cái gì vậy? Mau hoàn hồn nha!” Diệp Tuệ phát hiện gầy đây số lần em gái ngẩn người càng lúc càng tăng nghiêm trọng. Lúc mới mang thai không bình thường cũng không sao, nhưng giờ đã gần bốn tháng, em gái cô mang thai quả thật khác thường, khiến cô không nhận được mà tủm tủm cười.

Diệp Vân nhìn ngược lại Diệp Tuệ, muốn nói lại thôi, thần sắc không tốt lắm. Chị gái cô thường ngày không phải là người hay lắng nghe tâm tình, nói chuyện với chị ấy không biết có tin cậy được hay không.

“Được, có việc gì cứ nói ra, đừng để cho mình suy nghĩ nhiều, ảnh hưởng cháu trai của chị phát triển không tốt!” Diệp Tuệ không thay đổi, giọng điệu có chút chua ngoa nhưng thật ra tấm lòng lại rất tốt.

Diệp Vân có chút do dự, nhưng cũng muốn nghe qua ý kiến của chị: “Chị, nếu một người đàn ông để ý tới một người phụ nữ đã kết hôn có con, hay là đối với người phụ nữ đó rất tốt, thậm chí có chút vượt quá tự nhiên, chị nói có bình thường không?”

“Đương nhiên bình thường.” Diệp Tuệ cầm quả táo trên tay đưa lên miệng, hưng hăng cắn một ngụm giòn rụm, hàm hồ nói: “Loại đàn ông này không phải đối với người phụ nữ kia có hứng thú thì cũng có dục niệm.”

Diệp Vân như trong mộng, không phải cả hai như nhau sao?

Nhìn phản ứng trên mặt Diệp Vân, Diệp Tuệ nặng nề lắc đầu: “Thật không tin nổi em nha, đã cùng người ta làm nên chuyện tình một đêm lại vẫn còn ngây thơ như vậy. Nếu là có hứng thú, tư tưởng của hắc hắc sẽ chỉ nghĩ: “Phu nhân, trêu chọc cô thật vui!”; nhưng còn loại tư tưởng của kẻ mang dục niệm, chính là: “Người đẹp, thật không tệ, chúng lên giường trao đổi kinh nghiệm!””

Diệp Vân xấu hổ đến phát giận: “Nói xàm gì đâu, không còn khả năng thứ ba sao?”

“Có nha, chồng của người phụ nữ kia câu dẫn vợ của người đàn ông đó, hắc ta tìm đến dụ dỗ vợ của tình địch, muốn khiến cho gia đình người ta bất hòa, gia đình ly tán.” (Kat: ôi mẹ ơi, ta đến cười ra nước mắt với chị Tuệ!)

Diệp Vân thực sự nổi giận: “Chị không thể nghĩ tới cái gì sáng sủa hơn sao?”

“Tin tức vẫn thường đưa loại sự tình này mà, báo thù tình, đều có dẫn chứng sống sờ sờ ra đấy. Cả thế giới chìm trong âm u, một mình em sáng sủa có gì tốt, cũng sớm bị lấn át thôi, cho nên mục nát mới là đạo lý bây giờ ...”

Càng nói càng hăng say, Diệp Tuệ cắn nốt miếng táo cuối rồi quẳng hạt táo đi, cong chân lên ngồi trên ghế, chậm rãi mà nói: “Muốn chị nói thật, thì chị nói, đàn ông tốt bây giờ khó tìm, đa phần là những tên xác thực là không được, nếu có chút đạo đức thì đi cướp bạn gái của người ta, không còn đạo đức thì cướp cả vợ con kẻ khác. Loại người này không hề biết quy tắc là gì, không biết gánh vác lấy mọi chuyện, công năng duy nhất là làm chướng ngại vật ... chị chính là muốn nói, aiz, em đi đâu đấy, chị còn chưa nói xong ...”

“Đánh răng, tắm rửa, lên giường, ngủ!” Tiếng cửa mở “Phanh” một tiếng lớn rồi đóng chặt lại.

Cô cũng không muốn hài tử trong bụng bị Diệp Tuệ ảnh hưởng, vẫn còn trong bụng mẹ mà đã phải nghe những lời giáo dục âm u này, không nên để con nghe thêm những lời như thế này, được rồi, về sau tránh xa Diệp Tuệ, chỉ trao đổi qua cử chỉ thôi, về phương diện ngôn ngữ, tốt nhất là không nên!

“Từ khi có thai, tính tình cũng biến đổi. Được rồi, ngủ cũng tốt, cháu trai tôi sẽ có làn da sáng lóng lánh.” Diệp Tuệ nặng nề nằm xuống sofa, nhìn tiết mục nhảm chán trong tivi, bĩu môi: “Càng lúc càng nhạt nhẽo!”

Diệp Vân tắm rửa xong liền lên trên giường, bắt đầu thông lệ dưỡng thao mỗi ngày, đầu tiên là nhu hòa mát xa phần bụng, chỉ khi nằm mới thấy được phần bụng có nhô lên một chút.

Diệp Vân nhẹ giọng lẩm bẩm nói, giống như là đang xuất thần: “Con ngoan, hôm nay thật biết nghe lời, ngày mai cũng phải như vậy đó nha. Ngày hôm qua nhìn thấy ba, con vui không, đáng tiếng ba của con không biết có con. Không thể trách ba con, là do mẹ ích kỷ nên mới có con, bất quá mẹ sẽ yêu thương con hết lòng, để con có thể vui sướng mà lớn lên ...”

Những lời thì thầm của người mẹ đối với đứa con dường như không bao giờ nói hết được.

Một hồi qua đi, cảm thấy buồn ngủ, Diệp Vân đứng dậy, đang muốn tắt máy di động thì màn hình chợt lóe sáng, có tin nhắn mới!

Mở ra, tại sao là anh! “Đã ngủ chưa vậy, ngủ ngon nhé, nên tắt máy điện thoại, để cách xa người 10m!”

Nhớ tới lúc anh mượn điện thoại, cô chợt phát giác ra, thì ra là anh gọi tới số của chính mình! Thật là, muốn có số điện thoại cung quanh co vòng vèo, nhìn trên màn hình điện thoại là tên của nhắn, “Tử Tấn!” Diệp Vân nhẹ lẩm bẩm: “Anh rốt cục là đang nghĩ cái gì vậy?”

Tần Tử Tấn mở to mắt, không hề buồn ngủ, Đây là buổi chiều đầu tiên anh rời khỏi nhà, gian phòng lạ lẫm, cái giường cũng lạ, anh khẽ than thở, thì ra mình cũng là người hay quen luyến cái cũ!

Nhìn về cái điện thoại phía đầu giường, không có động tĩnh gì, chẳng lẽ cô đã ngủ không thấy được, hay là ...

Đột nhiên âm thanh “linh linh” vang lên, Tần Tử Tấn đứng phắt dậy cầm lấy điện thoại, mở màn hình ra, chữ “Vân” hiện ra trong tầm mắt, anh an lòng, tiếp tục mở ra xem “Anh cũng vậy, ngủ ngon.”

Chỉ mấy chữ ngắn ngủn, nhưng Tần Tử Tấn lại thấy rất thỏa mãn, loại cảm giác này, không tẻ!

8. Chương 08

Chương 8: Mua sắm

Bên trong siêu thị, Diệp Vân chậm rãi bước đi, trên người mặc áo khoác màu vàng nhạt xinh xắn che lấy khuất phần bụng, thoạt nhìn thật xinh đẹp tinh tế.

Nhìn qua những nhãn hiệu muôn màu, rực rỡ, muốn tìm một loại nhãn hiệu quen thuộc cũng khó, nhất thời hoa cả mắt, thật là, mỗi lần tới đây đều thay đổi phương thức trưng bày, tìm được cũng thật mệt mỏi.

Bắn khoản nửa ngày, cuối cùng cũng tìm được, cô vội bỏ đồ vào trong xe đẩy.

Nghĩ lại, chị cô không rõ sao lại luôn muốn mỗi lần mua đồ thì phải mua nhiều như vậy, dường như không bao giờ có đủ vậy, cô nheo mắt thích thú nhìn mấy món đồ.

“Cô gái!”

Diệp Vân nghiêng đầu, liền nhìn thấy một đại thẩm trung niên phục vụ của quầy đồ cá nhân tươi cười hớn hở nhìn mình, chỉ vào một cuộn giấy ở trên cao, sáng khoái nói: “Vẫn là nên dùng loại ấy, không nên dùng loại kia, cái này dùng loại giấy tốt, tốt cho việc bảo vệ vệ sinh môi trường.”

Diệp Vân cười gật đầu cảm ơn, trước kia chưa có băng vệ sinh, mọi người thường dùng loại phẩm giấy này, trước đây mẹ cô cũng có dùng loại này. Nhắc tới mẹ, Diệp Vân không khỏi ảm đạm, nếu mẹ cô còn sống, cũng sẽ nhắc tới điều này với cô.

“Ừ, tôi cũng thấy dùng giấy tốt hơn!”

Diệp Vân hoàn hồn, quay lại phía sau nhìn, liền thấy Tần Tử Tấn ăn mặc đơn giản, dáng vẻ nhẹ nhàng khoan khoái bước đi, trong mắt mang ý cười, tay không ngần ngại mà rướn lên với lấy cuộn giấy xuống.

Dường như mỗi ngày đều có thể chạm trán với anh, không phải ở tiệm sách, thì là ở trên đường hoặc là trong lúc lơ đãng, Diệp Vân âm thầm thức tỉnh bản thân, không thể thất thủ, phải đứng vững bám trụ trước anh.

Không đợi Diệp Vân phản ứng, Tần Tử Tấn liền nắm lấy xe đẩy của cô, một mình đi về phía trước, bước chân chậm chạp.

Diệp Vân đuổi kịp, muốn lấy lại, phụ nữ có thai đi mua băng vệ sinh đã đủ bị để ý rồi, còn lại để cho một đại nam nhân phụ giúp, lại càng không nên.

“Không có việc gì, quen rồi.” Tần Tử Tấn cẩn thận tránh khỏi cô, động tác nhu hòa.

Diệp Vân sững sờ, anh cầm qua những thứ như vậy vì ai?

“Trên TV không phải vẫn nói đó sao!” Tần Tử Tấn chỉ tay vào xe vật phẩm.

Diệp Vân túm quần, quả thực, trên tivi bây giờ cái gì cũng dám truyền bá, vả lại, anh là người đi du học ở nước ngoài, tư tưởng cũng cởi mở, ... những chuyện này chắc cũng không để ý.

“Sao lại mua những thứ này?” Tần Tử Tấn giống như tùy ý mà hỏi.

“Mua cho chị tôi.”

“Chị của cô ở cùng với cô à?” Siêu thị này vốn ở gần nhà của Diệp Vân mà.

“Chồng tôi đi công tác, chị tới chăm sóc, chị ấy vẫn còn tăng ca, cho nên tôi mới một mình đi ra ngoài.” Diệp Vân thận trọng ứng đối, sợ lộ ra sơ hở.

“Đứa nhỏ rất ngoan?”

“Vâng, rất là biết điều, không làm nháo, thỉnh thoảng mới ngẫu nhiên mà đập vài cái.” Trên mặt Diệp Vân tràn đầy tình thương của người mẹ, hai tay thao bản năng mà xoa nhẹ phần bụng, vẻ mặt ôn nhu của cô nhất thời làm Tần Tử Tấn thất thần.

“Đúng rồi, sao anh cũng tới siêu thị, trong nhà thiếu cái gì sao?” Diệp Vân nghi hoặc hỏi.

“Tôi dọn ra ngoài ở, về sau muốn tự mình tay làm hàm nhai.” Kỳ thật trước kia ở Mỹ cũng vậy, nhưng một năm nay về lại nhà, mọi sự anh trong nhà dường như anh rất ít quan tâm, Tần Tử Tấn thầm nghĩ, chuyển ra ngoài vẫn là tốt nhất, ở nhà sớm muộn tính tình sẽ bị mài mòn hết.

Về sau cũng không hề nói chuyện gì thêm, hai người tùy ý dạo quanh siêu thị một vòng, Tần Tử Tấn thỉnh thoảng để ý tới dòng người bốn phía, kín đáo để cho Diệp Vân nằm trong tầm bảo vệ của mình.

Cuối cùng Diệp Vân lấy thêm một túi sữa bột, liền đến bên quầy tính tiền. Đang tính lấy tiền trả, Tần Tử Tấn đã quét thẻ tính tiền cho cô.

Cô vốn muốn trả tiền cho anh, nhưng lại ngần ngại, món tiền nhỏ này, sợ anh không thèm nhận, đến lúc đó người đưa kẻ đẩy càng thêm xấu hổ, nên cô thôi.

Ra khỏi siêu thị, thấy Tần Tử Tấn nhìn đồng hồ đeo tay, Diệp Vân liền hiểu: “Trong nhà có chuyện gì sao, không làm phiền anh nữa, mau trở về thôi.”

“Cũng không có cái gì, chỉ là sinh nhật mà thôi, cùng người nhà ăn cơm.” Tần Tử Tấn nói một lúc dừng lại nhìn Diệp Vân, ánh mắt thâm trầm: “Đi thôi, tôi đưa cô về trước, phụ nữ có thai nên được ưu tiên!”

“Không sa, nhà tôi ở ngay bên kia, chừng mười phút là đến.”

“Nhà tôi ăn cơm muộn, vẫn còn thời gian.” Tần Tử Tấn đã quyết ý, liền không thể lay chuyển, chỉ nhàn nhã bước đi thông thả, một tay nhắc lấy túi cuộn giấy, một tay nhắc lấy vật phẩm của Diệp Vân, không hề phát ra điều kỳ lạ, vốn là một cảnh tượng khiến người ta buồn cười nhưng sao với anh lại biến thành cảnh tượng mê người a.

Nhìn vẻ mặt bình tĩnh của anh, Diệp Vân không thể kiên trì thêm, đành tìm cách đổi chủ đề, “Đúng rồi, sao anh hay xuất hiện ở gần đây vậy?”

“Vừa chuyển tới gần đây.”

“Ở đâu?” Diệp Vân nghe vậy, thần sắc có vẻ đề phòng, vẻ mặt khẩn trương nhìn anh.

Tần Tử Tấn không khỏi buồn cười, cô đến cùng là vì cái gì mà khẩn trương: “Vân Điều hoa viên.”

Diệp Vân nghe xong nhẹ nhàng thở ra, Vân Điều hoa viên này là tòa nhà cao cấp bán hoặc cho thuê căn hộ, nơi này chỉ có người giàu có, sang trọng mới lưu lại. Là biểu tượng cho cuộc sống xa hoa của tầng lớp thượng lưu. Anh mua nhà ở đó cũng là chuyện bình thường thôi.

Cô lại lập tức nghĩ đến chính mình, thật sự là khác nhau một trời một vực, như vậy hỏi sao cô có thể nào dám ôm lấy mong chờ ở anh, không cùng giai cấp, cũng không nên ở cạnh nhau.

Tần Tử Tấn nhìn biểu lộ buồn rầu của Diệp Vân, đại khái cũng đoán ra được phần nào, “Căn hộ đó đối với tôi mà nói, chỉ là chỗ ở, không có bất kỳ ý nghĩa nào.”

Tần Tử Tấn đứng lại, thật sâu nhìn Diệp Vân, ánh mắt thâm sâu, như muốn nhìn thấu cô.

Diệp Vân không có cách nào nhìn thẳng anh, chỉ cúi đầu, nghe thấy từ trên đỉnh đầu truyền đến một tiếng thở dài: “Tiểu Vân, suy nghĩ lạc quan là được!”

Quả thực rất gần, trong nháy mắt đã đến phía dưới nhà Diệp Vân, lúc này Tần Tử Tấn lấy lý do phụ nữ mang thai không nên mang nhiều vật nặng, kiên trì muốn đưa Diệp Vân lên lầu.

“Chồng cô không ở nhà, chắc có lẽ không có gì bất tiện, Tiểu Vân, cô đến tới cùng là ngại cái gì?”

Lời này vừa nói ra cũng làm cho Diệp Vân không tìm được cách cự tuyệt nữa, chỉ đành theo anh.

Đợi khi lên trên lầu đến trước cửa nhà, được thật sự không muốn để Tần Tử Tấn vào, nhanh miệng nói: “Hôm nay làm phiền anh rồi, nên sớm trở về cùng cha mẹ, còn có, sinh nhật vui vẻ!”

Cũng không nhìn biểu tình của người sau lưng, cô rất nhanh lấy chìa khóa mở cửa, cũng nhanh chóng muốn đóng cửa lại.

Đột nhiên “Rầm!” một tiếng, Tần Tử Tấn một tay chống lên mặt cửa, một tay chụp lấy mép cửa, ngăn Diệp Vân đóng cửa lại, tay anh bị đau vì va đập cũng không quan tâm, vẻ mặt tràn đầy giận dữ. (Kat: OMG, anh thật đáng sợ!)

Diệp Vân bị dọa kêu to một tiếng, làm rơi hắt túi đồ trên tay xuống mặt đất, chưa bao giờ thấy qua bộ dạng tức giận như vậy của anh, nhất thời mắt cô cũng đỏ hồng lên, không biết làm thế nào cho phải.

Nhìn bộ dáng muốn khóc của cô, Tần Tử Tấn né xuống nộ khí, trầm trầm giọng hỏi: “Chồng cô cùng chị cũng không có ở nhà, cô đến tận cùng là bận tâm cái gì, hay cô nghĩ tôi là loại người dậu đổ bìm leo, không đáng tin nhiệm?”

Diệp Vân thấy anh nói vậy, vô thức mà phản ứng, “Không phải, anh rất tốt, chỉ là tôi ...” Nhất thời cô không biết nói từ đâu, mờ mờ không liệu ra lời nào.

Tần Tử Tấn thấy cô như thế, cũng không muốn làm khó phụ nữ có thai, hạ xuống cơn giận, cố gắng hạ giọng nhẹ nhàng: “Đứng cũng lâu rồi, chỉ là muốn xin cô một ly nước, uống xong liền đi, cũng không được sao?”

Nghe anh nói vậy, cô đành để anh tiến vào, quay người đi vào phòng bếp lấy nước cho anh.

Tần Tử Tấn cũng chỉ đứng ngay cạnh cửa, không tháo giày, nhanh chóng quét mắt khắp phòng, nhìn qua không gian nhỏ hẹp của căn phòng liền hiểu ngay, con mắt thâm thúy lộ ra một tia sáng.

Khi Diệp Vân mang nước tới, anh tiếp nhận, uống xong, chúc cô ngủ ngon, chúc cô nghỉ ngơi cho tốt liền rời đi, gọn gàng mà linh hoạt.

Diệp Vân nhìn anh xuống lầu, đóng cửa lại, dựa vào cánh cửa, nặng nề thở dốc một hơi, hôm nay thật sự là đã bị kinh động đến rồi.

Tần Tử Tấn đứng ở dưới lầu, nhìn ánh sáng nhu hòa phát ra từ phòng khách nhà Diệp Vân, ánh mắt như mang theo một tia vui sướng lại xem lần một chút bất đắc dĩ, Diệp Vân, chuyện của bọn họ đến tột cùng sẽ ra sao!

Điện thoại vang lên, anh móc ra nhìn, là mẹ anh, khuôn mặt tuần tú hiện ra ánh sáng nhu hòa, ần phím, thanh âm liền từ bên kia truyền đến: “Tử Tấn, như thế nào còn không trở về, mọi người trong nhà đều đang chờ!”

“Trên đường có chút việc, con lập tức đến, mẹ, nếu không đợi được mọi người cứ ăn trước đi.”

Ngắt máy, Tần Tử Tấn rất nhanh trở về căn hộ mới thuê lấy xe, bước đi như bay.

9. Chương 09

Chương 9: Ngả bài

Tần Tử Tấn lưu loát đem xe tiến vào gara, xuống xe liền nhanh chóng đi tới phòng lớn.

Thuận tay đẩy cửa lớn đi vào, tiến vào đại sảnh, anh có chút ngây người, giương mắt nhìn bốn phía, đèn trong nhà được trang trí lại hoàn toàn, bức màn thanh lịch treo chạm đất giờ đổi thành một màu đỏ tươi bắt mắt, bánh sinh nhật trên bàn tròn vẽ rõ tên của anh.

Anh bước nhanh đi về phía bàn tiệc, không ngờ Quan Dĩnh cũng từ trong sảnh bước ra.

Tần Tử Tấn nhìn về phía người đang tới gần, có chút muốn tránh, nhưng xem ra không kịp, liền bị kéo vào trong sảnh.

Tần lão gia nhìn thấy con trai đến không khỏi hừ một tiếng, nhưng ngay lập tức bị Tần phu nhân dùng ánh mắt nhắc khéo.

Tần Tử Tấn ngồi xuống cạnh Tần phu nhân, Quan Dĩnh cũng theo anh ngồi xuống. Ngày thường bàn ăn là hình vuông, hôm nay được đổi thành bàn tròn, bốn người ngồi cùng nhau làm thành một vòng viên mãn.

Thấy mọi người đã có mặt đông đủ, Tần phu nhân vui vẻ, bắt đầu trêu chọc; “Vừa rồi lúc con chưa có về, Tiểu Dĩnh vẫn có dự cảm con chắc chắn sẽ về, cô dâu mới này thật ấn ý với con nha.”

Quan Dĩnh cũng khách khí đáp lại: “Đi đừng nói như vậy, Tử Tấn là người con có hiếu, chắc là trên đường có chút chuyện nên mới trì hoãn, dù sao chỉ phải chờ nửa tiếng là rất ngắn rồi. Tử Tấn không nỡ để cho đi và chú đợi lâu đâu.”

“Vẫn là nha đầu này tốt bụng, nhìn dáng vẻ thẳng con này, chú đây chỉ thấy tức, chuyển đi ra ngoài cũng không biết đường mò về thăm ba mẹ, suốt ngày không biết bận rộn cái gì. Chú thấy chẳng qua là thiếu quyết đoán, hai đứa tốt nhất là nhanh nhanh kết hôn, sinh con, thẳng thớm này có gia đình rồi hẳn là sẽ có trách nhiệm hơn.”

Tần Tử Tấn muốn nổi nóng, lại bị Tần phu nhân kéo góc áo, bà lắc đầu ra hiệu với con trai, ý nói không nên.

Quan Dĩnh nhìn thấy cả, chỉ ngậm cười trong lòng, mà cũng không nói lời nào, xem mọi người phản ứng ra sao.

Tần phu nhân gấp thức ăn cho Tần lão gia, vui vẻ nói: “Con mới trở về, lại là sinh nhật của nó, ông không thể để cho nó yên ổn ăn hết bữa cơm sao, đừng nói là không đấy. Người một nhà nên cùng nhau vui vẻ ăn một bữa cơm chứ. Thời gian còn nhiều, những chuyện khác cứ để bàn sau.”

Tần lão gia biết ý của Tần phu nhân, muốn đổi chủ đề nên cũng phối hợp mà chuyển tâm ăn cơm.

“Nào, Tử Tấn, đều là đồ ăn con thích, thịt kho tàu, cá hấp, để mẹ gấp cho con ... May mắn là trong phòng cũng ấm áp nên đồ ăn vẫn giữ nhiệt được, Tiểu Dĩnh, con cũng đừng lo lắng gì, dùng bữa đi.”

Cuối cùng bữa cơm cũng trôi qua trong bình an vô sự.

Sau khi ăn xong, Tần Tử Tấn tiễn Quan Dĩnh ra khỏi cửa, hai người ngồi ở trong xe, không khí khá là căng thẳng.

“Như thế nào? Anh có ý kiến gì về việc ba anh nói không, nói em nghe một chút xem nào?” Quan Dĩnh cười trào phúng, ngữ khí không hề dễ chịu.

“Trong lòng cô thừa biết, Quan Dĩnh, vẫn là không thể, đừng cố gắng giày vò tôi nữa, chỉ lãng phí thời gian thôi, nên tìm người tốt với cô thì hơn.” Tần Tử Tấn nói lời khuyên nhủ, không thể hiểu sao tiểu nha đầu đáng yêu trước kia nay sao lại trở nên bướng bỉnh như vậy.

Anh cũng biết mình có phần không đúng, không nên để cho cô ấy có cơ hội hi vọng. Lễ đính hôn kia lẽ ra anh nên cự tuyệt tới cùng. Bây giờ chuyện giữa hai nhà lại càng phức tạp.

“Anh đừng có nghĩ nói như vậy là cho qua mọi chuyện, không dễ dàng vậy đâu. Là anh hất bỏ tôi, dựa cái gì nói tôi buông tay. Anh đi mà nói chuyện với người lớn trong nhà, họ không có ý kiến, tôi dĩ nhiên sẽ không bám lấy anh mà dây dưa ... Quan Dĩnh tôi không bao giờ muốn lãng phí chính mình thêm nữa, tốt nhất là vô tâm mà sống cho thoải mái!”

Không chờ Tần Tử Tấn nói gì, Quan Dĩnh hai hốc mắt hóa đỏ, giận dữ mở cửa xem rồi đi, dường như không muốn Tần Tử Tấn nhìn thấy vẻ mặt khổ sở của mình lúc này, trước mắt anh, cô đã đủ mất vẻ tôn nghiêm rồi.

Tần Tử Tấn không đuổi theo, thần sắc có chút buồn vô cớ, nặng nề tựa vào ghế.

Cứ như vậy đi, kết thúc triệt để, tránh phải nghĩ thêm nhiều.

Tần lão gia cùng Tần phu nhân sau bữa cơm chiều thường cùng nhau tản bộ trong hoa viên, trở về nhà xem TV sau đó liền sớm lên giường nghỉ ngơi. Dù sao cũng đã xấp xỉ năm mươi, không thể như người trẻ tuổi có sức chịu đựng tốt, vẫn là phải chú ý tới sức khỏe hơn.

Tần lão gia nằm ở trên giường trần trọc, khiến cho Tần phu nhân ở bên cạnh không thể ngủ yên, bắt đầu phàn nàn: “Ông đang nghĩ cái gì vậy, này giờ cứ trần trọc làm người khác không yên!”

“Tôi cảm giác hai đứa chúng nó không được.” Tần lão gia dứt khoát mở đèn, quay qua nhìn Tần phu nhân: “Hai đứa là vị hôn phu, hôn thê của nhau mà sao lại lạnh nhạt, bình thường cũng chẳng thấy con trai mình đến nhà anh chị Quan, ngay cả ngồi cùng nhau ăn một bữa cơm cũng không thấy hai đứa có không khí tình nhân gì cả. Không phải bọn trẻ bây giờ yêu đương rất nhiệt tình, một ngày 24 giờ đều ước được dính lấy nhau, sao biểu hiện của con chúng ta lại như thế?”

“Còn tưởng rằng ông không bao giờ thông suốt mọi chuyện chứ, hóa ra cũng có lúc ngẫm ra chuyện.” Tần phu nhân đã tỉnh ngủ hẳn, miệng bắt đầu phát thanh: “Ông không ngẫm lại, con chúng ta từ nhỏ có thân thiết với nữ nhân nào ngoài mẹ nó, tức là tôi, vợ của ông chưa? Nó từ bé đã có vẻ bề ngoài tốt, nên thường bị bạn bè trêu chọc ghép đôi với bạn học nữ, lâu dần sinh ra bực bội, không có thiện cảm với người khác phái. Quan Dĩnh chẳng qua là một cô bé tốt, khi còn bé hai đứa từng chơi với nhau, cũng hòa thuận vui vẻ, nhưng cũng không thấy có vẻ gì là Tử Tấn khi lớn lên sẽ có tâm ý với con bé. Lại nói lúc này, con mới về nước có một năm, ông đã vội cùng anh Quan thu xếp đính hôn, không thêm nói với nó một tiếng, khiến cho nó không thể cự tuyệt, tất nhiên sẽ làm nó mất hứng. Tuy Tiểu Dĩnh rất tốt, nhưng mà con mình lại không thích con bé!”

“Nhưng ván đã đóng thuyền, cũng đã đính hôn rồi. Kết hôn cũng không phải chuyện khó khăn gì, chỉ là, những thứ như tình yêu kia ... cũng không thể giúp cho no bụng! Chỉ cần hai nhà ủng hộ, hỗ trợ lẫn nhau là sẽ thành, sau khi kết hôn con nó cũng sẽ hiểu ra. Hơn nữa tôi cùng lão Quan cũng hiểu rõ lẫn nhau, hai nhà môn đăng hộ đối, có thể bớt đi rất nhiều phiền não lo lắng.” Tần lão gia nhíu mày, phát biểu quan điểm của mình.

Tần phu nhân không đồng ý, hùng hồn nói ra lý lẽ của mình: “Khó trách con không thể gần gũi với ông, ông già tư tưởng cổ hủ! Cái gì mà gia đình danh giá liên minh, hợp tác. Tôi thấy chẳng có gì đúng, nhà chúng ta tuy có cửa của cải hơn người đôi chút, nhưng vẫn là những kẻ kinh doanh bình thường mà thôi, trong khi anh Quan lại là một giáo sư đại học. Phải chăng ông vì mình không có được học hành lên cao, muốn kéo nhà giáo sư đại học làm thân gia, vì mong muốn của bản thân mà ngay cả ý nguyện của con trai cũng không để ý, thật không biết xấu hổ!”

“Làm gì có, tôi chỉ là thấy con trai cũng sắp 30 tuổi rồi, bạn gái cũng chưa có, tôi sốt ruột! Lão Trịnh ở Thành Bắc mới khai trương khách sạn, vài ngày trước còn đem theo cháu nội đến khoe với tôi, rõ ràng là có ý cạnh khỏe tôi! Hơn nữa Tiểu Dĩnh cũng là đứa con gái tốt, có quen biết trước, lại là con của anh Quan, điều kiện đều tốt đẹp, nên tôi nghĩ muốn tác hợp cho hai đứa chúng nó. Chưa được cảm ơn tấm lòng đã bị cho là người xấu rồi!” Tần lão gia nhăn nhó rất là bất mãn.

Ông già này, quả thật là như trẻ con!

Tần phu nhân cười thầm, làm bộ đứng đắn nói: “Thì ra là ông muốn mau có cháu trai à, vậy nếu con trai để ý tới con gái nhà ai rồi, ông sẽ không ngang ngược can thiệp chứ?”

“Nó nếu đã có bạn gái, còn muốn kết hôn, tôi cầu còn không được, thậm chí còn đốt pháo chúc mừng!”

Nghe chồng trả lời, Tần phu nhân cũng thật vui vẻ: “Đây chính là ông đã nói ra đấy, đừng đến lúc đó lại can thiệp vào!”

“Tất nhiên là sẽ không, cùng lắm là nói chuyện với lão Quan, mong anh ấy nể tình cái mặt mo này mà hủy chuyện đính hôn!”

“Tốt thôi, tôi cũng sẽ vậy, vì hạnh phúc của con trai, có bị xem là mặt mo cũng không sao!”

Tần phu nhân cười dỡ dành Tần lão gia, sau đó tắt đèn ngủ. Chà, việc này cuối cùng cũng tốt đẹp rồi!

10. Chương 10

Chương 10

Diệp Vân vô thức lật quyển sách trên tay, đôi mắt vô thần nhìn chăm chăm vào dòng chữ đến xuất thần.

“Tiểu Diệp? Tiểu Diệp? ...”

Sau vài tiếng gọi, cô cũng hoàn hồn, Diệp Vân ngẩng đầu, cười yếu ớt: “Chị Hoắc Tương, có chuyện gì vậy?”

“Chị là muốn hỏi em có chuyện gì vậy, sao lại ngẩn người ra?” Hoắc Tương thở dài: “Em đó nha, trong lòng có chuyện gì không vui, cũng không chịu tìm người mà giải bày, cứ để tích tụ lại trong lòng là không tốt. Vả lại bây giờ em không phải chỉ có một mình, phải nghĩ cho đứa nhỏ trong bụng chứ, nhìn bộ dạng em nhăn nhó khổ sở thế này, đứa trẻ sinh ra coi chừng sẽ không dễ thương, mặt mày nhăn nhó như ông già!”

“Em biết, lại để cho chị bận tâm rồi!” Diệp Vân cảm kích nhìn bà chủ. Hoắc Tương lúc nào cũng một mực quan tâm cô, trông nom cô, không để cô phải suy nghĩ quá nhiều, cô chỉ có thể nói lời cảm tạ hồi đáp lại chị.

“Lấy lại tinh thần là tốt rồi, nên thoải mái buông lỏng, phải đem việc dưỡng thai đặt lên hàng đầu, bất luận là phiền não gì cũng phải bỏ qua xem như là mây khói thoảng qua, chỉ cần nghĩ tới mấy tháng nữa sẽ có một tiểu thiên sứ chào đời thuộc về em, là mọi đau khổ và nước mắt đều rất đáng giá!” Hoắc Tương lấy tâm niệm của người từng trải khuyên nhủ.

Diệp Vân nghe vậy cũng thấy thật đúng. Việc gì phải bận tâm những thứ phù vân xung quanh mình, tốt nhất là nên quan tâm tới tiểu hài tử trong bụng mình lúc này.

“Đúng rồi, anh chàng đẹp trai họ Tần đâu rồi, sao mấy ngày nay không thấy bóng dáng đâu, trước đây còn rất hay lui tới mà?”

Diệp Vân vừa mới khiến cho bản thân quên đi, lại bị Hoắc Tương nhắc cho nhớ lại, xem ra anh không chỉ ảnh hưởng tới cô mà còn ảnh hưởng tới những người quanh cô.

“Chắc là gần đây đã có việc khác để làm, chị cũng biết là, người có tiền thường như vậy.” Diệp Vân cố gắng giả bộ không quan tâm. Trong lòng nghĩ thầm, thái độ hôm đó của cô hẳn đã chọc giận anh, người như anh chắc rất ít khi bị người ta từ chối.

“Không đúng, chị thấy, anh chàng này quả thực để ý tới em, nếu không thì một người bạn rạn như vậy, sao có thể có lòng dạ thanh thản và dạo qua dạo lại trong tiệm sách của chúng ta, cũng không phải là người ăn no rồi việc. Vả lại anh ta rất có tướng mạo, tiền tài cũng không thiếu, chắc rất nhiều cô gái bám theo anh ta, anh ta cần gì phải không có việc gì lại chạy tới tâm sự cùng em.”

Diệp Vân không có cách nào cãi lại, Hoắc Tương nói cũng đúng, nhưng mà, cũng có thể anh đang thăm dò cô mà thôi, thăm dò xem cô có thể tiếp nhận anh tới mức độ nào, nhưng cô lại quá mập mờ.

Mà cái sự mập mờ này thật sự hao tổn tinh thần. Nếu anh hoặc cô có thể làm rõ cái sự mập mờ này thì tốt biết bao. Nhưng cô cũng không thể làm rõ mà anh cũng không có tỏ rõ điều gì ...

“Em đã có con, người như vậy sao có thể để ý tới em, chỉ là thấy em đáng thương thì quan tâm thôi.” Quan hệ của cô và Tần Tử Tấn không có cách nào nói rõ cùng Hoắc Tương.

“Có con thì sao, hiện tại chuyện này cũng bình thường thôi, thiếu gì người chưa kết hôn mà có con! Mà anh ta cũng không phải người để ý tới những việc như vậy, nếu không đã biết em có thai còn thường xuyên chạy đến tìm, còn lúc thì mua đồ, khi lại mua thuốc bổ.” Hoắc Tương nhìn sắc mặt Diệp Vân, đột nhiên hiểu ra: “Chẳng lẽ anh ta nghĩ em đã kết hôn, nên mới không tới nữa?”

“Xem là như vậy đi!” Diệp Vân không muốn nhắc lại, liền đổi chủ đề: “Đúng rồi, chị Hoắc Tương, em sắp đi khám thai, có chút lo lắng, không biết nên chuẩn bị cái gì, chị nói cho em biết với.”

“Ừ, em cũng đã được năm tháng rồi nha!” Hoắc Tương hào hứng: “Thật ra cũng không có gì, em chỉ cần thoải mái tinh thần là được rồi, phải thoải mái ...”

Một người từng mang thai, một người đang mang thai cứ thế mà hào hứng trò chuyện sôi nổi về câu chuyện đi khám thai thường xuyên của những người mang thai.

Diệp Vân tan tầm về đến nhà, Diệp Tuệ đã ở nhà rồi, cô đang ở trong phòng bếp, cũng không biết là đang làm cái gì mà âm thanh xong chảo, chén đĩa va đập kêu loảng xoảng, mỗi lần Diệp Tuệ nấu cơm đều như thế, giống như một buổi hòa nhạc trong phòng bếp vậy.

“Em về rồi à! Chờ một chút, sẽ có đồ ăn ngay.” Diệp Tuệ nói xong lại ngâm nga hát, bận rộn cả hai tay.

Diệp Vân đứng ở cửa phòng bếp, nhìn thức ăn được bày biện trên bàn, không khỏi buồn cười: “Hôm nay là ngày gì, mà làm nhiều món như vậy, sợ là ăn không hết nha.”

“Ừ, ngày tốt!” Diệp Tuệ vội xua em gái, “Em đừng đứng ở cửa thế, mau ra ghế sofa ngồi đợi, trong này toàn mùi dầu khói, sẽ ảnh hưởng cháu trai của chị.” Diệp Tuệ coi đứa nhỏ trong bụng em gái như bảo bối.

Khi Diệp Tuệ đem tất cả đồ ăn dọn lên bàn xong, Diệp Vân không khỏi không tán tán thưởng: “Chà, không tệ, đồ ăn hôm nay mùi vị màu sắc đều rất tốt.”

“Chị cam đoan em ăn vào sẽ thấy rất được, nếm thử đi, toàn là thức ăn tốt cho phụ nữ có thai!” Diệp Tuệ gấp thức ăn cho em, “Đúng rồi, sắp tới lúc em đi khám thai định kỳ rồi, để chị sắp xếp thời gian đi với em.”

“Nếu bận quá thì không cần đâu, em đi một mình cũng được.” Diệp Vân biết công việc ở tiệm chăm sóc tóc rất bề bộn, hiếm khi có thời gian rảnh rỗi.

“Không có việc gì, chị tốt xấu gì cũng coi như là người có năng lực trong tiệm, sẽ được chiêu cố.” Diệp Tuệ ăn chút đồ ăn lại nói, “Mà em này, kì trước chị có nói là tham gia một giải thi đấu trong nghề, chị có giải thưởng đấy, là giải nhì!”

“Thật sao, vậy thì tốt quá!” Chị cô cố gắng nhiều như vậy, bỏ chuyện học ở trường mà theo học lớp tạo mẫu tóc, trả giá cho những gian khổ trước đây chính là thành tích vừa đạt được, Diệp Vân quả thực vui cho niềm hân hoan của chị mình.

“Ha ha, vì đoạt giải nên chị có một suất đi Pháp 2 tháng để học tập và trao đổi!”

Kỳ thật việc này đã được thông báo từ lâu, nhưng vì Diệp Vân mang thai, nên Diệp Tuệ lo lắng cô một mình ở nhà, nên vẫn chưa nói ra, vẫn còn có chút do dự, dù đã có sẵn hộ chiếu như Diệp Tuệ vẫn có chút chần chừ.

Diệp Vân cũng gật đầu cười, chị quả thật là lợi hại.

“Nhưng mà bụng em ngày càng lớn, nếu chị đi thì em phải làm sao đây?” Diệp Tuệ có chút mâu thuẫn, một bên không yên lòng về em gái, nhưng một bên rất Lynn tiếc cơ hội hiếm có này, cô quả thật không muốn bỏ lỡ. Thật là khó nghĩ.

“Chị, đây là ước mơ của chị mà, chị phải đi, hơn nữa bụng của em cũng chưa lớn lắm, chưa thể sinh được đâu, không có việc gì, cháu trai của chị rất biết nghe lời. Ngoại trừ thỉnh thoảng đáp nhẹ, không hề có gì làm khó dễ em đâu, hai tháng thoáng một cái là trôi qua thôi. Chị cứ yên tâm mà đi.” Diệp Vân cũng biết đây là cơ hội tốt cho chị mình, muốn chị nắm giữ lấy.

“Nếu không thì nên thuê một người giúp việc, trong hai tháng, chị sẽ cố gắng kiếm thêm tiền.” Diệp Tuệ vẫn không yên lòng, nếu em cô có chuyện gì xảy ra, cô khê lác đầu, nếu quả thực có chuyện gì cô sẽ không chịu nổi.

“Không có chuyện gì đâu, chị cứ giữ lại ít tiền đi, sau này kết hôn còn dùng tới. Em cũng có chân có tay, còn có hàng xóm, có thể xảy ra chuyện gì được chứ!”

“Vậy được rồi, chị sẽ nhờ vả mọi người, nếu có gì không thoải mái, đừng sợ làm phiền người ta, cần giúp đỡ phải nhờ mọi người nghe chưa.” Diệp Tuệ liên tục dặn dò.

Diệp Vân buồn cười gật đầu, quả là, chị cô không quan tâm thì thôi, đã để ý tới thì thật là nhiều.

“Vậy khi nào chị đi?”

“Mấy ngày nữa có hộ chiếu thì sẽ đi.”

11. Chương 11

Chương 11

Diệp Vân ngồi ở băng ghế chờ kiểm tra, kiên nhẫn chờ.

Nhớ tới chị mình, lại không khỏi lắc đầu, chị cô nhận được điện thoại báo là hộ chiếu có vấn đề, vội vàng chạy đi sửa chữa. Thật là, chắc là lại sơ ý, không có chuẩn bị tốt ở khâu nào đó rồi.

Thật ra chị cô không đi theo cũng tốt. Nhớ tới hôm qua chị cô kích động thế nào, cứ như là chính chị ấy đi khám thai vậy. Mới buổi sáng đã rất khẩn trương, khiến cho Diệp Vân cũng lo lắng theo.

Nhìn xung quanh, thấy ai cũng có cặp có đôi, nói cười cùng nhau, tiếng cười nói không ngừng truyền đến, thật đáng ao ước.

Chỉ có Diệp Vân một thân một mình ngồi ở đây, mọi người nhìn qua, thầm nghĩ chắc là chồng cô không tới cùng.

Dù sao cô cũng là người chưa kết hôn mà có con, đã có can đảm sinh con thì cũng chẳng cần phải bận tâm đến điều gì.

Giật mình nghe thấy y tá gọi tên mình, Diệp Vân bẽ bộn đứng dậy, điều chỉnh lại tâm tình của mình, có chút xúc động.

Trong lúc kiểm tra cũng không nằm ngoài điều có đoán trước, nhưng vẫn có chút cảm giác khó xử, cùng khó xử. Lần đầu cô khám thai thế này, cảm giác thẹn thùng dường như đã dâng cao đến mức cực hạn.

Nhìn nữ bác sĩ điềm nhiên rà máy nhẹ nhàng trên bụng mình, Diệp Vân có chút lo lắng. Nhưng khi nhìn thấy hình ảnh thân thể nhỏ nhắn nhúc nhích trong màn hình, Diệp Vân bỗng rơi lệ. Thai nhi đã phát triển đến mức hình thành nên một cơ thể nhỏ bé, tư thế co ro bên trong bụng mẹ, cái đầu nhỏ nhắn hằn đã có thừa thốt vài cọng tóc, tất cả đều khiến cô không tránh khỏi cảm động, đây là con của cô!

Nữ bác sĩ nhìn đôi mắt hơi đỏ của Diệp Vân, mỉm cười: “Lần đầu tiên kiểm tra thai nhi, đứa nhỏ rất khỏe mạnh, cần phải tiếp tục cố gắng, không nên hờ một chút là khóc.”

Diệp Vân dùng sức gật đầu, nín khóc mỉm cười.

Bác sĩ cũng không có nói là nam hay là nữ, dù sao cũng không được phép trái với chính sách mà phá lệ nói với cô.

Diệp Vân ngược lại cũng không thêm để ý, con của cô, là trai hay gái đều được.

Ra khỏi bệnh viện, chị cô cũng gọi điện thoại tới, mọi chuyện đã xử lý xong, đang trở lại bệnh viện.

Diệp Vân nói không cần, cô đã kiểm tra xong, muốn đi dạo ở công viên, không muốn chị cô đến, mất công lại không tìm thấy người.

Bên cạnh bệnh viện có một công viên, khung cảnh cũng không tệ, Diệp Vân đi đến đó. Bây giờ đang là cuối thu bắt đầu vào mùa đông, ánh mặt trời rải xuống trên người, quả thực ấm áp thoải mái, phơi nắng nhiều cũng rất tốt cho thai nhi.

Tùy ý tìm một cái ghế ngồi xuống, nhìn đám trẻ con phía trước vui đùa ầm ĩ, thỉnh thoảng lại có một bóng dáng người cao tuổi tản bộ qua, lác đác những cặp tình nhân bước qua, Diệp Vân cảm thấy khắp nơi tràn ngập tình cảm ấm áp.

Thật ra, ngoại trừ tình yêu, trên đời này còn rất nhiều điều tốt đẹp đáng để mong chờ, chỉ là chúng ta quá cố chấp với nội tâm của bản thân, có giữ lấy tình yêu mà cự tuyệt những thứ còn lại. Có lẽ, cả nhân loại chỉ có anh là cô không thể nắm giữ, chỉ có thể để tâm đến, tâm ý của cô đối với anh dường như quá sâu.

Diệp Vân cảm thấy không phải cô là quá dễ tâm tới anh, không phải là muốn chiếm hữu, chỉ bởi trong đáy lòng cô hình ảnh của anh đã cố thủ trong đó, mà hiện tại trong người cô lại mang huyết thống của anh, Diệp Vân thoáng nghĩ, sợ là cả đời này không còn có thể yêu thương ai khác ngoài anh.

“Cô à!”

“Vâng, có việc gì thế?” Cô ngẩng đầu nhìn một người phụ nữ đang đi về phía mình, trên tay còn bế một cô bé chừng bốn năm tuổi.

“Là như vậy, tôi muốn tới nhà vệ sinh một lát, cô có thể giữ hộ tôi đứa nhỏ hay không, tôi lập tức sẽ trở lại.” Có lẽ vì Diệp Vân có khuôn mặt rất hiền lành, cũng bởi vì cô sắp làm mẹ nên người phụ nữ kia vừa nhìn thấy Diệp Vân đã tin tưởng.

“Không có gì, nếu chị lo lắng, tôi có giấy tờ ở đây, sẽ đưa cho chị, được không?” Diệp Vân luôn vì người khác mà rất chu đáo.

“Không cần đâu, tôi tin tưởng vào con mắt của mình.” Người mẹ trẻ nói với con gái vài câu, liền vội vàng đi tới chỗ muốn đến.

Diệp Vân nhìn cô bé bên cạnh mình, đôi mắt rất sôi nổi, xinh xắn, da thịt trắng nõn hồng phấn, thật là đáng yêu, cô cũng không khỏi mà liên tưởng tới con mình, chắc cũng sẽ đáng yêu như vậy.

Trong nội tâm Diệp Vân bỗng dâng tràn một cảm giác ấm áp, tràn ngập mong chờ, lơ đãng một chút không để ý, cô bé kia đã rời xa cô một đoạn, chạy đến phía ven đường, giống như cảm thấy không có gì thú vị.

Diệp Vân vội vã đứng dậy đuổi theo, liền nhìn thấy một chiếc xe đạp đang lao đến, nghĩ cũng không kịp nghĩ, Diệp Vân nhanh chân ôm cô bé né sang một bên, tránh bị đụng trúng.

Vừa định thở một hơi nhẹ nhõm khi đứng vững, nhưng không ngờ Diệp Vân lại bị lệch mất trọng tâm, bàn chân nhũn ra ngã xuống trên bãi cỏ. Diệp Vân theo bản năng và ý thức bảo vệ, ôm lấy phần bụng của mình, cảm thấy bụng dưới có một cơn đau mơ hồ dấy lên, cảm giác như có cái gì đó đang từ từ xói mòn.

Cô bé kia trừng to mắt nhìn chằm chằm vào chân Diệp Vân, hoảng hốt la lên: “Đỏ, máu đỏ ...”

Diệp Vân muốn nói gì đó, nhưng cũng không thể thốt ra bất kỳ âm thanh nào, chỉ cảm thấy trong lúc mơ hồ có ai đó đang gọi cô, Diệp Vân cố gắng hấp háy đôi mắt, nhìn lướt qua người đang cúi nhìn mình, là anh ta? Nhưng phút chốc cô liền rơi vào hôn mê ...

...

“Ồ, hôm nay sao lại rảnh mà tới, không phải mấy ngày nay không thấy mặt mũi hay sao?” Lý Triết mở bình Vodka, ý muốn rót cho Tần Tử Tấn.

Tần Tử Tấn ngăn lại, tự rót cho mình một ít rượu, nhấp một ngụm, rượu mạnh chỉ nên uống ít, rượu không chỉ hại thân mà còn khiến bản thân mắc phải sai lầm, sai lầm trước kia là quá đủ rồi, không nên tiếp tục!

“Cậu nói xem, một cô gái lúc nào cũng để ý tới cậu, nhưng lại luôn đẩy cậu ra, kháng cự là có ý gì?”

Tần Tử Tấn nhìn Lý Triết, ánh mắt chăm chú.

Ồ ồ, tên tiểu tử này hôm nay, bình thường nhìn rất có vẻ, không ngờ cũng có lúc có biểu tình rối rắm này. Lý Triết vui vẻ nhìn biểu hiện trên mặt của bạn mình.

“Chỉ là làm ra vẻ cự tuyệt thôi, nếu không thì là do cảm giác của cậu là sai.” Lý Triết suy nghĩ, “Dù sao, người đó có khả năng là tuy nhìn bề ngoài cậu rất có mị lực nhưng lại không vừa mắt người ta, khiến người ta không vừa ý.”

“Sao, là con gái nhà ai có thể khiến cho Tần thiếu gia hoang mang như thế, nói ra xem để anh đây dạy cho vài chiêu!” Lý Triết cười cười với Tần Tử Tấn, làm ra vẻ một ông anh tốt.

Thấy Tần Tử Tấn không nói, Lý Triết thăm dò: “Bạn gái người khác?”

Người nào đó lắc đầu.

“Vợ của người khác?”

Người nào đó chợt gật đầu, lại lắc mạnh đầu.

Lý Triết cảm thấy như đang ngồi trong mộng, tên tiểu tử này yêu đương kiểu gì như người lạc trong sương mù, ngay cả đối tượng cũng không rõ ràng, làm anh mất cả hứng thú không thêm hỏi nữa.

“Mặc kệ cậu, hiện tại ngay cả thân tớ, tớ cũng khó mà bảo toàn, nói cho cậu biết, tớ muốn tránh đi một thời gian, đừng tìm tớ nha!” Lý Triết nhìn qua Tần Tử Tấn, biến đổi nét mặt từ vô lại sang bộ dáng nghiêm túc. “Tự quản lấy sống chết của cậu đi, nhớ kỹ, đừng có tìm tớ, coi chừng tớ tính sổ với cậu đấy!”

“Di lại bức cậu kết hôn à?” Tần Tử Tấn cười cười nhìn dáng vẻ buồn rầu của bạn thân, còn cảm thấy sáng khoái.

“Nghe mẹ cậu nói chứ ai, trời, trước kia còn dễ nói chuyện, giờ dẫn cả người tìm tới chỗ của tớ nữa chứ, làm tớ phải trốn đông trốn tây.” Lý Triết xị mặt như trái mướp đắng, uống một ngụm rượu lại nói tiếp, “Con mẹ nó, không thể sống yên được. Còn nghĩ rằng đã có thể có được thời gian sống yên ổn, tưởng mẹ tớ đã tha cho tớ rồi! Sao mẹ của tớ lại không thể như mẹ của cậu nhỉ? Vừa không hiền lành lại còn rất hung với tớ nữa!”

Tần Tử Tấn vỗ vỗ vai Lý Triết, ra vẻ trấn an, “Thế cậu tính thế nào, có cần tớ giúp gì không?”

“Mới chỉ tính sẽ ra nước ngoài, chưa biết ngày về, thuận lợi thì đi du lịch thế giới luôn, nói không chừng lại dính vào một cô nàng bé bỏng ngoại quốc nào đó mà không trở về nổi, không cần phải nhớ tới anh, anh mà nhớ chú mày thì sẽ liên lạc.”

Tần Tử Tấn đập cho Lý Triết một quyền, tên tiểu tử thú vị này cần được dạy dỗ lại việc phát ngôn.

Đang muốn đánh thêm, điện thoại trên bàn lại vang lên, cúi mắt nhìn màn hình, là cô, anh lập tức nghe máy, một lát sau, sắc mặt đột biến, liền đứng dậy chạy ra bên ngoài.

“Này, tốt xấu gì cũng phải chào hỏi một tiếng chứ!” Lý Triết hô to, không có lời đáp lại, người cũng đã chạy xa, tên tiểu tử này, càng ngày càng không giữ được bình tĩnh.

12. Chương 12

Chương 12: Thăng thần

Tần Tử Tấn men theo hành lang trong bệnh viện, rất nhanh đã tìm đến phòng bệnh, hấp tấp muốn đẩy cửa vào, tay có chút run rẩy, lòng nhộn nhạo cảm giác lo lắng.

“Từ từ, đợi một tí, bác sĩ vẫn còn kiểm tra ở bên trong, không có việc gì rồi.”

Ngụy Thanh ngồi ở ghế chờ bên ngoài, hai tay khoanh lại, lạnh nhạt nhìn Tần Tử Tấn, có ý trấn an.

Nhìn vào danh bạ trong di động của cô gái này, số điện thoại ít đến đáng thương, theo như thứ tự người gọi đến, có một số di động của người khác phái, rất hay gọi tới, chắc hẳn là chồng của cô ấy, thế nên Ngụy Thanh đã gọi cho Tần Tử Tấn.

“Vừa rồi là anh đã gọi điện thoại cho tôi? Thật cảm ơn anh, sau này nhất định sẽ cảm tạ anh.” Tần Tử Tấn hỏi dò, mặc dù người đàn ông trước mắt trong người toát ra vẻ ngạo mạn nhưng anh cũng rất cảm ơn anh ta đã kịp thời giúp đỡ.

“Không cần, đây là túi của vợ anh, giữ kỹ.” Ngụy Thanh cũng không thêm để ý, đưa cho anh cái túi, lại bổ sung một câu, “Kiểm tra lại xem có thiếu gì không.” Dù sao cũng là làm việc tốt, nhưng cũng không thể không có thiếu sót, tốt hơn hết vẫn là làm thỏa đáng mọi việc.

“Không cần, có thể cho tôi biết làm thế nào liên lạc lại với anh?” Nhìn vẻ thản nhiên của người này, cũng không có điểm gì giống với người thừa cơ xảo trá.

Ngụy Thanh đứng dậy, khoát tay, nói một tiếng liền nhanh chóng rời đi, tí nữa còn phải làm phẫu thuật, sau đó còn rất nhiều việc, cần phải ngủ lấy sức trước đã.

Tần Tử Tấn thấy người này không muốn nói chuyện nhiều, cũng không giữ lại được, mặc cho anh ta rời đi, đạo này không ít người kì quái.

Cầm túi sách ngồi xuống, vừa rồi vì mãi trao đổi mà anh quên mất sự lo lắng, giờ trong lòng anh lại trở nên nặng nề, lòng bàn tay túa mồ hôi lạnh, không thể chịu nổi sự việc vừa xảy ra.

Đang còn mãi nghĩ, chợt nghe tiếng của mở, Tần Tử Tấn vội vã ngừng đầu đứng dậy, đi tới cạnh vị nữ bác sĩ vừa mới bước ra.

“Bác sĩ, xin hỏi người bệnh tình trạng ra sao rồi?” Tần Tử Tấn lo lắng hỏi thăm, thanh âm có phần run rẩy.

“Là người nhà của Diệp Vân à?” Nữ bác sĩ đẩy gọng kính, nhìn người đàn ông trước mắt, chà, đứa nhỏ lớn lên hẳn sẽ rất đẹp trai nha, “Trước mắt không có vấn đề gì lớn, cần phải nằm viện quan sát vài ngày. Còn đang trẻ, không có việc gì thì nên ở cùng vợ, đừng để phụ nữ có thai làm việc gì một mình, đã kiểm tra xong rồi, có thể vào được. Cũng may Tiểu Ngụy đưa đến kịp thời, thật là may mắn!”

Tần Tử Tấn hiểu ra, Tiểu Ngụy chính là anh chàng vừa rồi, đợi bác sĩ vừa rời đi, liền đẩy cửa đi vào.

Nhìn thấy Diệp Vân nằm trên giường, cô đang ngủ, hô hấp vững vàng, trông thật bình yên.

Tần Tử Tấn đẩy cái ghế ngồi xuống bên cạnh giường, bàn tay lớn khẽ vuốt ve lớp drag trải giường phủ phía trên phần bụng nhô lên, bàn tay truyền đến cảm giác có gì đó đang đập nhẹ, đứa nhỏ cũng an toàn, anh thở phào một cái, tảng đá lớn trong ngực cuối cùng cũng đỡ xuống.

Tần Tử Tấn nhìn quanh phòng, những giường bên cạnh không thấy có người, nhưng đồ đạc chất xung quang chứng tỏ có người cũng đang nằm viện.

Tần Tử Tấn nhíu mày, nhiều người chung một phòng như vậy, sao có thể thuận tiện, anh nhấn nút bộ đàm ở đầu giường, yêu cầu đổi phòng bệnh riêng.

Lúc Diệp Vân tỉnh lại đã qua buổi trưa, cô cảm thấy thân thể có hơi mệt mỏi, nhớ tới chuyện xảy ra hồi sáng, có phần hoảng hốt, vội vã ngồi dậy đưa tay sờ lên bụng, vẫn còn! Diệp Vân nhẹ nhàng thở ra, thân thể cũng mềm nhũn ra. Lúc này cô mới buông lỏng thân mình, bắt đầu nhìn quanh, đây là bệnh viện ư, sao giống như một gian nhà khách vậy.

Đúng lúc đó Tần Tử Tấn đẩy cửa vào, cầm theo một cái giỏ, bên trong là hoa quả tươi, nhìn thấy cô đã tỉnh thì vui vẻ dị thường.

“Thế nào, có còn thấy gì không thoải mái không?” Về mặt ân cần kia làm cho Diệp Vân ngượng ngùng.

“Sao anh lại ở đây?” Diệp Vân nhớ mang máng trước khi hôn mê, cô rõ ràng thấy người giúp mình là anh chàng từng mua sách y học ở tiệm sách mà, bởi vì Tiểu Ngụy nên cô cũng nhớ rõ anh ta.

“Có người nói cô xảy ra chuyện, nên tôi tới đây.” Anh hơi hột trả lời, hoàn toàn ngược với dáng vẻ thất kinh vừa rồi.

Diệp Vân có vẻ hiểu, gật đầu, nhưng lại không biết nói gì thêm.

Ngược lại, Tần Tử Tấn sau khi cất giỏ hoa quả lên kệ liền ngồi xuống bên mép giường, nhìn Diệp Vân, thần sắc phức tạp: “Cô không có gì để nói với tôi sao, có lẽ chúng ta có rất nhiều việc cần phải nói!”

Diệp Vân lắc đầu, thực sự nghĩ không ra một người tầm thường như mình cùng với một ông chủ kinh doanh thì có việc gì mà nói.

Tần Tử Tấn thở dài, xem ra không tự bản thân mình ra tay thì không được, được rồi. Anh lấy trong áo khoác bóp tiền của mình ra, từ trong bóp lấy một mảnh giấy đưa cho Diệp Vân. Tờ giấy được gấp rất cẩn thận, xem ra là được bảo quản rất tốt.

Diệp Vân nhìn mảnh giấy quen mắt, nhận lấy mở ra, cúi đầu xem xét, mặt thoáng chốc đỏ bừng, không dám ngẩng đầu lên.

“Chữ viết này không phải rất giống chữ ghi tên em trên quyển sách của anh sao?” Tần Tử Tấn nhìn cái người không dám ngẩng đầu lên kia, nở nụ cười, thầm nghĩ, cái người kia lại muốn rút đầu vào mai rùa rồi! (Kat: há há, anh Tần, anh rất là biết cách làm cho người ta chết đứng!)

“Anh đã biết từ lúc mua sách sao?” Diệp Vân không dám ngẩng đầu, chỉ lí nhí hỏi, tầm mắt không rời khỏi bụng mình.

“Cũng không phải hoàn toàn vậy, muốn em ghi tên chỉ là vô tình thôi, lúc ấy anh chỉ kinh ngạc khi nhìn thấy nét chữ khá giống, vẫn nghĩ dù sao chỉ là vô tình gặp được sự trùng hợp mà thôi.” Tần Tử Tấn dừng một chút, ngữ khí dần dần trở nên chắc chắn, “Nhưng về sau, thời gian mang thai của em cũng trùng hợp, dãy số trên danh bạ của em cũng rất ít, tìm mãi cũng không thấy số của “chồng” em đâu, mọi việc khiến anh không thể không hoài nghi, sao lại có sự trùng hợp như vậy ...”

Tần Tử Tấn kéo nhẹ vai Diệp Vân, một tay nâng mặt cô lên, ánh mắt trong trẻo nhưng khiến cho người ta phải lóa mắt, “Thật sự là quá trùng hợp! Về sau, anh có hỏi qua những người bạn thường lui tới quán bar, họ khẳng định có một người bạn “Diệp Vân” vừa mới nghỉ việc không lâu. Em nói, anh không biết có khác nào mình ngu như tiểu động vật.”

Diệp Vân đến nước này thì không thể nào chống chế được gì, cũng không quan tâm đến kết quả, cô âm thầm động viên mình, ngẩng đầu nghiêm túc nhìn Tần Tử Tấn: “Cho dù mọi chuyện đều là thật, cũng không thay đổi được gì. Anh và em vốn không quen biết, đêm đó chỉ là ngoài ý muốn, không ngờ lại phát sinh chuyện này. Mà đứa con này là do em quyết định sinh hạ, là chuyện của riêng em.”

Thật ra Diệp Vân vẫn giấu lại một chuyện, cô không nói ra bản thân vốn đã quyến luyến anh, đêm đó không phải là chuyện ngẫu nhiên, tóm lại là cô sẽ kháng cự lại anh đến cùng.

Tần Tử Tấn đã quá quen với sự cố chấp của cô, lơ đãng, hai tay vẫn cố định lấy Diệp Vân, nghiêm mặt nói: “Sự việc đã xảy ra, đúng là không thể thay đổi, nhưng chúng ta có thể thay đổi cho tương lai. Đêm đó anh cũng là người tham dự, anh rất ... cảm kích, còn nữa, em đã không chịu trách nhiệm với anh, thì tốt xấu cũng phải cho anh cơ hội lựa chọn. Con cũng có phần của anh, sao có thể không cho anh có ý kiến!” (Kat: 0.0, anh Tần, mặt anh hơi bị dày!)

Nói đến chuyện cũ, Tần Tử Tấn không khỏi kích động, “Nói thật, khi xác định người đêm đó là em, anh vui không thể tả, nghĩ đến em có con, anh lại càng vui hơn đến nỗi không ngủ được. Chỉ cần nghĩ tới em và con là anh đã cảm thấy thỏa mãn lắm rồi.”

Diệp Vân chăm chú lắng nghe, không nghĩ tới anh thường ngày trầm ổn lại có lúc tràn đầy cảm xúc như vậy, nhất thời ngũ vị tạp trần (ngọt chua cay đắng mặn) theo muôn ngàn hướng xông lên đầu cô.

“Hóa ra anh đã biết, vậy sao anh không nói ra?” Cả nửa tháng nay anh đều không tới tìm cô, trong nội tâm Diệp Vân mặc dù không thừa nhận, vẫn thấy có chút oán giận. Không muốn dây dưa với anh, nhưng trong lòng lại luôn nhớ tới, ôi, phụ nữ sao lại mâu thuẫn như thế ...

“Không nói ra là vì sợ em suy nghĩ lung tung, cho là anh vì con nên mới vậy, cho nên anh chờ, chờ em nói cho anh biết. Nhưng mà đợi tới đợi lui em cũng không có chịu mở miệng, vì vậy anh đành phải là người chủ động vậy, thế nhưng còn chưa có làm gì thì đã xảy ra chuyện không may hôm nay.” Tần Tử Tấn đột nhiên ôm sát Diệp Vân vào người, vùi mặt mình vào hõm vai của cô, giọng nói đầy mệt mỏi, “Vừa nhận được điện thoại, toàn bộ máu trong người anh như chảy ngược lại, hoảng hốt đến cực độ, trên đường đi vượt không biết bao nhiêu đèn đỏ, chỉ muốn nhanh chóng tìm đến, trong lòng không khỏi hồi hận, nếu sớm làm cho mọi chuyện minh bạch, sớm đường hoàng đem em bảo hộ trong lòng mình, sao có thể phát sinh chuyện như thế!”

“Chẳng phải là em không có việc gì sao?” Diệp Vân vỗ nhẹ lên lưng anh, trong lòng cô cũng có chút run rẩy, là đang trấn an anh hay chính mình?

“Lúc này anh đã làm cho mọi chuyện minh bạch, không thể để mọi việc theo ý em được, em đó, nếu không có người thúc đẩy, sẽ còn trốn trong mai rùa tới khi nào, ra viện thì theo anh về nhà.” Anh nói rất kiên định, không cho phép phản bác.

“Anh đã có vị hôn thê!” Diệp Vân bất mãn nói, nhỏ giọng lầm bầm. Cô không muốn cản trở nhân duyên người khác.

“Đến lúc này rồi em còn không rõ tâm ý của anh sao?” Tần Tử Tấn lại nâng Diệp Vân lên để tầm mắt hai người giao nhau, khiến cô nhìn thẳng vào đôi mắt thâm tình của anh, “Cô ấy không phải là người anh yêu, hiện tại không, tương lai cũng không, anh đã giải quyết mọi việc, em đừng nghĩ ngợi lung tung nữa, lo giữ sức khỏe của bản thân dùm anh.”

Diệp Vân còn muốn nói, nhưng Tần Tử Tấn không cho, chúc cô nghỉ ngơi tốt, có chuyện gì sau này hãy nói.

Anh cũng đã xin cho cô nghỉ ở tiệm sách, muốn cô thoải mái buông lỏng tinh thần.

Để Diệp Vân nằm xuống nghỉ ngơi, đắp kín mền cho cô, hôn nhẹ lên môi cô một cái, Tần Tử Tấn mới bình yên rời đi, lúc đi không ngừng suy nghĩ món súp nào tốt cho phụ nữ có thai, tí nữa mang tới cho cô.

13. Chương 13

Chương 13: Đại hỉ

Tần Tử Tấn vừa ra khỏi cửa phòng liền gặp một cô gái đang đứng cạnh cửa, vẻ mặt chuyên chú nhìn anh, không hề nói chuyện.

Nhưng chỉ chớp mắt, Tần Tử Tấn liền thản nhiên cười nói với cô gái ấy, ngữ khí hòa hoãn: “Hắn là chị của Tiểu Vân, tôi muốn đi ra ngoài chuẩn bị ít súp bổ cho Tiểu Vân, phiền chị thay tôi chăm sóc cô ấy.”

Chỉ một câu đã tuyên bố chủ quyền của anh.

Diệp Tuệ có chút ngạc nhiên, mọi người hiếm khi nào mới nhìn qua đã biết cô cùng Diệp Vân là hai chị em, bề ngoài hai người quá khác nhau.

Nhưng cũng phản ứng rất mau, cô buột lời: “Nói một câu, anh tính thế nào?”

Tần Tử Tấn không chút do dự, cười nhạt một tiếng, ngữ khí kiên định: “Lấy vợ sinh con, càng nhanh càng tốt!”

Diệp Tuệ thỏa mãn gật đầu, ừ, tiểu tử này không tệ. Dù sao cô cũng làm ở tiệm uốn tóc khá lâu, tiếp xúc với không ít người, kinh nghiệm nhìn người cũng tích lũy được khá nhiều, người đàn ông này nhìn qua liền biết không thể so sánh cùng người thường, quả thật, em gái cô đi theo anh ta là vô cùng ổn.

“Vậy còn vị hôn thê của anh?” cô chợt nhớ tới lời Diệp Vân từng nói.

“Đã giải quyết, sẽ không ảnh hưởng tới Diệp Vân chút nào.” Ngữ khí tùy ý nhưng đầy vẻ khẳng định.

Diệp Tuệ khẽ chất lưỡi, kiểu người đàn ông như thế này, nếu đã thật sự yêu mến ai, thì người phụ nữ đó thật may mắn. Em gái à, em thật là may mắn nha!

Cũng đã nói thế này, Diệp Tuệ cũng không truy hỏi nữa, “Ha ha, coi như tiểu tử cậu biết nhìn người! Trùng hợp là sắp tới tôi phải xuất ngoại để học tập, không nhiều lời, tôi muốn cậu mang em gái tôi về chăm sóc, đừng để nó phải chịu ủy khuất gì.”

Nói xong vỗ vỗ nhẹ Tần Tử Tấn, xem như thừa nhận rồi đẩy nhẹ cửa, mọi chuyện đã được giải quyết, tâm tình Diệp Tuệ thật tốt, chỉ còn chờ phản ứng của em gái cô!

Tần Tử Tấn ra khỏi bệnh viện liền móc điện thoại ra gọi cho Tần phu nhân: “Mẹ, mấy ngày này, buổi trưa con sẽ về nhà ăn cơm ... Vâng, đúng ạ ... Đúng rồi, có thể nhờ lão Dương hầm chút súp tốt cho phụ nữ không ạ, bắt đầu từ hôm nay ... Mẹ, đừng nóng vội, trấn tĩnh chờ con về nói rõ.”

Diệp Tuệ ngồi bên giường, không hề dă động chuyện gì, chỉ chuyên chú gọt táo, vẻ mặt bình tĩnh, giống như đang nắm bắt một điều gì đó chắc chắn.

Diệp Vân không khỏi tò mò, có chút lo lắng bất an, bình thường chưa bao giờ cô thấy qua chị mình như vậy.

Cuối cùng cô cũng phải e dè mở miệng: “Chị, chị có ...”

“Em à, nếu không phải em đang mang thai cháu trai bảo bối của chị, chị rất choáng nha, thật muốn đánh em một trận.” Vì sưng sốt nên muốn đánh người? Chỉ có Diệp Tuệ mới có thể bình tĩnh mà nói như vậy được.

“Chị, chị cũng biết rồi à?” Diệp Vân cẩn thận hỏi từng li từng tí.

“Biết cái gì, chị có thể biết cái gì, em đã nói cái gì với chị nào, đã nói là không có việc gì ...” Diệp Tuệ cuối cùng cũng bộc phát, “Em có biết, khi cái tên họ Tần kia gọi điện thoại khẩn cho chị, nói em xảy ra chuyện, em có biết cảm giác của chị lúc ấy ra sao không, choáng váng, ngây người, cảm thấy thiên băng địa liệt*, trời đất như sụp xuống! Em gái duy nhất của chị thế nhưng đã xảy ra chuyện, con mẹ nó, thế giới này như ngày tận thế vậy, không phải em đã kiểm tra xong sao, không phải là mọi chuyện đều tốt sao, còn nói là không cần chị tới nữa? Em đang nghĩ cái gì trong đầu mình vậy, có còn coi chị là chị gái của em không?”

(*Thiên băng địa liệt: đau đớn vô cùng, như ngàn mảnh băng rơi xuống cắm sâu vào lòng đất.)

Nhớ tới sự khủng hoảng lúc đó, Diệp Tuệ trong lòng lại dấy lên nỗi sợ hãi, trông mắt thoáng đỏ.

“Chị, em sẽ nói cho chị tất cả mọi chuyện, chuyện gì cũng kể hết, thật mà, chị đừng khó chịu!” Diệp Vân nhồm đậy trấn an chị mình lại bị Diệp Tuệ giữ chặt lấy, nhấn cô nằm trở lại giường.

“Biết, em muốn nói cũng không có cơ hội nữa đâu, vừa vào đến cửa chị đã nghe hết toàn bộ sự việc rồi.” Sốc lại chần mèn cho Diệp Vân kỷ lưỡng, Diệp Tuệ ngồi xuống, ngữ khí cũng đã bình ổn trở lại, “Em đó, con mắt cũng rất tinh tường, nhìn một cái liền nhắm trúng “cực phẩm”, coi như an ủi cho những phiền muộn trước kia, chị cũng phải học theo em mới được, em chỉ cho chị xem phải nhìn người ra sao nhĩ!”

“Chị, em còn chưa nghĩ được gì, chị, chị nói xem có phải em đang nằm mơ, tỉnh lại mọi thứ lại trở về nguyên trạng.” Diệp Vân bản thân nói, cảm thấy mình vốn chỉ là một người quá bình thường, thật sự không dám hy vọng xa vời quá nhiều.

“Đứa ngốc, em đó, không tự tin gì cả. Em nhìn em đi, em cũng là một cô gái thanh tú, lại khéo léo hiểu lòng người, là một cô gái tốt!” trong lòng Diệp Tuệ, em gái luôn tốt nhất, “Cái tên họ Tần kia tìm được em, là phúc của hần ta, tu tám đời mới có được nha!”

“Chị, anh ấy có tên, Tần Tử Tấn!” Diệp Vân không thích cách xưng hô của chị mình chút nào.

“Ồ, cũng đúng, được rồi, là em rể, ờ mà hình như hần cũng hơn tuổi chị thì phải, xưng hô có phần hơi lệch lạc một chút ... Nhưng mà hiện tại em rất tốt, dễ nuôi, sớm sinh em bé, rồi kết hôn, sớm có được cuộc sống gia đình yên ổn, viên mãn, em được như vậy chị cũng mãn nguyện phần nào ...”

Diệp Vân thở dài, chị này, cảm xúc thất thường, nhanh chóng thay đổi, lại bắt đầu lại nhai, khó mà dứt được, cô đành dứt khoát cuộn mình vào chăn ngủ.

Tần Tử Tấn vừa đi vào đại sảnh, Tần phu nhân liền vội vàng kéo con trai ngồi xuống ghế sofa, nhìn điệu bộ, xem ra là có chuyện tốt thì phải!

Tần Tử Tấn cũng không chút hoang mang, quơ lấy ấm trà trên bàn, rót chén trà ấm nhấp một ngụm rồi mới không nhanh cũng không chậm mở miệng: “Mẹ, ba ở đâu?”

“Đi đánh cờ rồi, giữa trưa cũng không về!” Tần phu nhân nóng vội nói: “Ai, hỏi ông ấy làm gì, nói việc chính đi, con trai, có chuyện gì à?”

Đột nhiên muốn nấu súp tốt cho phụ nữ, việc này vốn rất kỳ lạ hiếm thấy, mà người yêu cầu lại là Tần Tử Tấn thì càng thêm phần kỳ lạ.

Tần Tử Tấn nhìn mẹ mình đôi mắt rất trông chờ, gấp gáp không dần nổi biểu lộ của bản thân, nên anh cũng không vòng vèo, quyết định đem sự tình nói thẳng một lần, chỉ có điều đem “tình một đêm” đổi thành lâu ngày gặp gỡ nảy sinh tình cảm, lưỡng tình tương duyệt, sau đó kìm lòng không được mà “nở hoa”, sau mấy tháng liền phát hiện đã kết thành trái ngọt. (Kat: chắc, anh này rất là biết ăn nói, dân kinh doanh miệng lưỡi dẻo quẹo!)

Biểu tình trên mặt của Tần phu nhân đầy đủ ngũ vị: choáng váng, ngây người, sửng sốt, như chìm trong mộng và cuối cùng là sung sướng như gặp chuyện đại hỉ!

“Nói cách khác, mẹ của con, tức là ta, đã có con dâu? Nói vậy, cũng tức là ta, mẹ của con, đã có cháu trai?” Tần phu nhân mừng rỡ, cảm giác như có chút không tin tưởng nổi, lại nhìn con trai một lần nữa để xác nhận.

Tần Tử Tấn cười gật đầu, con đường phía trước có vẻ rất rộng mở!

“Trời, vậy bây giờ nên làm gì, con dâu thích ăn cái gì, mẹ gọi lão Dương làm, không, tự mẹ làm, mẹ sẽ làm ngay bây giờ, rồi mang tới cho con dâu!”

Tần phu nhân luống cuống chân tay, không biết nên làm cái gì, nhấp nhồm muốn chạy tới phòng bếp.

Tần Tử Tấn kéo mẹ mình ngồi xuống: “Mẹ, không nên vội, hãy nghe con nói hết đã, bây giờ mẹ không thể đi, chờ vài ngày nữa, con sẽ đem cô ấy về gặp hai người!” Diệp Vân vốn là con rùa đen, gặp chuyện gì cũng trốn tránh, mẹ anh mà xuất hiện lúc này thế nào cũng dọa cho cô ấy lại chui vào trốn trong mai rùa.

“Mẹ đi gặp vợ của con trai mẹ, mẹ của cháu trai mình mà không được à?” Tần phu nhân buồn bực.

“Không phải, con dâu mẹ có chút ngại ngùng, con trai mẹ phải triệt để lôi cô ấy trở về bên mình, mẹ đó, cứ yên tâm ở nhà chờ con là được!”

“Sao lại thế, con bé giận à?” Tần phu nhân nghe vậy nhăn trán, “Là do chuyện con đính hôn phải không, con đấy, tiểu tử này cũng thiệt là, nếu đã kết giao với con gái nhà người ta cũng không chịu nói với mẹ một tiếng, mẹ hiểu cảm xúc của phụ nữ thế nào mà, hay là, để mẹ đi giải thích cho nó hiểu?”

“Mẹ, không cần phiền tới mẹ, chỉ là chút mâu thuẫn nhỏ thôi.” Tần Tử Tấn lựa lời nói rõ mọi chuyện hôm nay: “Bố mẹ của cô ấy sớm qua đời vì tai nạn, so với con thân thể, địa vị đều xa cách như cả đại dương, cô ấy cảm thấy mình không xứng, trong nội tâm lúc nào cũng có chút tự ti.”

“Mẹ lại càng muốn nhận con bé làm con dâu, mẹ với ba con cũng không có đòi hỏi gì, nhà ta trước đâu cũng đâu khá khẩm gì, chỉ cần là cô gái tốt, hiếu thuận là được.” Tần phu nhân vỗ vỗ con trai, “Nói với con bé, mọi người trong nhà đều hoan nghênh nó!”

Tần Tử Tấn gật đầu, đã có mẹ mình ủng hộ coi như đã thành công một nửa, kể đến chính là tiếp cận nhà đầu kia, đem trái tim vốn đã lung lay của nàng triệt để đánh tan lớp phòng ngự, không để lại rào cản nào.

Ăn qua cơm trưa, Tần Tử Tấn liền mang theo một hộp đồ ăn trở lại bệnh viện. Chỉ là khi rời đi, có chút giằng co, bởi vì Tần phu nhân sau khi chuẩn bị súp bồ câu, gà nấu bơ, còn cảm thấy không đủ, liền bắt Tần Tử Tấn đang nóng lòng rời đi mang thêm vài loại thức ăn khác mới để anh yên ổn ra khỏi nhà.

Tần phu nhân nhìn con trai rời đi, trong lòng cũng khó dấu được sự kích động, không tin được con trai mình lại có thể vui cười bước đi như thế, hoàn toàn mất đi phong độ ưu nhã thường ngày. Bà cũng vui mừng khôn xiết, thẳng đến khi Tần lão gia trở về niềm vui vẫn chưa giảm xuống chút nào.

“Tổ Phán, sao lại ngồi đó một mình cười ngây ngô thế?”

“Ông xã, ngồi xuống, nói cho ông biết một việc vui, là chuyện rất vui!” Tần phu nhân không ngừng liên tục kéo Tần lão gia, trong bụng có bao nhiêu chuyện vui đều tìm hết lời mà tuôn ra miệng.

Quả nhiên là vợ chồng nhiều năm, biểu lộ cũng tương tự nhau, Tần lão gia không ngớt phát ra âm thanh mừng vui, phấn khích.

“Nói cách khác, tôi!” Ông chỉ chỉ chính mình, “Có con dâu rồi?”

Tần phu nhân gật đầu!

Thế là, thanh âm càng lúc càng rung động, “Nói vậy, tôi!” Ai đó lại tự chỉ chỉ chính mình, “Có phải là đã có cháu?”

Tần phu nhân dùng sức gật đầu!

“Trời ạ, bà không có nói giỡn với tôi chứ?”

“Chính miệng con trai nói, sao có thể giả?”

Tần lão gia vui cười hoan hỉ: “Vậy người ở đâu, bệnh viện nào, cháu trai của tôi ngoan không?”

Tần phu nhân có ý bảo chồng ngừng lại, trấn định, đem sự tình nhà gái nói qua, Tần lão gia gật đầu thấu hiểu: “Con dâu không tệ, không có tính nịnh nọt, cũng rất có cốt khí, cũng biết lo lắng cho người khác, bà nói với con trai yên tâm, ba của nó hoàn ủng hộ nó!”

“Ừ, mà chuyện với bên nhà họ Quan cũng phải nói rõ đi à nha, tránh cho con dâu chúng ta nội tâm phiền phức khó chịu!”

Tần phu nhân tuy hoan hỉ nhưng tâm tư cũng rất bình tĩnh, một lòng muốn giúp con trai dọn dẹp mọi cảm trở.

“Ừ.” Tần lão gia gật đầu, “Hôm nào, không, sáng sớm ngày mai tôi phải tới nhà lão Quan nói rõ mọi chuyện, giải trừ hôn ước.”

Tần lão gia cũng không sợ mất mặt mũi, so với cháu trai mập mạp đem khoe khắp mọi người, những thứ khác chỉ là phù vân.

Hơn nữa lão Quan là một người có văn hóa nhưng cũng thường bị nói là không đến nơi đến chốn đấy thôi! Ha ha, cháu trai vẫn là quan trọng nhất!

14. Chương 14

Chương 14: Thổ lộ

Tại bệnh viện, mỗi ngày đều dùng súp bồ mà Tần Tử Tấn đưa tới, Diệp Vân có chút ngần ngại, dù sao chính mình cũng không phải là người phú quý, cảm giác hưởng thụ đãi ngộ này, thật đúng là khó có thể quen được.

Cô liền muốn sớm ra viện, đã mấy lần đề cập với Tần Tử Tấn, nhưng anh lúc nào cũng kiên trì rằng cô phải khỏe trở lại mới được, thế nên cô cũng chẳng buồn nói nữa.

Cuối cùng, khi bác sĩ đồng ý, tuyên bố tình trạng sức khỏe của Diệp Vân đã hoàn toàn hồi phục thì Tần Tử Tấn mới cho phép cô gói gém đồ đạc trở về nhà.

Thế nhưng trở về nhà lúc này lại khiến Diệp Vân không khỏi lo âu.

Diệp Tuệ trước khi đi Pháp, đã dặn đi dặn lại Tần Tử Tấn phải cực kỳ chiều cố em gái của cô, mà anh cũng rất nghiêm túc đáp ứng.

Cuối cùng, Diệp Tuệ còn kéo em gái ra một chỗ, cẩn thận dặn dò: “Ra viện phải đi theo em rể, không nên lại để xảy ra chuyện, chị không chịu nổi lần nữa đâu. Em cũng đừng cảm thấy không được tự nhiên, người đàn ông này là người tốt, là phúc của em, ráng mà hưởng thụ lấy. Đừng khiến cho bản thân không thoải mái, ủy khuất tới cháu trai của chị, chị trở về sẽ tính sổ với em!”

Cuối cùng Diệp Vân đành bất đắc dĩ, thuận theo Tần đại nhân cường thế mà theo anh trở về nhà trọ.

Đến khu cư xá, từ cổng tới cửa ra vào nhà trọ đều được tự động hóa phục vụ, chỉ cần sử dụng một cái điều khiển từ xa nho nhỏ trong tay là mọi vấn đề được giải quyết. Diệp Vân không khỏi cảm khái đúng là con người tân tiến, có tiền liền có thể hưởng thụ sự xa hoa.

Vào cửa, Tần Tử Tấn liền kéo rương hòm vào nhà sửa sang lại, để lại Diệp Vân một mình ngồi trong đại sảnh, quan sát gian phòng, lại không khỏi một lần nữa cảm khái. Phòng ốc rộng rãi thoáng đãng, bố cục đơn giản, nhưng lại không thiếu phần sắc thái, đồ trang trí tuy ít nhưng đều là mặt hàng cao cấp, trong phòng này còn bố trí một hệ thống rạp chiếu phim gia đình rất hiện đại. Phía bên ngoài cửa sổ là ban công hình vòng cung xinh xắn, trên thành ban công được chất đầy những bồn cây cảnh, có thể thấy chủ nhân cũng là người yêu thích những công việc sinh hoạt trong ngày.

Nhìn một lúc, Diệp Vân lại nhớ tới lời dặn dò của chị, phải áp chế sự tự ti của bản thân, nhưng cô không khỏi cảm thấy mình và hoàn cảnh hiện tại sâu sắc không tương xứng.

“Đang nghĩ gì vậy?”

Cô nghiêng đầu, liền thấy Tần Tử Tấn đang nhìn mình, vẻ mặt nhu tình.

“Không có gì, chỉ là nghĩ tới chị, không hiểu chị ấy thế nào rồi?” Diệp Vân nhận thấy trong phòng chỉ có hai người, không khỏi có chút khấn trương.

Trước kia hai người gặp mặt đều ở chỗ đông người, ngay cả khi nằm viện cũng có chị cô cùng y tá, lúc đó không hề có cảm giác lúng túng này.

Nhưng mà lúc này, thật sự chỉ có hai người ở cùng một chỗ, khó tránh khỏi cô không biết làm thế nào.

Tần Tử Tấn nhìn vẻ mặt mờ mịt không biết làm gì của cô, sợ là cô còn chưa thích ứng với hoàn cảnh mới, liền thích thú săn sóc: “Mệt mỗi phải không? Vậy nên về phòng nghỉ ngơi, để anh đỡ em.” Rồi mặc kệ Diệp Vân có nguyện ý hay không, vừa dứt lời anh liền bắt đầu động tác.

Diệp Vân đành phải mặc anh, đi lại nhiều cả buổi sáng quả thực là có chút mệt mỏi.

Bước vào phòng ngủ, cô lại sửng sốt, gian phòng rộng rãi, phong cách hào nhoáng nhưng không xa xỉ, chỉ trang trí vài vật phẩm đơn giản, giường lớn trắng tinh không một nếp nhăn, biểu hiện được sự tươi tắn của chủ nhân, rất có phong cách của Tần thị.

Diệp Vân khó khăn mở miệng: “Hình như, giống như là đi nhầm phòng nha, phòng khách ở đâu, để em tự mình tới!”

Tần Tử Tấn kéo vai Diệp Vân, nâng khuôn mặt mà hai gò má đã sớm ửng hồng, ngữ khí của anh nhu hòa mà kiên quyết: “Em là phụ nữ có thai, bụng càng ngày càng lớn, lúc nào cũng cần có người để ý tới. Phòng khách cách phòng anh khá xa, lại cách âm tốt, nếu có chuyện gì cũng khó mà phát hiện kịp, nếu anh không kịp thời tìm tới, sợ là hậu quả sẽ khiến cho cả hai chúng ta không muốn thừa nhận. Vì bản thân em, cũng vì con, em phải ở cùng một chỗ với anh, trong phạm vi tầm mắt của anh, để lúc nào cũng có thể trông nom em.”

Diệp Vân không khỏi cảm động, người này quả thực luôn suy nghĩ cho cô, nhưng trong vô thức cô luôn kháng cự lại anh.

Ở chung nhà vốn đã rất xấu hổ, lại cùng giường chung gối, không tránh khỏi khiến cô bối rối.

Mà trong đầu Diệp Vân lại bất giác nhớ tới đêm đó, người nào đó trên người cô truyền đến hơi nóng khiến cô có cảm giác như nóng phồng cả người, dư vị ấy phẳng phất như chỉ mới hôm qua. Thoáng chốc, khuôn mặt nhỏ nhắn nhẹn không được lại đỏ lên.

Tần Tử Tấn vốn tinh ý, tất nhiên là hiểu được ý nghĩ của Diệp Vân, tỏ vẻ chạm tự ái nói: “Chẳng lẽ em cảm thấy, anh là loại mặt người dạ thú, ngay cả phụ nữ có thai cũng không buông tha?” Ngữ khí của anh pha chút sảo nảo.

“Không phải!” Diệp Vân cuống quýt phủ nhận, chỉ là cô cảm thấy sự việc phát triển quá nhanh, có cảm giác không chân thật mà thôi.

“Ừ, vậy thì an tâm ở lại đi, anh đi chuẩn bị nước cho em tắm, áo ngủ mới mua đã giặt sạch sẽ, đầu đã sắp xếp trong tủ rồi.” Một câu đã định, gọn gàng mà linh hoạt, không chờ Diệp Vân phản ứng, anh liền hướng phòng tắm mà đi đến.

Diệp Vân bất đắc dĩ, ở trước mặt anh, cô chẳng khi nào tỏ ra cường thế được, đành vui vẻ quay đi tìm y phục. Đẩy cửa a, tủ quần áo này nhìn như một tiểu phòng, sắp xếp như quầy trưng bày ở cửa hàng, trên kệ còn treo các loại quần áo chỉnh tề. Cô nhìn lướt qua, ánh mắt chạm tới một gian treo đồ, toàn là đồ ngủ của phụ nữ, bên cạnh còn có vài bộ đồ ngủ giành cho nam, trong nội tâm cô lại không khỏi thấy xấu hổ, người này cũng không biết là có thể tính toán được những việc gì nữa.

Diệp Vân xấu hổ đi tới chỗ hành lý của mình, anh cái gì cũng có, nhưng những đồ cá nhân như quần áo lót thì vẫn nên dùng của chính mình thì hơn. Nhưng khi mở vali ra, cô ngạc nhiên đến sững sờ, sao lại không thấy?

“À, đã dọn đi cho em rồi, ở trong này này, chỉ là anh thấy mặc loại nội y đó không tốt cho phụ nữ có thai, có chút ... vướng víu!”

Diệp Vân nghe xong, trên mặt lại hiện ra vẻ quỳnh quáng, ngẩng đầu liền thấy Tần Tử Tấn đang đứng tựa vào cửa tủ, tay chỉ vào một ngăn trong tủ, vẻ mặt thích ý, lại có vài phần chế nhạo nhưng thập phần là hóm thú.

Người này, thật không còn gì để nói, Diệp Vân không thêm để ý tới anh, lấy quần áo, lướt qua anh mà đi tới phía phòng tắm.

Không ngờ chưa đi được mấy bước, liền bị anh từ phía sau nhốt chặt trong lòng, Diệp Vân nhất thời luống cuống, không dám tùy ý nhúc nhích, chỉ có thể đứng yên tại chỗ.

Hai người rúc vào nhau, vị trí cả hai đứng lúc này, có ánh sáng mặt trời đầu đông theo cửa sổ nhẹ nhàng như nước chảy tràn vào, chiếu lên hình dáng anh ôm cô, cảm thấy thật ôn nhu ấm áp.

Diệp Vân cảm thấy tim đập “Bình bịch” trong lồng ngực, không thể điều khiển được nhịp tim của bản thân, dường như càng lúc càng tăng tuần suất.

Sau nửa ngày, từ đỉnh đầu Diệp Vân truyền đến tiếng thở dài, chỉ nghe người nọ trầm thấp cất tiếng nói bên tai cô: “Em đấy, nha đầu này, sao không thể thành thật với trái tim mình, còn muốn chạy đi đâu? Không thể chính bản thân mình坦然 nhiên đối mặt với anh sao?” Ngữ khí của Tần Tử Tấn thật là bất đắc dĩ.

Diệp Vân đau lòng, đúng vậy, cô cho tới bây giờ đều rất đau lòng vì anh. Bởi vì quá đau lòng nên không dám tới gần, sợ chính bản thân mình quá bình thường không xứng với anh, không thể nào làm cho anh hạnh phúc, một mực bỏ qua sự rung động sớm đã hình thành trong lòng mình, lúc nào cũng do dự không tiến, luôn bồi hồi với bản thân mình.

“Thế nhưng, chuyện của chúng ta là như thế nào đây?”

Diệp Vân nhớ lại từng giây phút quen biết với anh, vốn là không hề cùng xuất thân, hai con người xa lạ gặp nhau vì một cơn say rượu, sau đó lại không ngờ mà tạo nên một sinh linh bé nhỏ, rồi gặp lại, quen biết, thậm chí hôm nay ôm nhau, trong lòng chỉ cảm thấy giật mình như trong mộng, phiền muộn không thôi.

Tần Tử Tấn xoay Diệp Vân lại, thâm tình nhìn cô, chậm rãi mở miệng: “Không có con, em nói chúng ta không có quan hệ, anh không phủ nhận, anh sẽ cố gắng tạo dựng mối quan hệ với em. Đã có con, em nói không có tình cảm, anh không thừa nhận. Tấm lòng của anh bày ra trước mặt em, rõ ràng như ban ngày, chỉ cần em khẽ vươn tay là có thể đạt được, nhưng em lại không muốn đụng vào.”

Những lời tâm huyết, tất cả đều nói thẳng ra, thật làm cho động lòng người.

“Nếu như lòng của em vẫn chao đảo không vững vàng, vậy hãy để cho anh tới cố định nó, làm cho nó vững chắc. Anh chưa từng theo đuổi ai, không biết phải làm thế nào cho em vui. Nhưng như vậy thì có làm sao!”

Tần Tử Tấn chợt hạ mình xuống, đặt một đầu gối xuống đất, giống như tôn sùng một vị thần, nhu hòa hôn lên phần bụng nhô lên của Diệp Vân, dùng tay của mình nắm nhẹ lấy bàn tay của cô, anh nhẹ hôn lên lưng bàn tay của cô, lại khẽ giương mắt, thâm tình mà chân thành nói: “Nữ vương, xin tiếp nhận tấm chân tình chân thành của tôi!”

Diệp Vân như say, có lẽ từ giờ khắc này, cô nên tin tưởng, tin tưởng tình yêu, tin tưởng vào câu chuyện cổ tích về cô bé lọ lem!

Chỉ là, một lần nữa cho cô chút thời gian, để cô có thể xác định rõ ràng, có thể thêm tin tưởng vững chắc, để cho cô nắm bắt lấy sự ôn hòa này, không bao giờ ... không còn muốn buông ra! Cô đã có đáp án cho đầy lòng mình.

15. Chương 15

Chương 15: Ôn nhu

Nhìn trong phòng khách trưng bày đủ các loại hoa tươi, Diệp Vân nghĩ đến nhức cả đầu.

Thật không thể ngờ người này lúc nào cũng theo khuôn sáo cũ, mỗi ngày, không sớm thì muộn đều thay đổi những loại hoa trong lọ, không hề gián đoạn.

Tuy rằng cô cảm động nhưng cũng có điểm đau lòng, thật là, dù có nhiều tiền cũng không cần phung phí như thế. Thế nhưng ngẩng đầu cúi đầu nhìn những cây hoa kia, đều không thể chê bai được điểm nào.

Nghĩ tới mỗi đêm hai người ở chung phòng, trong lòng Diệp Vân lại cảm thấy trăm mối cảm xúc ngổn ngang, tuy rằng anh rất an phận quy củ, nhưng cũng có khi tâm huyết dâng trào, không nhận được mà vui vẻ cúi đầu trên bụng cô thì thảo ...

Anh nói là muốn cùng cực cực trao đổi tình cảm, có khi bảo bối trong bụng Diệp Vân khẽ cựa, khiến anh không khỏi kinh hãi, nắm chặt tay cô, bộ dạng của anh lúc ấy thật đáng yêu mà lại ngọt ngào.

Cô thầm nghĩ, sau này anh hẳn sẽ là một người cha tốt.

“Phu nhân, giữa trưa nên ăn gì, tôi sẽ đi mua đồ ăn?” Người vừa hỏi là chị Trương, bảo mẫu mới mà Tần Tử Tấn mời về, là một người rất chất phác.

“Sao cũng được chị, em không có kiêng ăn cái gì.” Lúc đầu, “được” gọi là “phu nhân”, Diệp Vân cảm thấy cực kỳ xấu hổ, nhưng Tần Tử Tấn thì ngược lại, kiên quyết muốn gọi như vậy.

Bỏ đi, thời gian lâu rồi cũng sẽ thành quen. Ai, chỉ là thói quen này, không phải là thói quen tốt!

Chị Trương đi ra ngoài, Diệp Vân chỉ còn một mình trong nhà, không có việc gì, quả thực là quá nhàn rỗi. Bụng của Diệp Vân càng lúc càng lớn, chân bắt đầu sưng vù, người cũng ... càng lúc càng lười.

Không biết làm gì, Diệp Vân thích thú tìm một cuốn tiểu thuyết, mới đọc qua vài chữ, đã ngủ thật say.

Giữa trưa, Tần Tử Tấn về đến nhà, nhìn phòng khách không thấy bóng dáng ai đó, không khỏi cau mày.

Chị Trương vừa vặn từ nhà bếp đi ra, nhìn thấy anh thì nhân tiện nói: “Tiên sinh, đồ ăn chuẩn bị xong rồi, phu nhân vẫn còn ngủ trong phòng, tôi đi về trước đây.”

Anh gật đầu tiễn người ra về, sau đó nhấc chân đi về hướng phòng ngủ, liền thấy Diệp Vân đang ngủ say sưa, khóe miệng hơi vênh lên.

“Mơ thấy gì mà vui vẻ như vậy?” Anh nhéo nhẹ mũi cô, “Tiểu trùng lười, mau rời giường!”

Sau vài tiếng khẽ gọi, Diệp Vân từ từ mở mắt ra, liền trợn mắt nhìn thấy khuôn mặt tuần tú tràn ngập sự nét vui vẻ phóng đại trước mắt mình, khuôn mặt cô lại nhuộm vẻ thẹn thùng.

“Em dạo này, lúc nào cũng có thể ngủ!” Tần Tử Tấn trêu ghẹo cô, vui cười nhìn bộ dáng xấu hổ đỏ hồng khuôn mặt của Diệp Vân, tất cả đều là vì anh, khiến trong lòng Tần Tử Tấn có cảm giác rất tốt.

Diệp Vân giống như cũng đã quen với sự xấu hổ này, không để ý tới nữa, khó nhọc đứng dậy, dạo này cô thấy mình khá nặng nề, cả thân thể đều mệt mỏi.

Tần Tử Tấn thuận thế bước qua kéo cô đứng dậy, thông thả đi đến phòng ăn, giúp cô ngồi xuống ăn cơm.

“Chị của em tối hôm qua có gọi điện thoại, nói là muốn ở Paris thêm một thời gian.” Anh làm như không quan tâm, gấp thêm đồ ăn cho cô.

“Sao lại không nói với em lời nào?” Cô có chút oán trách chị mình, có em rồi rồi liền bỏ em gái qua một bên.

“Em vẫn còn ngủ, sợ ồn ào đến em, đợi tí nữa cơm nước xong xuôi, nghỉ ngơi một chút, buổi chiều sẽ đưa em đến một nơi.” Bề bộn công việc cho tới trưa, sau khi bàn giao mọi việc qua tin nhắn với thư ký, Tần Tử Tấn thực hiện lời hứa ban này.

Xe chạy vững vàng trên đường, những ngôi nhà hai bên đường không ngừng bị bỏ lại phía sau, thời gian dần trôi qua, nhà cửa hai bên đường ngày càng thưa thớt ...

Ngược lại, tầm mắt lại được khai mở bởi một khung cảnh Viễn Sơn rộng lớn, đồi núi tọa vững bên những rừng cây trải dài ra xa tầm mắt, khung cảnh hoang sơ mà hữu tình.

Anh muốn dẫn cô đi tới nơi nào vậy, Diệp Vân cảm thấy có chút không an tâm.

Không biết trôi qua bao lâu, Diệp Vân tưởng chừng lại sắp ngủ thiếp đi thì xe ngừng lại. Tần Tử Tấn mở cửa xe, đem áo bông khoác ngoài trùm kín lên người cô, xác định cổ của Diệp Vân không hề bị hở mới ôm cô xuống xe.

Hai người thông thả bước dọc theo con đường hẹp quanh co, nhàn nhã ngắm nhìn, đi một lúc liền gặp một cây cầu nhỏ bắc qua một dòng suối nhỏ.

Trên mặt nước còn sót lại vài khối băng mỏng lững thững trôi, bên trong dòng suối, những chú cá nhỏ thoát ẩn thoát hiện, vài chú chim lạ thỉnh thoảng lại bay xuyên qua những ngọn cây trong rừng, có chút không khí tiêu tiêu của mùa đông nhưng không phải vì vậy mà mất đi phần sinh khí của thiên nhiên nơi này ...

Xa xa, một ngôi nhà nhỏ theo kiểu nông thôn có khói bếp lượn lờ, làm nổi bật phong cảnh Viễn Sơn non xanh nước biếc, tạo nên một cảnh trí khác biệt. Rất gần gũi thiên nhiên!

Diệp Vân nhất thời dường như ngây dại, dường như rất lâu rồi chưa từng chứng kiến cảnh đẹp thế này.

Tần Tử Tấn cũng cùng cô ngắm nhìn phong cảnh, cảm xúc dạt dào: “Chỗ này, khi anh về nước không lâu thì phát hiện, lúc đó có chút mâu thuẫn với ba anh. Lại thêm vào đó là lần đầu tiếp nhận công ty, rất nhiều khó khăn, khiến anh khó tránh khỏi bức mình. Anh lại ưa thích lái xe đi khắp nơi mà chẳng có mục đích gì, cứ thế đi mãi liền phát hiện ra nơi này. Càng đi vào bên trong, lại càng thích nơi này. Em xem, thật ra nơi này cũng không có gì quá đặc biệt, chỉ là cảnh trí sơn thủy bình thường, con đường nhỏ trong núi nhìn cũng quen mắt ... Nhưng có lẽ bởi vì khi ở đây anh cảm thấy thoải mái, coi như đây là nơi an nhàn tự tại của bản thân.”

Diệp Vân chỉ ở bên nhìn anh, lẳng lặng nghe anh thổ lộ mọi thứ, nhìn anh lúc này, cô cảm thấy thật thân thiết, không hề quá cao so với tầm tay của mình, loại cảm giác này thật tốt!

Tần Tử Tấn nói một lúc, lại chuyên chú nhìn sang Diệp Vân: “Nếu đã là yêu thích, thì không thể tìm được lí do, không phải vì bề ngoài, không phải là do danh lợi ... Không nói về gia thế, tiền tài, yêu thích chính là yêu thích! Bỏ đi những thứ khuôn sáo ấy, chúng ta đều như nhau.”

Anh nhẹ ôm cô, tiếp tục nói nhỏ: “Anh không biết nói những lời êm tai, cũng qua rồi cái thời có thể nói những lời yêu đương lãng mạn. Trong phương diện tình cảm, chúng ta đều là những người học nghề, sợ bị tổn thương, sợ bị vứt bỏ, không biết lối nào là đúng, luôn bàng hoàng. Hiện tại anh không thể cam đoan gì, bởi vì tình cảm là chuyện của hai người, cần phải tín nhiệm lẫn nhau, che chở bảo bọc cho nhau. Cho nên, Tiểu Vân, anh hi vọng, em có thể cũng như anh, thần nhiên mà cũng phải kiên định!”

Nói xong, anh nâng mặt cô lên, bốn mắt nhìn nhau, tràn đầy thâm tình, chậm rãi mà nói: “Bởi vì, những lời yêu của anh, chỉ nói cùng em mà thôi!”

Diệp Vân im lặng nghẹn lời, chỉ biết rơi lệ, thật sự là đã đủ, đủ êm tai rồi, tại sao người đàn ông này luôn luôn đột nhiên làm cho người ta cảm động, khiến cho nước mắt cô không ngừng mà tuôn thế này.

“Ai, cô gái ngốc này, đừng chỉ khóc như thế, gạt đầu hay lắc đầu, dù sao cũng phải cho anh một đáp án chứ!” Tần Tử Tấn ôn nhu lau đi nước mắt trên khóe mắt cô.

Diệp Vân vẫn không nói nên lời, chỉ khẽ gạt đầu, nước mắt lại tuôn ra.

Tần Tử Tấn bắt dặc dĩ, nâng gương mặt của cô lên, cánh môi ôn nhuận chậm rãi hạ xuống, từng cái hôn một xóa đi nước mắt ở khóe mắt Diệp Vân.

Sau đó, nụ hôn một đường đi xuống chóp mũi, dời xuống bờ môi, ban đầu chỉ nhẹ lướt qua, nhưng chỉ trong nháy mắt đã thành xâm nhập gần bó như môi với răng, hai đôi môi giao quần, nhất thời dịu dàng thấm thiết, xuân ý đậm đặc.

Diệp Vân cảm thụ được đôi môi mềm mại và cái lưỡi mạnh mẽ mà cũng nhẹ nhàng của anh, cảm nhận được sự nóng bỏng toát ra từ độ ẩm trên cơ thể anh, khiến cho cả tinh thần và thể xác cô phút chốc nóng lên, lâng lâng không biết đâu là điểm tựa, trong đầu chỉ còn lưu lại duy nhất một ý niệm ...

Lời yêu của em, cũng chỉ muốn nói cùng anh!

16. Chương 16

Chương 16: Tình cảm ấm áp

Diệp Vân đẩy cửa tiệm sách, thấy Hoắc Tương đang sửa sang lại sách trên kệ, mở miệng cười tươi chào.

Hoắc Tương nhìn người vừa tới, vui mừng, kéo cô qua nói luôn miệng: “Sao lại tới đây hôm nay, bụng cũng ngày càng lớn hơn rồi, sao không tìm ai đi cùng, sao, cậu Tần đẹp trai đâu rồi, sao không ở cùng em, hay lại có chuyện gì rồi, ôi ôi, thật là, chị nói toàn chuyện gì đâu, thôi thôi, cứ ngồi xuống trước đã, cho đỡ mệt nào.”

Hoắc Tương kéo cái ghế bên cạnh cho Diệp Vân ngồi rồi cũng nhắc ghế ngồi xuống cạnh cô.

“Anh ấy lái xe đưa em đến đây, công ty có việc nên đi trước rồi.” Chị Hoắc Tương vĩnh viễn là người nhiệt tình như vậy, quả là một người tốt.

“Thật là, đã tới cửa rồi, cũng không vào chào hỏi một tiếng, dù gì cũng là khách hàng lớn số một của tiệm nha.” Oán trách vài câu, ánh mắt Hoắc Tương có phần vui vẻ trên gheo, “Chị đã nói mà, cái cậu Tần đẹp trai ấy, đối với em rất thành thực, vậy mà em cứ đẩy người ta đi. Lúc này thì tốt rồi, xem ra đã nảy sinh tình cảm. Cậu ta là người đứng đắn, không nói hai lời, em đó, cùng cậu ta kết giao đi, đừng cả ngày nghĩ ngợi lung tung.”

Diệp Vân hiểu ý cười cười, anh ấy rất tốt, trong mắt mọi người luôn là như vậy nên nếu cô cứ không thể tự nhiên chấp nhận không khỏi khiến cho người khác nghĩ cô quá mức làm kiêu.

“Đúng rồi, chuyện của hai người, cha mẹ của cậu ấy biết không, còn đứa nhỏ trong bụng em thì sao?” Hoắc Tương dù sao cũng từng trải qua những chuyện như thế này, nên cũng không quên suy nghĩ theo góc độ khách quan của sự thật.

“Cha mẹ anh ấy có gọi điện thoại mấy lần, muốn em qua gặp một chút.”

“Ừ, không chủ động tìm em, xem ra là muốn em suy nghĩ kĩ, chờ em điều chỉnh cảm xúc tốt, thật không tệ.” Hoắc Tương thỏa mãn gật đầu, vỗ nhẹ tay Diệp Vân, thậm chí nói: “Hiện tại có thể như vậy là chuyện tốt, người ta thường nói con buôn bản chất không tốt đẹp gì. Nhưng Tần gia nổi tiếng trong giới kinh doanh như vậy, ngược lại đối đãi tốt với em như vậy, không phải chuyện dễ gặp, xem như đó là phúc phần của em, phải biết quý trọng nha!”

“Chị Hoắc Tương, kỳ thật đứa nhỏ này ... là của anh ấy!” Diệp Vân thấy Hoắc Tương luôn vì mình mà nhiệt tình quan tâm, cảm thấy cũng không nên dấu diếm nữa. Chỉ là không quá đi sâu và chi tiết, dù sao sự tình cũng có chút ám muội khiến cô hơi ngại.

Hoắc Tương đầu tiên là sững sờ, nhưng ngay lập tức hoan hỉ: “Thì ra, thảo nào, chị nhìn thế nào cũng không thích hợp, hóa ra chuyện của hai người là như vậy, nhân duyên quả thật là ngàn vạn dặm quanh co khó tìm! Vậy lúc trước em cứ lẩn tránh cậu ta, là do cảm thấy tự ti sao?”

Diệp Vân cười gật đầu, cứ như vậy đi, nói ra mọi chuyện như vậy là đủ rồi.

Hai người cứ thế, mỗi người một câu, nói về đủ thứ chuyện trên đời, một hồi sau, Diệp Vân cảm thấy cũng đến lúc nên ra về, liền muốn đứng dậy chào mọi người.

“Hay là gọi điện cho cậu Tần đẹp trai đi, để cậu ấy tới đón em?”

“Vâng, lát nữa em sẽ gọi, ngồi lâu chân có hơi tê mỏi, em muốn đi lại một chút!”

“Nếu vậy để chị theo giúp em.” Hoắc Tương tỏ vẻ lo lắng.

“Không sao, em chỉ là đi dạo quanh đây thôi. Tiểu Ngụy lại không có ở đây, chị nên ở lại trong nom tiệm, đóng cửa lúc này không nên.” Diệp Vân không muốn làm ảnh hưởng tới công việc kinh doanh của tiệm sách.

Hoắc Tương thấy Diệp Vân nói vậy đành phải thôi, chúc cô đi dạo được thoải mái, sớm về nhà.

Diệp Vân dọc theo con đường từ tiệm sách về nhà mình, một tay chống lấy eo mình, bụng cô ngày một lớn hơn, có chút không thuận tiện đi lại.

Nhìn phong cảnh quen thuộc xung quanh, trong lòng Diệp Vân lại có chút cảm xúc dâng trào. Từ khi Tần Tử Tấn đưa cô về nhà anh ở chung, quản lí rất nghiêm, bình thường đi ra ngoài lúc nào cũng kè kè bên cạnh cô, nên những phút tản bộ một mình như thế này là rất hiếm gặp.

Chợt có tiếng còi xe vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ của Diệp Vân, cô quay đầu, nhìn thấy bên cạnh mình có một chiếc xe hơi màu trắng đỗ sát lại, cửa sổ xe chậm rãi hạ xuống, một cô gái nghiêng đầu nhìn ra.

“Tôi là vị hôn thê trước đây của Tần Tử Tấn, mời cô lên xe!”

Không chờ cho Diệp Vân nhìn rõ mặt người, cửa sổ xe lại nâng lên đồng thời cửa xe cũng bật mở.

Cái gì phải đến rồi cũng sẽ đến, tốt nhất là nên đối mặt. Diệp Vân âm thầm động viên mình, bước lên xe.

“Một ly cà phê, còn cô thì sao?”

“Một ly sữa bò!” Phụ nữ có thai phải chú ý tới ăn uống.

Sau đó, chọn thêm một vài loại bánh ngọt, tiếp đến, cả hai người cùng rơi vào một mảng trầm mặc. Vốn là hai người xa lạ, nếu không vì một người đàn ông, sợ rằng sẽ chẳng bao giờ ngồi cùng một chỗ thế này.

Diệp Vân không quên gọi điện thoại cho Tần Tử Tấn nói cho anh biết, cô gặp một người bạn nên cùng nhau hàn huyên chuyện cũ, sau đó sẽ tự mình đi xe về, anh liền phản nản hỏi han một hơi dài, nếu không phải cô tự mình cúp máy sợ là còn phải nghe anh nói mãi.

Ngẩng lại, Diệp Vân khẽ cười một tiếng, cái người này, càng ngày càng không giữ được bình tĩnh nữa rồi.

“Đám cúp máy với anh ấy, cô là người đầu tiên đó!” Nhìn Diệp Vân hạnh phúc như vậy, Quan Dĩnh không phải là không ghen tị, nhưng cô cũng biết, cô gái trước mặt mình cũng đã cố tình không cho cô cơ hội tỏ thái độ chán ghét, cô ta rất bình tĩnh và có chừng mực.

“Vâng, tôi biết.” Diệp Vân nhẹ đáp, uống một ngụm sữa bò, dung mạo khí chất của cô quả không sánh bằng người ta, nên biểu hiện bình tĩnh lúc này của cô là đã rất cố gắng rồi.

Ngược lại, Quan Dĩnh lại sững sờ trước phản ứng của Diệp Vân.

“Vài ngày trước cha mẹ anh ấy tới nhà của tôi, nói muốn giải trừ hôn ước. Tôi cảm thấy thật kỳ quái, lẽ ra phải sớm đoán ra, chỉ là mọi chuyện đột ngột quá nên không hề nghĩ tới ...”

Quan Dĩnh nhìn phần bụng nhô cao của Diệp Vân, trào phúng cười cười: “Hai người động tác cũng thật nhanh, đứa nhỏ này là khi tôi và anh ấy đính hôn mà thành thì phải!”

Nụ cười trên mặt Quan Dĩnh trở nên đáng ghét, cô vô thức quấy ly cà phê trên bàn, “Nếu chỉ là vì muốn vứt bỏ tôi, cần gì phải như thế?”

Tốt xấu gì hai người cũng là thanh mai trúc mã, có cần phải khiến cô khó chịu thế không?

“Không phải như vậy!” Lời này vừa nói ra, khiến cho cả hai người giật mình.

Diệp Vân không còn quan tâm mình có thất lễ hay không, cô không muốn để cho người khác hiểu lầm bất cứ điều gì.

“Đứa bé này chỉ là ngẫu nhiên, có lẽ là thứ ràng buộc kết nối giữa tôi và anh ấy. Nhưng anh ấy cũng đã nói, dù không có đứa nhỏ, anh cũng sẽ tìm biện pháp tạo dựng mối quen hệ của chúng tôi. Tôi vốn là sợ mình không đủ ưu tú, không xứng với anh ấy, liên lụy tới anh ấy, nên mới cự tuyệt, trốn tránh. Nhưng Tần Tử Tấn vẫn kiên nhẫn là nắm lấy tay của tôi, bày tỏ tâm ý của anh ấy, cho tôi dũng khí, muốn tôi phải kiên định. Vì vậy, tôi bắt đầu tin tưởng, giữa chúng tôi sẽ có tương lai, không quan tâm khoảng cách thân phận ra sao, không để ý tới khác biệt địa vị xã hội. Tình yêu, chỉ là chuyện giữa tôi và anh ấy, không có quan hệ tới người thứ ba!”

Ngữ khí của Diệp Vân càng ngày càng kiên định, đúng vậy, tình yêu cần song phương đồng lòng giữ gìn, cô chỉ đang làm việc sớm nên làm.

Đối với cô gái trước mắt mình, cô không phải là không có áy náy, dù sao mình cũng là kẻ đến sau.

Thế nhưng trong vấn đề tình cảm, không có quan niệm thời gian bao lâu, không có quan niệm sớm hay muộn quen biết, chỉ là vào đúng thời gian gặp được đúng người mà thôi.

Quan Dĩnh mỉm cười, cô trở lại dáng vẻ bình thường, có lẽ là do cô quá tham lam, quá cố chấp, muốn níu kéo một người không có tình cảm với mình, tự mua dây buộc mình. Nên triệt để từ bỏ hy vọng, tự mình tìm lấy lối ra. Đối với việc cô tự biên tự diễn, đem tình yêu ra đùa giỡn này, đến cuối cùng chỉ có thể ảm đạm chào tạm biệt, miễn cưỡng mà cảm ơn.

“Vậy tôi đi trước, cô cứ ngồi lại, tự mình về hay gọi anh ấy tới đón, tôi không thể tiễn.”

Quan Dĩnh quay người rời đi, gợn gàng mà linh hoạt, tâm đã chết, còn có gì để mà lưu luyến.

Diệp Vân vẫn ngồi lại, chậm rãi uống hết sữa bò, tâm tình nhẹ nhõm lạ thường.

Buổi tối, sau khi đã xong xuôi mọi công việc, Tần Tử Tấn lôi kéo Diệp Vân đi nằm sớm, bởi vì theo như lời của Tần đại nhân, phụ nữ có thai ngủ nhiều và sâu, đứa trẻ sau này sẽ phát triển tốt, rất có tài năng.

Nhìn anh gò người, xoa nắn hai chân sưng vù của mình, rất thuần thực, lực đạo vừa phải. Hốc mắt Diệp Vân nóng lên, tay của anh mỗi lần vung bút, là có được hợp đồng trăm ngàn vạn, thậm chí cả tỷ đồng, nhưng bây giờ đôi tay ấy lại đang làm việc hèn mọn này chỉ vì cô.

Trong vô thức, Diệp Vân kéo góc áo của anh, ý bảo anh nằm xuống.

“Tại sao lại khóc, phụ nữ có thai thật là nhạy cảm!” Giọng nói có chút sủng nịnh, anh cẩn thận lau đi nước mắt của cô.

Diệp Vân kéo tay của anh xuống, lần đầu tiên chủ động ôm lấy anh, nghiêng đầu gối lên lồng ngực vững vàng của anh, khẽ cọ xát. Cô thầm nghĩ, dựa vào anh cảm giác thật ấm áp.

“Em đang dụ dỗ anh à?” Ôm trong lòng cả cơ thể nhuyễn ngọc ôn hương, lại là người con gái trong lòng mình, thế nhưng lại không thể làm gì, thật không dễ nha!

Cảm giác cơ thể bên dưới khuôn mặt mình đang dần dần nóng lên, Diệp Vân cũng bất giác xấu hổ, thấp giọng khẽ nói: “Thật ra ... hiện tại cũng có thể ...”

Lời nói chưa dứt, Diệp Vân liền bị Tần Tử Tấn kéo xuống phía dưới thân mình, tung tấu chần qua một bên.

Trần trợn hôn cô một hồi, cuối cùng anh dừng lại, thì thầm bên tai cô, thanh âm cực kỳ mỉa mai: “Anh sẽ nhận sự chủ động lần này, không cần phải chờ cái gọi là thời cơ chín muồi gì đó, được rồi, chúng ta ôn lại ngọn nguồn của sự tình, tìm lại cảm giác đêm ấy, được chứ?”

Vì vậy, Diệp Vân chỉ có thể ngượng ngùng đến tùng quẫn, nhắm mắt lại không nói nên lời.

17. Chương 17

Chương 17: Cầu hôn

Tần Tử Tấn lái xe tới trước một cổng ra vào, sau đó rời đi tìm điểm đỗ xe.

Diệp Vân đứng lại một mình, ngược nhìn cao ốc xoa hoa cao ngất bên cạnh.

Vừa vào cửa, nhân viên lễ tân đã tìm tới, hỏi thăm quý danh của Diệp Vân sau đó dẫn cô đi thẳng lên lầu. Đây cánh cửa to đẹp như cung cung đình, không ngờ lại lạc vào một mảng không gian đen kịt, qườ tay trước mắt cũng khó thấy rõ năm ngón.

Diệp Vân ngây người, nghi hoặc khó hiểu, anh ấy lại đang nghĩ ra trò gì nữa đây.

Về mặt nhân viên phục vụ tràn đầy ý cười khi tiếp đón Diệp Vân, sau đó liền rời khỏi cửa.

Diệp Vân không dám nhúc nhích, ở giữa không gian tối đen không có lấy một chút tia sáng, cô không biết phải làm thế nào.

Đột nhiên, một khúc nhạc trầm du dương vang lên, giai điệu cũng rất quen thuộc khiến Diệp Vân lấy lại được chút tinh thần.

Trong bóng tối dường như thính giác đặc biệt nhạy cảm, Diệp Vân lắng lắng thưởng thức khúc nhạc, thể xác và tinh thần thả lỏng dần, cảm giác bất an cũng từ từ mà thối lui.

Làn điệu trong trẻo tươi mát, tựa như ảo mộng, trầm bổng giữa không gian, dù cho cô không phải là người tinh thông âm nhạc, cũng có thể nhận ra vẻ đẹp của bản nhạc.

Dù sao, cô cũng biết rõ, tất cả là do người đánh đàn, chỉ cần có tâm cũng đủ đàn lên một khúc nhạc hay!

Khúc nhạc kết thúc, Chóp! Ánh sáng bỗng nhiên tràn ngập khắp nơi, Diệp Vân vô thức nheo mắt lại trước ánh sáng bất thành linh xuất hiện.

“Khúc nhạc này, xin dành tặng cho Tiểu Vân của tôi!”

Diệp Vân ngạc nhiên nhìn qua, liền thấy người nọ tựa bên dương cầm, mặc bộ lễ phục màu trắng, phong độ cao ngất, khí chất tao nhã, ánh mắt mang ý cười sáng ngời.

Tuy Diệp Vân lúc này lòng dạ đã có phần vững vàng hơn xưa cũng không tránh khỏi tâm tình có chút kinh hãi, chỉ có thể cảm thán với người đàn ông lắm chiêu này.

Tần Tử Tấn dắt cô đến một cái bàn vuông, trong đại sảnh lớn nhất khách sạn này, bên cạnh nó cũng có một chiếc đàn dương cầm.

Cái bàn không lớn lắm, hai người ngồi đối diện vẫn có thể chạm đến tay của nhau.

“Chỉ học vội trong vài ngày, đàn không được tốt lắm, em chỉ cần nghe rõ tâm ý của anh là được.”

Diệp Vân gật đầu, tâm ý của anh, cho tới bây giờ cô đã có thể hiểu rõ.

“Tốt rồi, ăn thôi, xem món nào hợp khẩu vị?” Tần Tử Tấn đổi chủ đề, chỉ tay về phía ba món ăn được đẩy kín cẩn thận trên bàn.

Ồ, chọn đồ ăn ư? Diệp Vân hiểu kỳ mở một món ăn ra, nhưng trong nháy mắt liền tròn mắt ngạc nhiên đến há hốc mồm.

Người nào đó chỉ nhìn cô, vẻ mặt cực kỳ vui vẻ, không nói lời nào.

Giống như là không cam lòng, Diệp Vân lại nhanh chóng mở hai món ăn còn lại, sau đó lại càng trợn to mắt hơn nữa. Ba đĩa thức ăn trên bàn cùng bày biện một loại đồ vật, chỉ khác nhau về bề ngoài mà thôi.

Tần đại nhân nhìn vẻ mặt của cô, cười một tiếng, nắm tay trái của Diệp Vân kéo qua, khẽ vuốt nhẹ.

“Anh đã nghĩ tới nhiều cách, nhưng xem ra cứ theo thực tế mà làm. Em nhìn xem, thích cái nào thì chọn.”

“Việc này, có phải hơi quá nhanh?” Diệp Vân tính tình vốn trầm lặng, cô cảm thấy họ chỉ vừa xác lập quan hệ yêu đương không lâu, mọi chuyện nên từ từ phát triển.

“Chúng ta cũng đã hiểu tâm ý của nhau, kết hôn sinh con là chuyện sớm hay muộn mà thôi, huống chi chúng ta đã có con còn gì. Chuyện tình của chúng ta vốn không giống như người thường, không thể nghĩ như họ được. Mọi việc đều đã như nước chảy thành sông*, không có người phản đối, không có người cản trở, bây giờ là thời điểm thích hợp. Chẳng lẽ, em không muốn con mình có ba, có mẹ đường hoàng sao, anh không muốn ủy khuất đến em, đến con chúng ta.”

(* Nước chảy thành sông: thuận lợi)

Thấy anh thực lòng chân tình như vậy, cô sao có thể cự tuyệt, mỉm cười gật đầu, ánh mắt cũng sáng ngời theo.

Tần Tử Tấn cầm lấy chiếc nhẫn nam hồng bảo thạch, nhìn về phía Diệp Vân, có ý thăm dò ý kiến.

Người nào đó lắc đầu.

Thế là anh lại tiếp tục cầm lên chiếc nhẫn kim cương bên cạnh, ngược mắt nhìn Diệp Vân.

Người nào đó vẫn lắc đầu.

Anh cười cười, quả nhiên đúng là phong cách của cô!

Nâng bàn tay trái của Diệp Vân, nhìn chiếc nhẫn bạch kim chạm trổ hoa văn sang trọng lồng vào ngón út mảnh khảnh của cô, anh khẽ hôn nhẹ lên nói, mười ngón tay nhất thời đan xen vào nhau.

Giọng nói gợi cảm mà trầm thấp truyền đến bên tai: “Anh không thể cùng em chia sẻ hoạn nạn, chỉ nguyện cùng em hưởng phúc dài lâu. Họa xin để anh gánh vác, em chỉ cần theo anh, yêu anh là được! Diệp Vân, em có bằng lòng ở cùng anh một chỗ, cùng anh trải qua xuân hạ thu đông về sau?”

Trước vẻ chân thành như thế, khẩn cầu như thế, Diệp Vân chỉ có thể gật đầu, trong đôi mắt khẽ chớp tràn ngập nước mắt vui mừng.

Nguyên ý, có thể nào không muốn, có người chồng như vậy, người vợ còn mong muốn gì hơn!

Tần Tử Tấn làm việc quả nhiên lòi lẹ phong hành*, ngày hôm sau đã chuẩn bị đầy đủ giấy tờ, liền lòi kéo Diệp Vân đến cục dân chính đăng ký kết hôn. Vì vậy, một đôi vợ chồng mới đã được kết hợp.

(*lòi lẹ phong hành : quyết định nhanh chóng)

Cuối cùng, con dâu xấu cũng phải gặp cha mẹ chồng, nó vốn đã là một phần không thể thiếu của sự việc.

Tần Tử Tấn nhìn cô vợ mới ngồi ở trong xe lo lắng không muốn rời khỏi, bất đắc dĩ lắc đầu.

“Ba mẹ anh không có ba đầu sáu tay, cũng không phải là người ngang ngược lỗ mãng. Hơn nữa suốt ngày còn đòi được gặp em, rất hòa khí, em rất cục là đang sợ cái gì?”

“Em biết là họ rất tốt, nhưng có thể là do tinh thần bất an, nên có chút sợ.”

“Hai người không hề có cản trở gì mà, ba mẹ anh tốt lắm, thấy con dâu mới nhu thuận hiểu chuyện, hai ông bà mừng đến nỗi cười không dứt nữa là. Mà cho dù hai người quả thật không ưa em, còn có chồng em ở đây nữa mà, em là vợ anh, anh thích là được rồi.” Tần Tử Tấn mở miệng an ủi vợ mình, lải nhải một hồi.

Diệp Vân giận liếc anh, sao có thể nói như thế, nhưng cũng hóa giải không ít khấn trương trong lòng cô, khiến cô cũng phải ngấm lại, phải, dù sao cũng nên đối mặt.

Chấn chỉnh lại tâm tình, cả hai liền xuống xe.

Vào cửa, vừa nhìn thấy người, tâm của Diệp Vân mới chính thức trầm tĩnh trở lại.

Quả nhiên như Tần Tử Tấn nói, cha mẹ anh rất hòa khí. Đặc biệt là Tần phu nhân, vừa thấy đã lòi kéo cô đến ngồi bên cạnh, hỏi han cô nhiều thứ đến mức khiến cô ngược lại có điểm ngưỡng ngùng.

Kỳ thật cô không hề biết, vợ chồng Tần lão gia sớm đã vụng trộm tới tìm cô, còn biết mình đã có cháu rồi. Chà, một tiểu tử mập mạp, hai lão nhân gia vui vẻ đến mức cười không khép lại miệng nổi. Dù sao, Tần gia ba đời đều chỉ có một con, không phải dễ mà có cháu nội nha!

Tần phu nhân ngồi cạnh con dâu, chỉ trong chốc lát liền thổ lộ hết.

“Trước khi con đến nhà của Tử Tấn, mẹ đã hỏi thúc nó đưa con về Tần gia. Nhưng tiểu tử kia sợ làm con sợ, nên mới trì hoãn lại, cuối cùng cũng được gặp con, trong lòng mẹ cũng thoải mái rồi. Con đó nha, cứ thoải mái mà buông lỏng tinh thần, ngoan ngoãn ở đây cho mẹ nuôi, muốn ăn cái gì hay muốn làm cái gì, nói cho mẹ, mẹ làm cho con. Cũng đừng có khách khí, bây giờ đã là người nhà cả rồi. Ông nói phải không ông xã, ông xã ...”

“Ông xã?” Tần phu nhân quay đầu lại, nhìn chồng mình ngồi bên kia, chỉ nhìn chăm chăm vào cái bụng lớn của Diệp Vân, vẻ mặt vui cười hớn hở, dường như không quan tâm đến gì khác.

Tần phu nhân cảm thấy thật mất mặt, không thêm để ý tới chồng mình nữa, bẽ bộn đứng dậy dìu con dâu về phía nhà bếp, vừa đi vừa nói chuyện: “Mẹ làm rất nhiều thức ăn, con xem thích cái nào, về sau mỗi ngày mẹ làm cho con!”

“Mẹ, không cần quá phiền toái như vậy, cái gì con cũng có thể ăn, đừng tự làm mình mệt mỏi!” Diệp Vân lại vì Tần phu nhân mà suy nghĩ.

Xem ra, một mối quan hệ mới đã sớm được chấp nối từ trước, không những vậy một tình cảm mới cũng vừa hé mở: Tần phu nhân đã có con dâu ngoan, sắp tới lại có cháu, mà Diệp Vân lại có được ba mẹ chồng thật tốt bụng!

Ở trong phòng khách chỉ còn lại hai cha con Tần gia, trong đó có một người vẫn còn đang ngồi cười đến ngây ngô.

Vì vậy, con trai vẫy vẫy tay trước mặt ba mình, khó nhịn được mà trêu chọc: “Ba, cháu của ba đi rồi kìa, còn không mau đuổi theo!”

18. Chương 18

Chương 18: Viên mãn

“Aiz, đến rồi!” Nghe được tiếng chuông cửa, Diệp Vân bèn vội đứng dậy, thông thả bước đến, chỉ là bước chân có phần hơi tập tễnh bất tiện.

Cô đoán rằng chắc là người quen, nếu không bảo vệ cổng sao lại cho qua.

Thế nhưng khi vừa mở cửa ra, Diệp Vân không tránh khỏi tròn mắt, vô cùng kinh hãi.

“Sao thế, choáng váng đến mức thấy chị cũng không lên tiếng.” Diệp Tuệ trên tay kéo theo một cái vali lớn, vẻ mặt phồng trênh, tràn đầy vẻ tươi cười, “Em gái, vui không, cuối cùng chị cũng trở về, đến đây, ôm một cái nào, chắc chắn, xem kìa, cái bụng của em to quá rồi, thật không ngờ, cháu trai của chị mau lớn quá.”

Diệp Vân kéo chị vào trong phòng, bưng trà rót nước mời Diệp Tuệ.

Diệp Tuệ cũng không khách khí, tròn mắt nhìn quanh, tinh tế dò xét khắp nơi, liên tục nói: “Em à, có thể nói là em thực phát đạt nha, cuối cùng cũng hòa hợp với em rể nha, hay là nói với chú ấy một tiếng, giúp chị của em mai mối.”

“Chị cần gì mai mối, ai cũng biết chị rất xinh đẹp mà.” Diệp Vân lúc nào cũng cho rằng chị mình rất có mặt mũi. “Chuyện gì vậy, cũng không có báo trước một tiếng, Tử Tấn cũng đến sân bay đón người, cũng thuận đường mà, chị không gặp anh ấy sao?”

“Sân bay nhiều người như thế, không phải muốn gặp là gặp được.” Diệp Tuệ uống cạn ly nước, “Mà chị cũng không phải ngu ngốc nha, em xem, em rể vừa nói địa chỉ, chị liền tìm tới được ngay, còn phải rườm rà đưa đón làm gì.”

“Mà em à, lần này xuất ngoại, chị học được không ít nha, tay nghề của người ngoại quốc thật sự rất tốt, không hề chỉ để trưng ra với thiên hạ ...”

Vừa mới xuống khỏi máy bay, đã có thể đi thẳng tới đây, quả nhiên Diệp Tuệ không biết mệt mỏi là gì.

Diệp Vân chỉ tinh thần lơ đãng, thấy chị mình có sức sống như vậy, cô cũng thật vui mừng.

“Người nào cũng nhiệt tình, không có giấu nghề, kỹ thuật tốt khiến chị rất muốn nghiên cứu, lại không phản đối ý tưởng ...” Diệp Tuệ dừng một chút rồi thở dài: “Vốn tính là sớm trở về, ai ngờ đụng phải tên lưu manh, aiz ...”

Diệp Vân vừa nghe xong, có chút giật mình, “Xảy ra chuyện gì?”

“Chị không sao.” Diệp Vân vỗ vỗ am gái trấn an, “Chỉ là gặp phải một tên bệ ngoài chả tốt đẹp gì, lại to mồm, trộm túi tiền của người ta mà không thừa nhận, may mắn chị nhanh tay lẹ mắt, bắt được hắn.”

“Gì cơ, chị có bị thương không?” Diệp Vân chỉ muốn nhanh lời chị mình ra khỏi rắc rối của chị ấy, không biết nghĩ thế nào mà lại dính vào những chuyện hải hùng như thế.

“Không có gì mà ...” Diệp Tuệ vờ vàng xua tay, “Aiz, tóm được hắn cho cảnh sát, cuối cùng tra ra, nào ngờ hắn ta quả thật không phải ăn trộm, cũng chỉ là người muốn bắt trộm thôi, làm chị sợ bóng sợ gió một hồi!”

Diệp Vân nghe xong, cũng bớt lo lắng, “Người ta không trách chị là may rồi, chị không có lý do gì, lại đem người ta tống vào sở cảnh sát, còn nói gì nữa?”

“Chỉ là nhầm lẫn thôi mà, chị chỉ là muốn xử lý chuyện sai thôi!” Thật ra, Diệp Tuệ còn chưa nói hết, kỳ thật cô đã thừa dịp người nọ được người mất của quần quýt cảm tạ, né tránh ánh mắt tựa như muốn giết người của hắn ta, lén bỏ đi.

“Ừ, vậy chị có muốn đến phòng khách nghỉ ngơi không, vừa mới trở về mà.”

Diệp Tuệ gật đầu, chuẩn bị mang hành lý vào trong.

Đúng lúc này cửa mở, Tần Tử Tấn đi vào, theo sau là một bóng người, không nhìn rõ nhưng âm thanh cần nhân kia thì nhớ rất rõ.

“Thật sự là không có thiên lý, anh đây cả cuộc đời mới một lần hăng hái vì việc nghĩa mà ra tay quên mình, thế mà lại bị cái người phụ nữ chanh chua đánh đá kia làm hỏng, thật đáng giận ...”

Nghe thật quen, đợi tới khi người xuất hiện, Diệp Tuệ nổi giận, đến trước mắt người đó nắm chặt tay, “Anh đó nha, có cần để bụng như vậy không, tôi chỉ là nhầm lẫn mới khiến anh phải vào sở cảnh sát thôi, dù gì mọi chuyện cũng đã rõ ràng, có cần phải nhỏ mọn thế không, đàn ông gì mà ...”

Vừa vào tới cửa đã lãnh trọn một tràng lôi nhãi, Lý Triết ngạc nhiên đến sững sờ, cả buổi mới phản ứng lại được, lại dùng dằng nổi giận.

“Cái đầu heo nhà cô, sao có thể không hỏi rõ trắng đen đã lôi tôi lên sở, đã vậy tiếng Pháp thì hoàn toàn không biết, tiếng Anh thì lắp bắp, nói cả buổi người ta mới hiểu ra mọi chuyện. Cô không thấy mình kém thông minh à, chỉ biết ném sự việc vào người trước mắt, nếu không có tôi ở bên giải thích, không khéo là đã bị tổng giam. Khiến cho tôi vốn là thanh niên tốt, bị cảnh sát coi là tâm thần, làm gì có ai nhận chính mình là người ăn trộm chứ, đều là do cái đầu ngu ngốc của cô!”

Hai người cứ người một câu, ta một câu, không hề quan tâm tới ai, chỉ nhắm vào đối phương mà thóa mạ.

Diệp Vân nhìn cảnh này, sốt ruột kéo kéo ông xã bên cạnh, “Anh tìm biện pháp gì đi, cứ để hai người họ vậy sao?”

Tần Tử Tấn chỉ ôm lấy cô, cười mà không nói gì, ý nói cô cứ bình tĩnh, hai người này ... xem ra rất có hi vọng.

Mùa xuân năm sao, khi hoa nở khoe sắc, cũng là thời điểm vui sướng, Diệp Vân thuận lợi sinh hạ một đứa nhỏ, mọi người đều vui mừng.

Tần Tử Tấn tràn ngập bộ dáng vui mừng của người cha, ôm đứa bé trong tay, hoan hỉ thì thào: “Tần Diệp, con tên là Tần Diệp!”

Đúng, Tần Diệp, chính là ngụ ý sâu xa, là kết tinh của hai người, trên tên đầu có họ của cha và mẹ, không tệ chút nào. Mọi người ai cũng gật đầu đồng ý cái tên này.

Một tháng sau, hai người vui mừng cử hành hôn lễ long trọng, các giới chính khách, nhân vật nổi tiếng, đều tới ăn mừng, buổi lễ rất sang trọng. Diệp Vân nhìn những khuôn mặt chỉ xuất hiện trên TV, hay trên bìa tạp chí nay lần lượt hiện ra trước mắt, khiến cô hoa cả mắt, ngược lại còn khiến cô sợ mình có phần sơ ý, sau này giáp mặt với họ cũng thật khó nói chuyện.

Tần Tử Tấn nhìn ta sự bất an của cô, ôm cô vào trong ngực, thấp giọng trấn an: “Bọn họ chỉ là đến vì thể diện thôi, hôn lễ chỉ có một lần trong đời, anh chỉ muốn nghỉ cho em, chỉ có thể rất tốt chứ không được tốt nhất. Về sau, chỉ cần để ý tới anh là được.”

Đêm đó, Diệp Vân tê liệt mà ngã xuống tân sàng phủ ra đồ thẩm, cảm thấy vô cùng mệt mỏi, cả ngày phải đứng, cười, còn phải mời rượu mọi người, cơ bắp toàn thân của cô đều đau nhức, nhức nhối.

Tần Tử Tấn thấy thật đau lòng, người phụ nữ này trời sinh thể lực không tốt, chỉ có thể cùng cô nằm trên giường, bắt đầu mát xo cho bà xã.

Một lúc sau, Diệp Vân mới mở miệng: “Tử Tấn, chị em với Lý Triết đến cùng là phải làm sao bây giờ, vừa gặp mặt đã loạn cả lên, giờ biết nhau lâu vậy rồi cũng không thấy có vẻ gì là hòa hoãn được!”

Lần trước hai người đụng mặt, cứ lo cãi nhau, lại còn giành nhau tiểu bảo bối khiến thằng bé sứt nữa bị ngã. May mắn Tần Tử Tấn nhanh tay lẹ mắt, kịp thời tóm lại được, còn nghiêm mặt cấm hai người kia một tháng cách xa tiểu bảo bối 10m không được tới gần.

“Hai người họ vốn là oan gia ngõ hẹp, không quan tâm.” Tần Tử Tấn nhìn xuống Diệp Vân, người trong lòng đôi mắt có chút buồn bã nhưng lại rất say lòng người, “Ngược lại em tự ngấm chính mình đi, lúc nào cũng lo lắng cho nhóc Tần Diệp, không có tự giác làm một bà xã ngoan ngoãn nha. Những chuyện kia cũng không phải là đã nói qua rồi sao, đừng quên anh vẫn tâm tâm niệm niệm ở bên cạnh em chứ!”

“Vậy trước hết phải tắm rửa đã, ai, anh làm gì vậy, nhột ...”

Tần Tử Tấn không rảnh mà trả lời câu hỏi, anh khẽ liếm vành tai vợ yêu, khi cắn hờ, lúc lại mút nhẹ. Cảm giác tê dại tức thì truyền đến, lan khắp tứ chi, khiến Diệp Vân chỉ cảm thấy thân thể mềm nhũn, không cách nào nhúc nhích, đành mặc anh muốn làm gì thì làm.

Tần Tử Tấn theo cái cổ ưu mỹ, một đường lướt bờ môi trên làn da nõn nà xuống đến trước ngực cô, liếm mút duyên hân, trong khoảng thời gian ngắn, sóng tình triều động, muốn ngừng cũng không được, hai thân hình chặt chẽ giao quần, thân thể người đàn ông nóng rực mạnh mẽ chống đỡ phía trên cơ thể mềm mại kiều diễm bên dưới, thẳng cho tới khi cảm giác thăng hoa dẫn cả hai tới cảm thụ khoái cảm cực hạn, khiến hai người như đang lang lang giữa thiên đường của dục vọng ...

19. Ngoại Truyện

Phiên ngoại

1.

Sau khi tân hôn, một hôm, Diệp Vân đột nhiên nhớ tới người sinh viên học y đã giúp mình, không khỏi bắt đầu cảm thán.

“Bây giờ thật không phải dễ gặp những người như vậy, làm chuyện tốt cũng không cần báo đáp!”

“Em biết anh ta?” Tần Tử Tấn lật xem tạp chí kinh tài chính – kinh tế trên tay, lơ đãng hỏi.

“Anh ta đến tiệm sách mua sách một lần, là sinh viên, nghe nói rất ưu tú.” Nhớ tới lời của Tiểu Ngụy, cô cảm thấy anh ta không tệ chút nào.

“Là trường Massachusetts?”

Diệp Vân lắc đầu, sao cái gì cũng lôi nước Mỹ ra thế, cô không thích người Mỹ, chỉ toàn những người bá quyền.

“Princeton?”

Diệp Vân lại lắc đầu, lại là nước Mỹ!

“Harvard?”

Diệp Vân tức giận, thống hận nước Mỹ!

“Là trường đại học Y tổng hợp!”

“À.” Tần Tử Tấn gật gật đầu, xoa xoa cằm, “Quả nhiên rất ưu tú!”

Diệp Vân lặng người, người này, đang nghĩ cái gì trong đầu vậy!

2.

“Chị, em còn tưởng mình đang nằm mơ, không nghĩ tới hai người oan gia mà lại thành!” Diệp Vân nhìn chị mình trang điểm, mặc váy áo lộng lẫy, nhất thời trong lòng cảm xúc ngổn ngang trăm mối.

“Ừ, chị cũng hiểu được, không ngờ đây lại là sự thật, nếu không, em nói xem, hôn lễ nào sao có thể tổ chức được?” Diệp Tuệ cũng có cảm giác như em gái.

Diệp Vân vừa định trả lời, cửa phòng liền bị đẩy ra, một người đàn ông hồng hồng chạy vào.

“Bà xã, không để ý tới, em liền biến mất! Mọi người bên ngoài đang chờ, tuy em da mặt dày không để ý nhưng anh về sau vẫn phải gặp mặt mọi người đấy!”

Nhìn vẻ mặt vừa mệt vừa giận của Lý Triết, Diệp Tuệ ngược lại tỏ ra rất vui vẻ: “Sao có thể nói da mặt em dày hơn anh chứ, lúc trước là ai cứ bám dính lấy em, chỉ cần em bằng lòng cười là được, mọi chuyện để anh lo mà. Giờ anh tự lo lấy mọi việc đi!”

Lý Triết phát hỏa, nhưng chỉ im lặng, bất ngờ lao tới ôm lấy Diệp Tuệ khiêng lên vai, mặc kệ bộ dáng gào thét của người bị vác lên, anh vỗ vỗ mông của Diệp Tuệ, được rồi, đi gặp khách!

Chỉ còn lại Diệp Vân ngây ngô cười cùng với Tần Tử Tấn đang bế con trai, vừa rồi anh cũng theo sau Lý Triết vào phòng.

Bé con hướng mẹ duỗi tay, khuôn mặt phấn nộn tỏ vẻ khẩn trương nhìn hai người vừa rời khỏi, miệng không ngừng bi bô.

“Vác vác, vác vác ...”

Nghe thanh âm ngẩn ngủ của con, Diệp Vân mỉm cười, đưa tay tiếp nhận con trai mới hơn một tuổi, nhẹ nhàng trêu chọc con.

Tần Tử Tấn nhìn hai bảo bối của mình, một lớn một nhỏ, trong lòng tràn đầy hạnh phúc.

“Ông xã!” Diệp Vân ngược mắt, nhìn ông xã anh tuấn, mỉm cười vui vẻ.

“Ừ?”

“Em đã từng nói với anh, em yêu anh?”

Tần Tử Tấn sững sờ, sau đó nhìn sâu vào mắt nàng, ánh mắt mừng rỡ thâm tình, “Ồ, bây giờ đã nghe đến!”

Sau đó, anh chậm rãi cúi xuống, đang muốn hôn bà xã thân yêu, một cánh tay non nớt đột nhiên chặn anh lại, bàn tay nhỏ đặt ở trên mặt anh.

Tiểu Tần Diệp vẻ mặt tức giận nhìn ba mình, dường như không hài lòng việc mình bị bỏ quên.

Tần Tử Tấn bất đắc dĩ nhìn con trai, ánh mắt đầy sủng nịnh, còn nhỏ mà tính tình không nhỏ chút nào!

Anh thích thú, hôn mạnh lên mặt con một ngụm.

Một nhà ba người, trong khoảnh khắc ấy khiến cho ôn nhu tràn ngập căn phòng.

END

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/loi-yeu-chi-noi-cung-em>